

İÇİNDEKİLER

Naki SELMANPAKOĞLU ///	3 - 4
Özel Sayı Hakkında	
Tansel ÇÖLAŞAN ///	5 - 11
25. Yılımızı Tamamladık	
Almas Alıgızı MEMEDOVA ///	12 - 19
Atatürk ve Türk Milliyetçiliği	
Arif ÇAVDAR ///	20 - 45
ABD'nin, Toplumsal Deneyim Laboratuvarı Olan Ülkemizde, Uyguladığı Senaryolar	
Ayhan ÇAVDAR ///	46 - 51
Aydınlatan'lara Karşın Yine De Aydınlanamayanlar	
Burkhard von WALLEMBERG ///	52 - 58
Bir Alman'ın Gözü ile Atatürk Ve Türkiye	
Enis ÜSER ///	59 - 65
Atatürk'ü Yeniden Keşfetmek	
Eusebio LEAL SPENGLER ///	66 - 69
Dünya Lideri; Mustafa	
Fazıl SAY ///	70 - 73
Umutlar Yüreğimizedir	
Fikret OTYAM ///	74 - 78
Ah Sevgili Muammer Hoca	
Hurşit TOLON ///	79 - 82
Atatürkçü Düşünce Sistemi Işığında Eğitimci, Yönetici ve Lider	
John CROWE ///	83 - 85
Atatürk	

İsmayıl MUSAYEV ///	86 - 89
Atatürkçü Düşünce: Gerçeklik ve İftiralar	
İsmet GÖRGÜLÜ ///	90 - 100
Atatürkçü Düşünce mi, Atatürkçülük mü?	
Mehmet Ali ÇELEBİ ///	101 - 103
Atatürkçü Düşünce	
Metin AKPINAR ///	104 - 106
Atatürk ve Eleştirel Akılcılık	
Metin FEYZİOĞLU ///	107 - 113
Atatürkçülük	
Muazzez İlmiye ÇİĞ ///	114 - 117
Kitaplarım ve Atatürk	
Nasuh MAHRUKİ ///	118 - 124
Atatürkçülük, Türklük ve Ulusal Egemenlik	
Onur ÖYMEN ///	125 - 130
Atatürkçülüğün Dünü ve Bugünü	
Patt WELSH ///	131 - 136
İrlanda'dan Atatürk Üzerine Bazı Düşünceler	
Sabih KANADOĞLU ///	137 - 140
Kemal'den Atatürk'e	
Sina AKŞİN ///	141 - 145
Mutlu Bir Yıldönümü	
Şengül HABLEMİTOĞLU ///	146 - 152
Osmanlı'dan Cumhuriyet'e ve Bugüne Türkiye'de Kadın	
Talip APAYDIN ///	153 - 163
Röportaj	
Yekta Güngör ÖZDEN ///	164 - 168
Atatürkçü Düşünce Derneği Günlerim	
Wolfgang SCHNEİDER ///	169 - 174
Atatürk ve Müzik Devrimi	
Fotoğraflarla 25. Yıl ///	175 - 208

ÖZEL SAYI HAKKINDA

Değerli Okurlar;

Atatürkçü Düşünce Derneği'nin 25. Kuruluş Yıldönümü nedeni ile yıl boyu yapılacak etkinliklerin ötesinde, bu yılı anlamlandıracak ve geleceğe örnek teşkil edecek girişimleri planlamak üzere; Öner Tanık, Nazmi Şarvan, Tevfik Kızgıncaya, Reşat Demirci, Ersan Petekkaya, Özgün Ökmen, Selçuk Uçal ve Naki Selmanpakoglu'ndan oluşan 25. Yıl Etkinlikler Grubu oluşturuldu.

Grup, ilk olarak 25.Yıl logosunun tasarımını yaparak tüm duyuru ve yazılı evrak kullanılmasını önerdi. Gündemi takip eden sürekli yapılan, etkinliklerin yanı sıra, pek çok değerli sanatçıyı (Timur Selçuk, Ataol Behramoğlu, Fazıl Say gibi) salonlarda seyirci ile buluşturmanın hazırlıklarını yaptı ve gerçekleştirdi. Cumhuriyet Bayramının köylerde kutlanması, kitap fuarlarına katılım, Atatürkçü Düşünce Okulları ve son olarak Ankara Ticaret Odası salonlarında yapılan toplantıda, değişik meslek gruplarında kırk popüler konuşmacının günümüzde yaşananlar için düşüncelerini bildirdiği, serbest kürsü niteliğindeki "Biz Varız Ya Siz" başlıklı buluşmayı gerçekleştirdi.

Yıl boyu GYK ile işbirliği halinde değişik konularda pek çok girişimlerde bulunuldu. Ve sonuçta etkinliklerle dolu parlak bir yıl geçirildi. Atatürkçü Düşünce Derneğinin özel sayısı olarak düşünülen bu eser de 25.Yılımıza bir katkı ve arşiv niteliği taşıması açısından grupça ele alındı.

Özel sayımızda etkinliklerden kimi örnekleri de bulabileceksiniz. Asıl bırakmak istediğimiz ; "25. Yılımızda, Atatürkçü Düşünce Sisteminin Bulduğunuz Yerden Değerlendirilmesi" başlığı altında tespit edilen değişik meslek grubundan insanların göndereceği yazıları toplamak ve yayınlamak idi.

Yedisi yabancı ve on yedisi ülkemizden olmak üzere, ülkesinde bu başlık altında çalışmalar yapmış ve tanınan 24 kişiden yazı istendi.

Aynı başlık altında yazı istenmesine karşın her yazar kendine özgü başlık ve içerik kullanmayı yeğledi. Yurt dışından yazı istediğimiz yazarların, hemen hemen hepsi Türkiye ve Atatürk üzerine çalışmalar yapmış, ülkemizi tanıyan ve bu konuda yazılı eser bırakmış kişiler olup, bunlardan ikisi Bakü Devlet Üniversitesinde profesör, diğerleri; Küba'dan şehir tarihçisi, Almanya'dan bir müzisyen ve bir bankacılık sektöründe yönetici, İrlanda'dan; yazar-öğretmen-tarihçi, İngiltere'den Uluslararası Gelibolu ve Çanakkale Derneğinin kurucusu ve halen başkanı, bize yazılarını iletiler.

Ayrıca Londra Atatürkçü Düşünce Derneği'nin Bilim Kurulu üyesi konu hakkında düşüncelerini bizlerle paylaştı. Yazarlar hakkında kısa bilgi sunumu tarafımızdan, uzunluğu konusunda eşitlik gözetilerek yazıldı.

Bu süreçte yazı almakta zorlandığımızı, bu arada bize düşüncelerini ileten yazarlara da teşekkürlerimizi belirtmek isteriz.

Yıl boyu yapılan etkinliklerden seçilen görüntülerde; bu yıla özgü, kalıcı ve özendirici eylemlerin olmasına dikkat edilmiş olup, kimi etkinliklerin, fotoğraflarının yetersiz olması nedeni ile yer bulamadığını belirtmek isteriz.

Elinizde bulunan özel sayının hazırlanmasında; Azerbaycan'dan gelen makalelerin Türkiye Türkçesine çevrilmesinde ve grafik-tasarım konusunda yardımları için Tuncer Kırhan'a teşekkür ederiz.

Saygılarımızla.

25. Yıl Komitesi Adına

Prof. Dr. A. Naki Selmanpakoğlu

Tansel ÇÖLAŞAN
ADD GENEL BAŞKANI

Ankara Kız Lisesi ve Ankara Üniversitesi, Hukuk Fakültesi mezunu olan Tansel Çölaşan, Ankara Barosu'nda Avukatlık stajı yaptıktan sonra hakimlik mesleğini seçmiş ve 1967 yılında Danıştay'da yargıç olarak göreve başlamış, 25 yıl yargıç ve savcı olarak görev yaptıktan sonra, 1992 yılında (YÜKSEK YARGIÇ) seçilmiş ve Danıştay 5. Daire Üyesi olarak 9 yıl görev yapmıştır.

2001-2006 yılları arasında Danıştay Başkan Vekilliği ve (İDARİ DAVA DAİRELERİ KURULU) Başkanlığı görevlerinde bulunduktan sonra, 2006 yılında Danıştay Başsavcısı seçilmiş, 2 yıllık görevi sonunda (Ekim 2008)'de emekli olmuştur.

42 yıllık yargıç olan Çölaşan 2010 yılında Atatürkçü Düşünce Derneği Genel Başkanlığına seçilmiş olup, bu görevi üç dönemdir yürütmektedir.

25 YILIMIZI TAMAMLADIK

19 Mayıs 1989 tarihinde kurulan Atatürkçü Düşünce Derneği kuruluşunun 25. yılında bu süreci anlamlandırmak için farklı etkinliklere imza attı. Bunların en sonuncusu elinizde tuttuğunuz 25. Yıl Katalogu.

Sinsi bir suikast sonucu kaybettiğimiz Prof. Dr. Muammer Aksoy önderliğinde 50 aydınımız tarafından kurulan ADD, kuruluş nedeni olarak şunları tespit etmiş idi:

“Atatürk’ün bedensel varlığının artık aramızda bulunmamasından cesaret alan içteki ve dıştaki kimi olumsuz güçler, O’nun yeni Türk Devletini yaratma doğrultusunda ilk adımı attığı 19 Mayıs 1919’un üzerinden tam 70 yılın geçtiği bu günlerde, Atatürk devrim ve ilkelerine karşı, açık ya da kapalı saldırılarını doruğa ulaştırmış bulunmaktadır. Bundan daha kötüsü, plânlı ve sinsi bir çalışma ile, o devrim ve ilkeleri gelecekte yok etmek çabası içindeler.

Oysa Atatürk;

Sadece ‘bağımsızlığı tümüyle tehlikeye düşmüş Türk Ulusunu ve yurdunu emperyalist güçlerin işgalinden kurtaran bir büyük asker’ değildir.

O, bunun çok daha ötesinde, örneğin siyasal, kültürel ve ekonomik alanlar başta olmak üzere, her alanda bağımsızlığımızı yok edici ya da kısıtlayıcı olumsuz bağları koparan;

Ulusal egemenliği gerçekleştirerek Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran;

Kişisel inançlara dokunmayarak, toplumumuzu Ortaçağ zihniyetinden ve şeriattan kaynaklanan ‘nakil’e dayalı kurum ve kurallardan kurtarıp, sürekli biçimde çağdaş ve uygar bir ulus olmanın ve böyle kalmanın yollarını gösteren, ‘akıl’a dayalı lâik düşünce, lâik hukuk ve lâik öğretim sistemlerini toplum yaşamında egemen kılan;

Tüm özgürlüklerin ve insan haklarının Sosyal Hukuk Devletinin ve çoğulcu demokrasinin yolunu açan;

Yüzyıllarca ikinci sınıf insan durumuna düşürülmüş Türk kadınına gerçek yerine yükseltip, eşit haklara ve eşit onura sahip insan ve yurttaş yaparak yapay eşitsizlikleri kaldıran;

İçten ve dıştan kaynaklanan her tür sömürüye karşı çıkararak, halkın yalnız siyasal değil, ekonomik ve sosyal alanda da gerçek efendi durumuna gelmesini ve tüm yurttaşların gönencini devletin varlık nedeni ve amacı sayan;

Ulusal ekonominin girişimcilerin keyfine, yalnız kâr ve rekabet mekanizmasına göre başıboş biçimde işlemesine değil, toplumun ve tüm yurttaşların gereksinimlerini karşılayacak biçimde devlet tarafından yönlendirilmesini ilke olarak benimsemiş ve benimsetmiş olan;

Yurdumuzun yeraltı ve yerüstü zenginliklerinden, Türkiye halkının yararlanmasını benimseyen ve kabul ettiren;

Misak-ı Millî sınırları içinde ‘Türküm’ diyen herkesin Türk olduğu ölçütünü getirerek, ırkçılığı reddedip; yapıcı, olumlu ve çağdaş Türk Ulusalılığını yaratarak, onu devletimizin temel ilkelerinden biri yapan;

Her yurttaşın eğitimden, bilimden ve sanattan payını almasını, ‘fikri hür, irfanı hür, vicdanı hür’ kuşakların yetiştirilmesini devletin başta gelen görevi yapan;

Kültür emperyalizminden kurtulabilmemiz ve eğitimin yaygınlaştırılabilmesi için yeni Türk harflerini kabul etmenin yanında Türk dilinin arındırılması ve zenginleştirilmesini büyük bir toplumsal görev sayan;

Türk Ulusunun tarihini, çağdaş insan kökenine bağlayan;

‘Yurtta barış, Dünyada barış’ ilkesi ile devlet yaşamında ve uluslararası ilişkilerde kaba kuvveti, ırkçılığı, saldırı savaşını mahkûm eden;

Dış politikada ‘Dünya uluslar ailesinin eşit haklara sahip onurlu bir üyesi olma’ ölçütünü ve ‘karşılıklılık kuralını’ vazgeçilmez ilke yapan;

Bütün ulusların insanlık ailesinin bir parçası olduğunu vurgulayarak, insanlığın bütünleşmesi düşüncesinin tohumlarını atan Çağdaş Devlet Kurucusudur.

Bu durum karşısında Atatürk devrim ve ilkelerinin, toplumsal sorunlarımızın çözümlenmesinde ışık tutucu niteliğe ve yaratıcı güce sahip olduğuna inananlar, ‘Atatürkçü Düşünce Derneği’ni kurarak, O’nun devrim ve ilkelerinin gelecekte de egemen olmasına katkıda bulunma ve onlara bekçilik yapma zorunluluğunu duymuşlardır.” (Kurucular Kurulu 19 Mayıs 1989)

Bu inançla Atatürkçü Düşünce Derneği Atatürk’ün Samsun’a çıkışının 70. yılında kuruldu. Kuruluşun üzerinden sadece 8 ay sonra, adeta kuruluşu haklı çıkarırcasına Muammer Aksoy hedef seçildi. Bir suikaste kurban gitti. Muammer Aksoy ADD’nin ilk şehidi idi. Son şehidi de olmadı.

Çünkü Türk- İslam sentezini Devrimin İlkeleri yerine koyan “Atatürkçü” maskeli 12 Eylül rejimi ile arkasındaki güçler; Çağdaş Cumhuriyet’i ve 12 Eylül karanlığı sona ererken kurulan ADD önderleri ile Kemalist aydınları hedef almıştı; Çetin Emeç, Turan Dursun, Bahriye Üçok, Uğur Mumcu, Eşref Bitlis sonrasında da Ahmet Taner Kışlalı öldürüldü.

Bu yıldırma girişimleri sonuç vermedi. Hızla yurt sathına yayılan ADD Türkiye’nin en büyük ve güçlü Demokratik Kitle Örgütü olma yoluna girdi. Cumhuriyete ve Atatürk Devrimlerine yönelik her saldırı, karşısında ADD örgütünü buldu. Bugün sadece kendi gücü ile kurulup faaliyette bulunan 341 şubemiz var.

Aynı dönemde Birinci Körfez Savaşı ile Orta-doğuya fiilen ayak basan ABD Irak’ı bölerek Kuzey’de bir “Kürdistan” oluşturmak için ilk adımları atıyor, henüz adı anılmayan ve bugün bizi komşularımızla düşman eden BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) için girişimler başlıyordu. NATO toplantılarında Türkiye’yi bölünmüş olarak

gösteren ve Sevr'i anımsatan haritalar “yanlışlıkla” çıkıyor, Batı'nın Sevr'i hortlatma çabalarını dile getirenler “paranoyak” suçlaması ile karşı karşıya kalıyordu.

Ortadoğu'da Sünni kuşak yaratma çabasına giren ABD emperyalizmi, ülkemizde bunun için en elverişli siyasal akımı iktidara hazırlıyor, “ılımlı İslam” projesiyle günümüz iktidarının önderlerinin yıldızları parlatılıyordu. 28 Şubat bu hedefi bir süre için geriye attı ise de, 2001 yılında patlayan ekonomik kriz bu siyasi akımı iktidara taşıdı; 12 Eylül döneminde ideolojik olarak saldırıya uğrayan Kemalizm artık en temel kurumları, ekonomisi, varlıkları ve eserleri ile çökertilecekti.

1980'lerde ekonomik varlıklarımıza karşı başlatılan saldırı; “bütünsel kalkınma” dediğimiz ekonomik, kültürel, sosyal kalkınmanın bütün örnekleri hedef alınarak, Sermayeden yana, emek karşıtı özelleştirme ve taşeronlaştırma uygulamalarıyla en acımasız şekle büründü; tüm kamu işletmeleri, yeraltı- yerüstü zenginlikleri, petrokimya tesislerimiz, limanlarımız, topraklarımız, yerli yabancı demeden satıldı, kapatıldı. Eşe dosta peşkeş çekildi, kısacası talan edildi. (Bugün en stratejik kurumlar, banka ve sigortacılık, haberleşme tesislerimiz yabancıların elinde. Onların deyimiyle “tarihten kazındı”.)

Sıra Cumhuriyet'i ayakta tutan temel kurumlara gelmişti. Önce TUBİTAK, sonra Adli Tıp Kurumu, ardından YÖK ele geçirilirken kimse “hedefi” göremedi. Ve 17 Mayıs 2006 günü Danıştay saldırısı ile düğmeye basıldı; Yargıç Mustafa Yücel Özbilgin öldürüldü. Artık hedefte Atatürk'ün Çankaya'sı, Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yargıtay, HSYK ile laik hukuk sistemi ve nihayet Türk Silahlı Kuvvetleri vardı. Ancak bir de büyük engelleri vardı; Cumhuriyet'e gönül vermiş yurtaşlar ve tabî Atatürkçü Düşünce Derneği.

- 2007 yılında Atatürkçü Düşünce Derneği önderliğinde dünya tarihinin en büyük kitle eylemleri olan “Cumhuriyet Mitingleri” kimsenin burnu bile kanamadan gerçekleştirildi; AKP hakkında kapatma davası açıldı.
- Ne var ki ABD ve AB yönünden gelen baskı ve tertiplerle, hem dava “hukuki” sonuca ulaşamadı, hem de yurtsever aydınlara yönelik gözaltı ve tutuklamalar başladı; Atatürkçü Düşünce

Derneği' de bu tertibin hedefi oldu. Genel Merkezi basıldı; Genel Başkanı, Genel Başkan Yardımcısı ve Genel Yönetim Kurulu Üyeleri tutuklandılar, ağır sağlık şartlarına karşın cezaevi koşullarında yıllarca tutuldular.

12 Eylül'ün 30. yılında 12 Eylül 2010'da yapılan Anayasa referandumunda, yandaş medya ve "yetmez ama evetçi"lerin desteğiyle bütün "hukuki" engeller aşıldıktan sonra, sıra Türk Silahlı Kuvvetlerine geldi; Genelkurmay Başkanı "terör örgütü kurmak ve yönetmek" suçlamasıyla tutuklanıp, mahkûm edildi.

- Atatürkçü Düşünce Derneği örgüt olarak yine "ayağa kalktı"; Ergenekon ve Balyoz davaları sürecinde onbinlerle birlikte Silivri kapılarına dayandı, düzenlediği sayısız eylemle Silivri'nin hukuk dışı olduğunu haykırdı. Sonunda davalar çöktü. Bugün cemaat ve AKP'nin Ordu'ya birlikte kumpas kurduklarını, bu suçu birlikte işlediklerini bilmeyen kalmadı.
- Ulusal Bayramlarımız yasaklanıp halkın kutlamaları engellenirken de Atatürkçü Düşünce Derneği mücadelenin ön saflarında yer aldı. Ulus'ta, o zamanki adıyla Hakimiyet-i Milliye Meydanı'nda devletin tazyikli su ve biber gazına karşı verdiği mücadele, barikatları yarıp yüzbinlerle Ulus'tan Anıtkabir'e sel gibi akarak Ata'yla buluşması tarihte çoktan yerini aldı; yasaklar fiilen kalktı. Bugün bayramlar eskisinden çok daha coşkulu kutlanıyor.
- Türkiye'yi bir ortaçağ diktatörlüğüne götürecek, milli birlik ve ülke bütünlüğünü bozacak "yeni Anayasa" oyunu da Atatürkçü Düşünce Derneği öncülüğünde sayısız eylemle ve halkın direnişi sonunda tutmadı; "TC" kaldırılamadı, "Türk Milleti" Anayasa'dan çıkartılamadı, "TC Vatandaşlığı" ve "Başkanlık" getirilemedi, akiller dışlandı, "çözüm- barış ve açılım"ın "çözülme ve bölünme" olduğu anlaşıldı. Kısacası Cumhuriyet'i yıkacak totaliter bir tek adam rejimi ve bölünme en azından şimdilik engellendi.

Halk, 7 Haziran 2015 genel seçimlerinde de bu projenin sahibini tek başına iktidar yapmadı, ne var ki halkın, birlikte iktidar görevini verdiği

Meclisteki muhalefet bu şansı kullanamadı, Meclis'i çalıştıramadı. Ama hiç kuşku yok ki yurtsever halkımız, Meclis'teki muhalefetin yapamadığını yenilenecek seçimlerde yapacaktır.

Bugün Atatürkçü Düşünce Derneği'nin, Türk Devrim'inin ideolojisini yaymak ve yaşatmak için, düşünsel ve eylemsel olarak verdiği bu onurlu mücadele; ister eğitim gören gençlerin burs ve barınma ihtiyaçlarını karşılamada "aracı" olarak üstlendiği, belki yıllık milyona varan sosyal ve "Atatürkçü Düşünce Okulu" uygulama projeleri, seri konferanslar ya da kendi imkânları ile sınırlı yayınlar gibi ideolojik, eğitsel ya da Cumhuriyet yıkıcılarına karşı yürüttüğü eylemsel mücadele medyada belki hak ettiği yeri almıyor. Bunda "dönüştürülen" Cumhuriyet'te gaflet, delalet ve hıyanetin rolü büyük. Ayrıca reklamı yok, arkasında maddi destek yok. Olsun, arkasında halk var. O'na güvenen, ülkenin neredeyse tüm sorunlarının çözümünü O'ndan bekleyen yurtseverler var.

Pek çok yurtseverin dediği gibi "Atatürkçü Düşünce Derneği iyi ki var". Cumhuriyeti yıkmaya çalışanları ürkütmeye devam ediyor. Edecek de...

25. kuruluş yılıımızda pek çok etkinlik yanında sizlere elinizdeki "25. Yıl Kataloğunu" hazırladık. Katalogda çok çeşitli kesitten aydının "Atatürkçülük" hakkındaki düşüncelerini sizlerle paylaşmayı amaçladık.

25 yılın sonunda başta Kurucu Genel Başkanımız Muammer Aksoy olmak üzere ADD şehitlerini saygı ve şükranla anıyoruz. ADD içinde örgütlü mücadeleyi yaşam biçimi haline getirmiş ve bu sırada kaybettiğimiz şube başkanları, yöneticileri ve üyelerimizi de saygı ve şükranla anıyoruz. Bu uğurda çileler çekmiş, hapis yatmış değerli arkadaşlarımızın ve ailelerinin çektiği acıları acımız sayıyor, onlara minnet borçlu olduğumuzu biliyoruz. Ülke için işini, aşını, eşini ikinci plana atıp her şeyi ile katkıda bulunan üyelerimize, onlara özveri ile destek olan ailelerine de şükranlarımızı sunuyoruz.

Cumhuriyet aydınlığı ve Atatürk ilkeleri yol göstericiliğinde nice 25 yıllar dileği ile...

Tansel Çölaşan, Eylül 2015

Prof.Dr. Almas ALİKIZI
(MEMMEDOVA)

Bakü'de doğdu. Bakü Devlet Üniversitesi Dil- Edebiyat fakültesinden mezun oldu. Aynı fakültede doktora çalışmalarını sürdürdü. Halihazırda bu üniversitede, Çağdaş Azerbaycan edebiyat fakültesinde öğretim üyesidir.

Araştırma alanı Güney Azerbaycan (İran Azerbaycanı) edebiyatıdır. Bu güne kadar 200'den fazla makalesi ve 15 kitabı yayınlanmıştır. 2005'te Dünya Azerbaycanlıları Kongresinde, Türk Ocakları tarafından edebiyat ödülüne layık görülmüştür.

Yazar, Bakü Devlet Üniversitesi Filoloji Bölümü Öğretim Görevlisi olarak çalışmaktadır.

ATATÜRK VE TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ

Kuran'daki hadislerden birinde; “her insanın değeri halkını sevmesiyle ölçülür” denilmektedir. Buradan şunu çıkarıyoruz, tanrı kullarının haksızlığa uğradığı veya zulümle karşılaştığını gördüğünde sevdiği birini belkide elçi denilen değerli bir kulunu insanlar arasına gönderip onları doğru yola sevk ediyor. Böylelikle darda kalan insanlara rehber olmasını sağlamak diye yorumlanabilir. İşte bu insanlardan biri olarak Mustafa Kemal Atatürk'ü gösterebiliriz. Çünkü bu insan bütün hayatını halkının var olması ve özgür ola bilmesi için meşale olmuştur. Mustafa Kemal bir defasında şöyle diyordu “Eğer bir millet büyükse, kendini tanımakla daha büyük olur.Tarih yazmak tarih yaratmak kadar önemlidir. Eğer yazarlar yapanlara sadık kalmazsa değişmez gerçekler insanlığı şaşırtmaktan ibaret olur. Türk insanı ecdadını tanıdıkça daha büyük işler başarmak için kendinde o gücü bulacaktır”

Gerçek şu ki; her savaşta galip olan Türk halkı bağımsızlığı için savaşlar kazandıkça, bu zaferlerin devam edecektir. O nedenle diye biliriz ki Türkler bu zaferlerini tarihleştirmeden onun ebediliğine inandılar. Yani zaferlerini uzun uzun yazıya dökmediler. Her kese insanca davranmanın erdemini gösterdiler. Şurası tesadüf değil ki; Çin sınırlarına kadar topraklarımızda imparatorları diz çöktürme bilmiş bir milletiz. Üç kıtada uçsuz bucaksız toprakları ele geçirmişken, Osmanlı imparatorluğunun giderek zafiyete girmesi, çağa ayak devletlerin saldırısına uğradı. Asırlar içinde yardım edilen batılı devletler Osmanlı devletinin parçalanması için yeni yeni planlar üretmeye başladılar. Büyük Atatürk bunu ifade ederken bunları tarihi belge olarak yazmalıydık.

Bugün bu büyük insanın geçtiği onurlu yolu dikkate almalıyız. Onun fikir ve değerlendirmeleriyle yeniden tanış olmak, geçtiği çetin ancak oldukça şerefli yolun anlam ve önemini yeni nesillere iyi anlatmamız gerekir.

Atatürk'ün tarih sahnesine çıkmasıyla; adeta yeni Türkiye Cumhuriyetinin kuruluş felsefesi ve çağdaş devletçilik anlayışının doğması başlar.

Bilinmektedir ki, on dokuzuncu yüzyılda Osmanlı devletinde yapılan bir takım yenilik hareketleri çağdaşlaşma yolunda yetersiz kalmış ve batılı emperyalist devletlerin saldırı planlarına maruz kalmıştır. Atatürk'ün yaşamı boyunca yürüttüğü mücadelenin asıl mahiyeti ise hilafet ve saltanat rejiminden dünyevi Türkiye Cumhuriyetinin kurulmasına giden yol olmuştur. Tabi ki bu yolda Türk dünyasında ya da Avrupa'daki tanınmış siyaset ve bilim adamlarının eserlerini gençlik yıllarından başlayarak araştıran okuyan bir lider olarak Atatürk diye biliriz ki önemli bir birikim elde etmiştir.

Özellikle Jan-jak Jacques Rousseo'dan Montesquien, kendi ülkesinden Namık Kemal, Ahmet Hilmi gibi önemli fikir adamlarının düşünceleri yanı sıra sosyal düşünce açısından Abdullah Cevdet, Tevfik Fikret ve Mehmet Emin Yurdakul gibi şahsiyetlerin düşüncelerini ön planda tutmuştur. Bu isimlerden Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşunda istifade eden Atatürk yakın çevresindekilerden Azerbaycan Cumhuriyeti hakkında bir görüş ararken konusunda bir eser olup olmadığını sorduğunda; şarkta Türk ve Müslüman olarak ilk demokratik cumhuriyet olan "Azerbaycan Halk Cumhuriyeti" ni kuran Mehmet Emin Resulzade'nin aynı adlı eserini ona takdim etmişleridir. Atatürk bu kitabın ilk sayfalarında yer alan " Bir kere yükselen bayrak bir daha inmez" ifadesini gördüğünde bunu teyit ederek şöyle demiştir. "Biz senden üç yıl sonra cumhuriyeti kurduk, ancak o bayrağı ilk kaldıran sen oldun" der.

Kabul etmemiz gerekir ki; o nazari ve pratik görüşleriyle aktarılanları bilmekteyiz. Yeri gelmişken söylemek gerekir, Resulzade'nin 1919 yılında Anadolu'daki milli hareketle ilgili kaleme aldığı makalesi ve yürütülen istiklal mücadelesi onun nazari ve pratik yönlerini yansıtır. Ne yazık ki, 1933'te Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşunun onuncu yılında Ankara'da bulunan Sovyetler Birliği yetkilileri S.M. Budyonni ve K.E. Voroşilov, Stalin'in Türkiye'de yürütülen Sovyet karşıtı faaliyetlerinin mevcut dostluk anlaşmalarını olumsuz etkileyeceği konusundaki mesajını Atatürk'e iletirken Mehmet Emin Resulzade başta olmak üzere muhaceretteki Azerbaycanlıların tümü ülke dışına çıkarılır ve Polonya 'ya sığınma durumunda kalırken, 27 Nisan 1920'de Sovyet işgaline uğrayan bu muhacirler ikinci vatanları olan Türkiye'den ayrılmanın acısını yaşamışlardır.

Mustafa Kemal kurtuluş savaşını hazırlarken ve daha sonra kurduğu modern cumhuriyetle batının tüm dayatmalarına karşı koymayı bilen muzaffer bir komutandır. Oysa kendinden önce asırlar boyu üç kıtada egemen olmuş Osmanlı İmparatorluğunun giderek zayıflamasından istifade eden batı bu devleti parçalayıp yok etmek için elinden geleni yapmıştır. Öyleki teslimiyeti ve mandacılığı bir kurtuluş olarak gören birçok Osmanlı bürokrati Amerika ve Büyük Britanya krallığının himayesini kabul etmenin bir kurtuluş olduğunu düşünürken, Mustafa Kemal şöyle konuşur. “Milli iradeye dayanan hukuku ve bağımsızlığı belirlemek kayıtsız ve şartsız bir Türk devleti kurulacaktır” İşte genç bir liderin ortaya koyduğu ilkelerle milli iradeye dayanan ve vatan sevgisiyle dolu olan kararlı sözleri halkına güç verirken, halkın milli uyanış ve kurtuluş yolunda büyük Anadolu ihtilali başlamış oldu. İşgalci devletlere karşı yürütülen mücadele topyekûn bir savaşa dönerken âdete bir ölüm kalım mücadelesi başlamıştır.

Türkiye Cumhuriyetinin kuruluş esaslarını belirleyenlerden biri olan fikir adamı Ziya Gökalp “Türkçülüğün Esasları” adlı eserinin ilk bölümlerinde ilk Turancılar olan Mirza Fethali Ahuntzade ve İsmail Gaspiralı’dan söz eder. 19. Asrın sonları ve 20. Asrın başlarında eski güçlerini kaybeden Türkler çağın gerisinde kalmaktan kurtulamamışlardır.

Bu şartlarda aydınlar halkın içine düştüğü ağır durumdan kurtulması için çeşitli yollar aramak zorunda kalırken, tam da bu zamanda millet olma bilincinden uzaklaşan gerek Azerbaycan gerekse Osmanlı devleti kendine bir arayış içinde kalmıştır. Konu ile ilgili olarak Ziya Gökalp’in söz konusu eserinde Osmanlının çöküş nedenleri açık olarak anlatılmaktadır. Osmanlı döneminde aşağılanan Türk kimliği ve buna bağlı olarak zayıflatılan devletçilik açık olarak anlatılırken, yeniden toparlanan ve modern Türkiye Cumhuriyetiyle kendi kimliğine sahip olunmuştur. Tesadüf değil ki; 19. Asır Osmanlısından söz eden Fransız yazar Pionye Türkler için ironi yaparak “Osmanlı da her kese yaşam vardır, bir tek Türklere yoktur” der.

Azerbaycan halk cumhuriyetinin kurucusu Mehmet Emin Resulzade “Asrımızın Siyavuşu” adlı eserinde Azerbaycan ve Türkiye’nin çağdaş gelişmesi konusunda İran’ın derviş, sihirbaz, falcı, mersiye ve mevlithanlar yetiştiren köhnemiş yöneticiliği ile uzlaşmadığını ve ülkenin bütünleşmesi için çaba göstermesi gerektiğini anlatırken, “Senin istikbalin artık batıda değil, doğudadır, köklerinden uzaklaştıkça zamanın bağları gelişip büyüyen dal budakları kesiyor ki sen kendi kökün üzerinde yeşerip büyüyüesin. Senin geleceğin ne Rum eli ne Hicaz, nede Türkistandır, senin yolun üzerindeki eski Turan’ın anahtarı ondadır. İşte bu dönemde gelişen batı medeniyeti karşısında doğuda gerileme baş verdi. Yalnız Azerbsycan’da Mirza Fetali Ahuntzade ‘nin yazdığı alfabe ile bir ıslahat yaratmanın yeterli olmadığını söyler. Özellikle Türk dillerinde Arap alfabesi ile yazı yazmanın zorluklarını gören Mirza Fetali Bey bu çalışmasını Osmanlı sarayınada sunar. Tasarı kabul edilmez. Gelecekte Mustafa Kemal’in başlattığı reform hareketleri bu devrim hareketini Osmanlı devletinin son dönemlerinde bir arayış olarak ortaya atılan “Türkleşmek, islamlaşmak ve çağdaşlaşmak” gibi bir üçlü formülünü Azerbaycan’da olduğu gibi Türkiye’de de hayata geçirmek adeta bir ideal olmuştur. Bu konuda söz eden Mehmet Emin Resulzade, “Türk vatanseverliği üçlü prensip” olarak kabul edince, Azerbaycan’da aktif olan Turancı kadrolar bu ideali devletçiliğin önceliği olarak kabul etmişlerdi. Türkiye’de ise cumhuriyetle birlite bunu ilke edinen Mustafa Kemal Atatürk olacaktır.

Azerbaycan’da daha önce dönemlerde ortaya atılan uluslararası islamcılık, Rusya içinde federatif şekilde kalma düşüncesiyle ertelenmişti. Ancak daha sonraları “Türkleşmek, İslamlaşmak ve çağdaşlaşmak” formülü Türk toplumu için en ideal formül olacaktır. Mehmet Emin Resulzade “İslam birliği”ni bir idealden ziyade ütopya olarak görür. Bu dönemlerde Türkiye’de ve Azerbaycan’da yeteri kadar fikri gelişmeler mevcutken, o Türklerin, Arapların Fars ve diğer halkların kendi ilke ve idealleri etraafında toplanmayı öneriyordu. Azerbaycan’da fikir akımları sürerken, özellikle Mustafa Kemal Atatürk’ün millicilik görüşüne karşı, batının mali baskısı ile dini yapılanmalara karşı girişimler başlar.

İslamı araç etmekle özellikle bu süreçte Atatürk ve Türk milletine karşı kampanyalar yürütülür. On iki yıl gibi bir sürede devam eden savaşlarda yorgun düşen Anadolu, bütün bu olaylardan şerefiyle çıkmayı bilir. Osmanlı devleti birinci dünya savaşından önce Balkanlarda yürütülen savaş operasyonları ile Afrika'daki topraklarını kaybedecektir. Bu süreç sonunda Türkler toparlanacak ve topyekün bir harbin muzafferi olarak Çanakkale'de yeniden parlayacaktır. Bu savaş sonunda Rusyanın desteğine sığınmayı düşleyen İngiliz ve Fransızlar kendi stratejileri ile sulara gark olunca Mustafa Kemal'in başarısı karşısında; "O mağlup edilemezdi" demekten kendilerini alamamışlardı.. (Azerbaycan Kaynaklı V.Q.525.ci Gazete) Türk ordusunun kazandığı bu önemde mali savaş ve ardından gelen kurtuluş destanı ile uluslar arası ortamda yeni bir zaferi Lozan'da imzalanacak anlaşma ile teyit edilecek ve tarihe geçecekti.

Bu zaferi abideleştirmek için ülkede hem siyasi hemde iktisadi yönden ardı ardına başarılar gelirken, Mustafa Kemal Paşa'nın kurduğu modern cumhuriyet, Osmanlı hanedanını yalnız tarihten silmekle kalmayıp aynı zamanda muhalif kurumları da ortadan kaldırmış oldu. 28 Nisan 1920'de Rusya ile yapılan anlaşma ile Bakü'den Türkiye'ye yardım göndermek için hem denizden hemde karadan köprü kuruldu. Azerbaycan'da var olan Halk Cumhuriyetinin ortadan kaldırılmasından üç yıl sonra Mustafa Kemal Atatürk'ün kurduğu cumhuriyet Azerbaycanda coşku ile karşılanır. Atatürk'ün kurduğu cumhuriyet çağdaşlaşma alanında bir dizi faaliyete girişirken iktisadi alanda da önemli hamlelere neden olur.

Mustafa Kemal'in ölümünden uzun yıllar sonra, yani 1990'lı yıllarda Mustafa Kemal'in özel arşivinin açılması sırasında buradaki belgelerde kendisine yazılmış mektuplar, kendi notları görenleri hayrete düşürdü. Bunların içinden İngiliz tarihçi James George'un dört kitabının Türkçe yayınlanmış olduğu görüldü. Bu konuda Bakü Devlet Üniversitesi profesörlerinden Q. Nazimov'un "J.George'un Tarihi Keşifleri" kitabındaki bilgilere göre; İnsanlık tarihini iyi öğrenme gereği vardır. Bunun için araştırmacı bilim adamının tespitlerindeki gizli tabletlerde resmi yazıların şifrelerini açtıkça şu kaniya vardığı görülür.

11-12 bin yıl önce okyanuslara dökülmüş belgelerin Mu kıtasında başlamış olan Güneş İmparatorluğundaki dini anlayışla “Avesta” daki anlayışlar arasında pek çok benzerlik olduğu gözlenmiştir.

Çünkü her ikisinde de tek tanrıcılık vardır. İngiliz bilimadamına göre, Bu imparatorluğun dili Maya dilidir. Bu da Uygurların aynıdır. 12 bin yıl önceki büyük depremde 60 milyon insan okyanusun derinliklerine gark olunca bu kültürün zayıflığı ifade edilmektedir. Atatürk’ün Türklerin köklerinin Orta Asya’ya dayandığı fikri tartışılmaz. Peki o zaman düşünmek gerekir Asya kıtası halkının kökleri nerelere dayanmaktadır. Mustafa Kemal Paşa’nın tavsiyesiyle Güney Amerika medeniyetlerinden olan Maya ülkesinin dil ve kültürü ile Anadolu ve Orta Asya medeniyetleri arasında benzerlik olan raporu Atatürk’e göndermiştir. Rivayete göre; Mu kıtası insanlığın ilk kıtasıdır. Onun halkı ise Türklerin atalarıdır. Cumhuriyet kurulduktan sonra, Atatürk’ün bu konuyla yakından ilgilendiği ve bu konuda araştırma yaptırdığı bilinmektedir.

Atatürk bütün dünyaya şunu anlatmak istiyordu; insanlık medeniyeti Türklerle başlamıştır. Ne yazık ki Atatürk’ün ölümünden sonra bu konular bir daha gündeme gelmemiştir.

Tarihçi yazar Cemal Kutay der ki, “ Orta Asya’yı insanlığın beşiği saymakla o günlerin kervan yollarını da unutmuyarak, Türklerin kökenini araştırmada büyük gayret göstermiştir. Bu küçük notu vermekte amacımız; Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu dahi insanın dünyaya anlatmak istediği; Türk soyu ne kadar eskiyse, bu milletin evlatları da bu büyük medeniyetin varisleridir.

Düşününüz ki, bugün Türk milletinin başını karıştırmak için onu uygarlıktan uzak kılmak için suni bir Ermeni soykırım yapılmış iddiası yaratılması fikri bazı güç odaklarının bu piyon devlete destek olmaları sebepsiz değildir. Ermeni arşivlerinin açılmasını istemeyenler çabası “yelin (rüzgar) kayadan bir şey koparamayacağı “ anlamı taşır. Çanakkale savaşının 100. Yılında olaylar bir kere daha tasdik etmektedir ki; Türk milleti tüm zamanlarda olduğu gibi bugünde kahramanlığı ile kendi tarihini yaratacak güçtedir.

Çağdaş Türkiye Cumhuriyeti çok iyi teçhiz edilmiş ordusuyla ayaktadır. Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün yolunu devam ettiren çağdaş Türk halkı her şeye rağmen onun yolundadır. Osmanlı imparatorluğundan sonra doğu toplumları ve batı ile ilişkilerde barışın güvenliği onun koyduğu “yurtta sulh, dünyada sulh” ilkesi ile belirlenmiştir. Çağdaş Türkiye Cumhuriyeti insanlığın en uygar ve en kadim halkı olan 300 milyonluk Türk toplumunun baş tacıdır.

Çeviri: Tuncer Kırhan

Av. Arif ÇAVDAR

1952 yılında Tank Subayı olarak Kara Harp Okulu'nu bitirmiştir.
1953 yılında Kara Harp Okulu Meslek Hazırlama Sınıfı'nı bitirmiştir.
1954 yılında Zırhlı Birlikleri Okulu'nu bitirmiştir. Değişik Kıta Hizmetleri'nde bulunmuş ve 1959 yılında sağlık nedeniyle istifa etmiştir.
1962 – 1963 akademik yılında Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirmiştir.
1964 yılında avukatlık stajını tamamlayarak Ankara Barosu Üyesi olmuştur.
1968 – 1969 akademik yılında Kanada'nın Montreal şehrindeki McGill Üniversitesi'ne bağlı mezuniyet sonrası fakültesi Devletler Hava ve Uzay Hukuku Enstitüsü'nde muafiyet sınavlarını vermiş ve sivil havacılığın bölgeselleşmesi konulu tezini sunarak LL.M derecesi almış ve ülkesine dönmüştür.
1989 yılında Atatürkçü Düşünce Derneği Kurucu Üyeleri arasına katılmış ve 1990 – 1991 yıllarında ADD Genel Başkanlığı yapmıştır. Kendisinin Milletlerarası Hava – Uzay Hukuku ile Atatürkçü Düşünce konularında Türkiye ve ABD'deki değişik yayın organlarında 250'yi aşkın Türkçe ve İngilizce makaleleri yayınlanmıştır.
1995 yılında aile fertleriyle birlikte saygın ve aydın Türk düşünürlerinin de katılımıyla ATASEV'i (Atatürk Sanat, Sağlık, Eğitim Vakfı'nı) kurmuştur.
1996 yılına kadar Uluslararası Hukuk Danışmanlığı yapmıştır.

ABD’NİN, TOPLUMSAL DENEYİM LABORATUVARI OLAN ÜLKEMİZDE, UYGULADIĞI SENARYOLAR

Osmanlı İmparatorluğu, yaşamının son yüzyıllarında, o zamanki Emperyalist Batı Devletleri’nin (Düvel-i Muazzama’nın) siyasal, ekonomik, mali, askeri ve hatta, yargısal yönlerden, tutsağı konumuna getirilmişken, “Büyük Türk Devrimi” ile, Türkiye Cumhuriyeti adı altında, yeniden kurulan devletimizin ve uygulanan dış politikamızın, tam bağımsız ve gerçekçi bir eksene oturtulabilmesi ancak, Türkiye Cumhuriyeti’nin, 1923-1950 döneminde mümkün olabilmıştır.

II. Dünya Savaşı’nı izleyen yıllarda, SSCB; Kars, Artvin ve Ardahan ile, Türk Boğazları üzerinde, hak iddia edince, Türkiye, eski ABD Moskova Büyükelçisi U.A.Harriman’ın hatıralarında, “Eyvah, bir bağımsız devlet daha Rusya’nın kontrolüne giriyor” diyerek bu çok kritik durumdan endişelendiği gibi, Türkiye de, yalnızlık duygusuna kapılmış ve dost arayışına girişmiştir. Ne var ki, bunu yaparken, ABD’nin kanatları altında, duygusal bir dış politika izlemeyi yeğlemiştir.

Aslında, ulusal dış politikaların saptanmasında, ulusal çıkarların, ön planda tutulması gerekirken, 1950 yılından başlayarak, dış ilişkilerimizde izlenen duygusal politikalar, giderek uydusal politikalara dönüşmüştür.

1960’lı yılların ilk yarısında Rumların, Kıbrıs adasındaki katliamları üzerine, zamanın kısa dönemli başbakanı İsmet İnönü’nün, giriştiği kişilikli bir atak üzerine, ABD Cumhurbaşkanı Lyndon Johnson’un, Türkiye Cumhuriyeti hükümetine göndermiş olduğu aşağılayıcı mektup, bir uyarı niteliği taşımış ve tarihimizin, en büyük diplomati olarak nitelenen, merhum İsmet İnönü, ünlü çıkışı yaparak, “Yeni bir dünya düzeni kurulur ve Türkiye lâayık olduğu yeri alır” biçimindeki söylemiyle, ilk başkaldırıcı yapmış ise de, ABD’ne yaptığı resmi gezi sırasında, başında bulunduğu hükümetin, TBMM’deki çoğunluk oylarını yitirmiş olduğunu, bizzat ABD Cumhurbaşkanı’ndan öğrenmiştir. Böylece ABD, ülkemizdeki işbirlikçilerine, uzaktan gönderdiği direktifler doğrultusunda, neler yaptırabildiğini bu olayla bizzat kanıtlamıştır. ABD, II. Dünya Savaşı’nı izleyen yıllarda, Ortadoğu Arap petrollerinin rahatça sömürülebilmesi ve kendi sömürü bölgesinin, SSCB’ne karşı savunulabilmesi bağlamında, Türkiye’nin sahip olduğu Jeopolitik ve Jeostratejik konumu nedeniyle, Türkiye’ye askeri, ekonomik ve teknik yardımlarını başlatmıştır. Bu bağlamda devletimizin, tüm kurum ve kuruluşlarına, danışman adı altında, görev yapmak üzere, birtakım ajanlar da göndermiştir.

Bu ajanlar, kendilerinden beklenen işlevleri yerine getirirlerken, Türkler'in, biraz da aşırı sayılabilecek düzeydeki, konukseverlikleri yanında, kutsal değer yargılarının ve onurlarının okşanıp pohpohlanması yoluyla, kalplerinin fethedilebileceği ve böylece, dostluk ve güvenlerinin kazanılabileceği biçiminde, kendi istihbarat örgütleri tarafından öğütlenen ve öğretilen dersleri harfiyen uygulamışlar ve Türk dostu! şemsiyesi altında, Türkiye'de rahat ve serbest çalışma ortamını bulmuşlardır.

1950'li yılların başında, EİEİ(Elektrik İşleri Etüt İdaresi Genel Direktörlüğü) nezdinde, 'Jeoloji uzman'ı ünvanı ile, ABD tarafından, sözde danışmanlık! göreviyle gönderilen ve ABD'nin, CIA teşkilatına, Hitler'in S.S örgütü İstihbarat kuruluşundan devşirilen, deneyimli bir istihbarat görevlisi Mr. G..., tüm dikkatini, gelecek vaat eden, bir grup Türk mühendisi üzerinde toplamıştır. Nitekim, gelecek vaat ettiği için, dikkat çeken! bu Türk mühendislerden, Süleyman Demirel, Turgut Özal, İbrahim Deriner, Sefa Giray ve Mükkerrem Taşcıoğlu ve öbürleri sonradan, Türkiye'nin yazgısını yönlendiren görevlere seçilmek suretiyle, bu danışmanın kanaatinde, hiç de yanılmadığını! kanıtlamışlardır. Zamanın Başbakanı Adnan Menderes ile, randevusuz görüşebilecek derecede, yakın ilişki içinde bulunan, usta ajan Mr. G.... Muvazzaf askerlik hizmetini tamamlamadan, kamu kurum ve kuruluşlarına, hademe ataması bile yapılamadığı o dönemlerde, bir inşaat mühendisinin, kamu yatırımcı kurumlarından D.S.İ'nin başına, zorunlu askerlik görevini yapmadan genel müdür olarak atanmasını sağlamıştır. Askerlik hizmetini ancak, 27 Mayıs 1960 Devrimi sonrasında tamamlayabilen bu kişinin, ABD Başkanı Lyndon Johnson'la çekirtilmiş fotoğraflarının, "bir güven mektubu"! gibi, Adalet Partisi Genel Kongresi'ne katılan tüm genel kurul delegelerine dağıtılması yolu ile, kendisinin, A.P. Genel Başkanlığına seçilmesi ve daha sonra, en üst görevlere kadar tırmanması sağlanmıştır.

Başta ABD olmak üzere, tüm Emperyalist Batı Ülkeleri, Türkiye'nin ilk iki cumhurbaşkanı dönemlerinde, bu iki liderin ilkeli, tutarlı ve kararlı tutumları sayesinde, Türkiye üzerinde, askeri, ekonomik, siyasal, mali ve kültürel yönlerden, bir türlü kuramadıkları egemenliklerini, 1950 yılından başlayarak, işbirlikçilerin de desteğiyle, giderek artan ölçüde, kurabilmişlerdir. Emperyalist ülkeler Türkiye'de, milliyetçi ve Müslüman olma hakkını kimselere tanımayan, inanç sömürücüsü ve takiyeci kadroların, işbaşına gelmelerini kolaylaştırıcı nitelikte, politikalar üretmiş ve bu politikaları, itina ile uygulamışlardır. Bu politikaların üretilmesinde, merkezleri, kendi ülkelerinde bulunan, uluslararası derneklerin, Türkiye uzantılarını, aracı olarak kullanmışlar ve ülke ileri gelenlerini, emperyalist ülkelerin amaçları doğrultusunda, koşullandırmayı başarmışlardır. Bu arada, askeri yardım, Dünya Bankası kredileri ve IMF önlemlerini de, kendi politikalarını kabul ettirmede, baskı ve yaptırım ögesi olarak kullanmışlardır. Ayrıca, yapay olarak yarattıkları ve arkasından, doğrudan ya da dolaylı olarak

destekledikleri, terör etkinlikleriyle, toplumsal ve ekonomik dengemizin bozulması (destabilizasyon) yollarını arayıp bulmuşlardır. Bu ustaca plânlanan ve uygulanan politikaların saptanmasında, CIA'nın yüzlerce araştırma kurumu ya da kuruluşlarından özellikle, Rand Corporation, İslami Araştırmalar Merkezi, M.I.T. (Massachusetts Institute of Technology), Carnegie Endowment, Türkiye'de bir büyük medya ticaret, tarikat ve finans imparatorunun, kayınpederi olan ve adına izafeten, "ışıkçılar" diye anılan, Nurcu cemaatin, edilginleştirilmiş müritlerinin lideri konumundaki, E. Öğr. Alb. Hüseyin Hilmi Işık'ın, Amerika Birleşik Devletlerinde kurup yönettiği, Bediüzzaman Saidi Nursi Enstitüsünde, II nci Abdülhamit Döneminde, Akıl Hastanesine kapatılıp da, ruhsal sorunlarının bulunduğu saptanan, Said-i Kürdi'nin ruhsal hezeyanlarını, dinsel öğreti diye öğretmiştir. ABD Cumhurbaşkanı'nın Nakşibendilik Danışmanı olduğunu bildiğimiz Şerif Mardin'in, Said-i Kürdi'nin hezeyanlarına bilimsellik izafe edilebilmesi için, İngilizce bir kitap bile yazdığı bilinmektedir. Buna karşın, Yargıtay Ceza Genel Kurulu tarafından verilen ve bidayet mahkemelerince tayin edilen güçlü bilirkişilerden oluşan kadrolarca hazırlanan bilirkişi raporlarına istinaden, bu nurculuk hezeyanlarının, "DİN DIŞI" olduğu hususu, kesin hükme bağlanmıştır. ABD'nin Pennsylvania eyaletindeki, Drexel Üniversitesi Kürdoloji Enstitüsü ve aynı eyalette yer alan korumalı bir çiftlikte, Türkiye ile ilgili operasyonları yönlendirdiği iddia edilen, gezici vaiz hocaefendi hazretleri! ve avanesi!, ABD'nin Georgetown Üniversitesinde, "Ecebiler Servisi" Okulunda, ABD muhibbi öğrenciler yetiştirmekte olduğu iddia edilen ve daha önce de, Rand Corporation (Düşünce) Kuruluşunda ve Michael Rubin'in yönetimindeki "Middle East Düşünce Kuruluşu"nun "Editörler kurulunda", sürdürdüğü hizmetleri yanında, bir çok ABD kuruluşunda, Türkiye'yle ilgili projeler üreten ve yöneten, Sabri Sayarı vb. kişi, kurum ve kuruluşlardan ziyadesiyle yararlanılmıştır.

12 Eylül 1980 askeri darbesine, sosyo-psikolojik ortam yaratmak üzere, ülkemizdeki gençleri, iki kampa ayırarak bunların, birbirlerini kırmaları sağlanmış ve bu ortamda gerçekleştirilen, 1980 Askeri Darbe Operasyonu sonrasında, ABD'nin, bu darbeyi gerçekleştiren beş generale, Turgut Özal'ın parlatılmasına yönelik, telkinler yaparak, bu büyük "Amerikan Dostu"nun, aşama aşama, en üst mevkilere kadar, tırmandırılmasının yolu açılmıştır. Turgut Özal'ın ünlü, "**BENİM MEMURUM İŞİNİ BİLİR!**" sloganının uygulanması cümlesinden olarak, her kademedede oluşturulan, "**CİHAT HAVUZLARI!**" ile, yağma ve talan ekonomisinin, temelleri atılmış ve bunların, hızla "neşvünema!" bulmaları sağlanmış ve bu uygulamalar, 1990'lı yıllarda kurulan, "**koalisyon hükümetleri**" döneminde bile sürdürülmüş ve sonuçta, Bülent Ecevit'in Başbakanlığı döneminde, bu düzen iflasla sona ermiştir.

Bir ara Türkiye’de, ABD Büyükelçiliği de yapan, CIA’nın kıdemli mensuplarından Morton Abramowitz’in kontrolündeki, İstanbul Başkonsolosu bayan diplomat, dönemin köktendinci partisinin, Beyoğlu İlçe Başkanı ile ilgilenip, temas kurmuştur. Bu genç ve hırslı politikacının, oğullarından birisine, adını bile verdiği, Prof. Necmettin Erbakan’a karşı, aynı partide, 1999 yılında oluşturulan, hizibin başına getirilebilmesi ve bu hizibin partileşmesi, mümkün olabilmıştır.

ABD Dışişleri Bakanlığı’nın, her yıl hazırladığı, “2003 Uluslararası Dinsel Özgürlük” raporu’nun, Türkiye bölümünde, “Bazı önde gelen siyasal ve sosyal liderler, tarikatlarla ve öbür İslami topluluklarla bağlantılarını sürdürüyor” denilmekte ve “Milli Güvenlik Kurulu”nun, İslami köktendincilikle mücadelede, “tarikatlara karşı daha sıkı önlemler alınmasını istediği! belirtilmiştir” denilmekteydi. Ayrıca, “Nur tarikatı liderlerinden, Fethullah Gülen’in, 1980 yılından, 1997 yılına kadar, devlet tarafından da, desteklendiği!” iddiası ileri sürülmekteydi. Nevar ki, büyük dost ve mütefikimiz!, birisi aynı zamanda, ABD vatandaşı! da olan ve öbürü ise, Amerikan muhibbi! olduğu bilinen, iki devlet ve hükümet büyüklerimiz!in eliyle, bu işi sürdürdüğünü ve Milli Eğitim Bakanlığının, tümüyle nurlandırılması! için, Türkiye Cumhuriyetinin borç hanesine kaydedilmek üzere, Dünya Bankasından alınan ve miktarı, 100,000,000. ABD Dolarını aşan kredilerin, sırf bu okullarımızın nurlandırılması! için kullanıldığını ve bunun gerçekleştirilmesi yolunda, aynı zamanda, ABD vatandaşı da olan, Başbakan Tansu Çiller’in, kendi öğrencisi! olduğunu, “kemal-i iftiharla” söyleyen ve Türkiye’de sadece, 1-2 ay kalarak yılda, 120.000.ABD Doları maaş alan, kıdemli ajan Howard Reed ile, işbirlikçisi Nurcu Ahmet’in görevlendirildiğini, Türkiye’de bilmeyen kalmamıştı. Daha da öte, bir köktendinci ve Milli görüşçü başbakan Necmettin Erbakan’ın yanına, bu “**nurlandırma! Programının**”, aksamadan yürütülebilmesi için, eski bir Türk deniz subayına, (ABD istihbaratı yönünden), danışmanlık! yapmak üzere atandığı, gazetelere kadar yansımıştı. Böylece, Orta Asya ülkelerinde, Nakşibendi tarikatı okulları yerine, Nakşibendilikten muhavvel, Nur Tarikatı okullarında, kırmızı ABD pasaportlu, “**İngilizce öğretmeni**”! ünvanlı, ABD ajanlarının görevlendirildiği, Türk kamu oyu tarafından da bilinmekteydi.

ABD TARAFINDAN İZLENEN VE İZLETİLEN ATATÜRK KARŞITI POLİTİKALAR

ABD’nin seçkin bilim kuruluşlarından, Princeton Üniversitesindeki, (The Institute of The Late Ottoman and The Near East) “**Osmanlı Son Dönemi ve Yakın Doğu Enstitüsü**” bünyesi içinde, kurulmasına karar verilen, “**Atatürk Araştırmaları Enstitüsü**” için, Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti

ile Doğan Holding, birlikte destekleme kararı almışlar ve 700.000 ABD doları dolayında, ortaklaşa bir nakdi katkıda bulunmuşlardır. Herne kadar, bu enstitünün başındaki Prof. Heath W.Lowry, bilim adamlığından nasiplenmiş olduğu için ve öbür CIA ajanları, Ruzi Nazar, Enver Altaylı, Paul Henze, Richard Perle, Graham Fuller, Samuel Huntington, Morton Abramowitz, Eric Edelman vb. kadar katı, insafsız ve gayretkeş olmasa da, aynı Üniversite’de görevli, öbür seçkin ve yansız bilim adamları, yine de, söz konusu güçlü istihbarat kuruluşunun hışmından korktukları için olsa gerek, bu yeni kurulan bölümden ve başındaki adamdan, hep çekinmişlerdir. Bu Enstitü’de, daha çok, ABD uyruklu ve istihbarat amaçlı insan yetiştirilmesinin öngörüldüğü, bilinmektedir.

Söz konusu Princeton Üniversitesi’nde, Atatürk Araştırmaları Enstitüsü’nün oluşturulduğu sırada, Ülkemizde, kuruluş aşamasını tamamlayan, Atatürkçü Düşünce Derneği Genel Başkanlığı’na henüz seçilmiş olmamız ve Princeton Üniversitesindeki, Atatürk Araştırmaları Enstitüsünde, doğruların okutulup öğretilmesini arzuladığımız için, dernek bütçesi elverirse de, kendi kişisel olanaklarımızın elverdiği oranda, derneğimiz adına, bilimsel çalışma ürünü kitap katkısında bulunmayı istedik ve ADD Genel Merkez Yönetim Kurulunun kararı ile, Atatürk, Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu’nun başındaki, Emekli Korgeneral Suat İlhan’a, bir yazı gönderdik ve kendilerinden, bu konuda, birlikte hareket edilmesi dileğinde bulduk. Bizzat Atatürk tarafından kurulan ve kendisinin, Türkiye İş Bankasındaki, %27 oranındaki ortaklık paylarının gelirleriyle desteklenen, Türk Tarih Kurumu’nun yayınlarından, hiç olmazsa, Atatürk ile ilgili olanlarının, bizzat kendileri tarafından seçilmesini ve bunlardan bir paket oluşturulmasını ve Türk Tarih Kurumu dışında basılıp da, yayımlanan, Atatürk ile ilgili, öbür yapıtların da, derneğimiz tarafından sağlanmasını ve Princeton Üniversitesi Atatürk Araştırmaları Enstitüsü kitaplığına, birlikte armağan edilmesini önerdik. Her nedense, Türk Tarih Kurumu tarafından bizlere, bu amaçla gönderilen kitaplar arasında, daha çok İzmir Hanları, Konya Selçuk Kervansarayları ve benzeri kitaplar dışında, “**Atatürk ile ilgili bir tek kitabın**” dahi konulmadığını, hayretle ve üzüntüyle gördük. Söz konusu emekli Korgeneral’e telefon ederek, bunun nedenini sorduğumuzda, “**öyle uygun görülmemiştir**”! biçiminde alınan yanıt, bizleri daha çok şaşırtmıştı. Princeton Üniversitesi, Atatürk Araştırmaları Enstitüsü kitaplığına, tarafımızdan gönderilmek üzere, Türk tarih Kurumu’nun, Atatürk ile ilgili yayınlarını da içerecek şekilde, derlenen tüm kitaplar, **ATASEV (ATATÜRK SANAT, SAĞLIK, EĞİTİM VE EKİN VAKFI) KÜLTÜR MERKEZİ KİTAPLIĞINDAN** sağlanmıştır.

ABD Müttefiki! Türkiye Cumhuriyeti ile ilgili olarak, izleyeceği politikalara yön vermek ve gerekçe hazırlamak üzere, böylesine kurum ve kuruluşlara, Türk kökenli, ilkesiz öğretim üyeleri ve araştırmacılar çağrılmış ve bu kişilere

hazırlatılan, sözde bilimsel rapor ya da yayınlarla, ülkemiz aleyhine, teoriler üretilmiş ve bu kişilere, ABD Doları üzerinden ve büyük paralar içeren çeklerle, ABD için çok yararlı görülen! bilimsel! katkı! ve hizmetlerinin! Karşılıkları! ödenmiştir.

Büyük dostumuz! ABD'nin, Devlet Kurumları, Pennsylvania'daki Drexel Üniversitesi'nin Kürdoloji Enstitüsünde başlattıkları bir çalışma ile, Kürtçe dialektine hizmet için! olsa gerek, ZAZA lehçesi'nin, sözlüğünü de hazırlatmışlar ve Avrupa ülkeleri aracılığıyla, Türk Alfabesine, yeni yeni harfler eklenmesi konusunda, Türkiye Cumhuriyeti yöneticilerine, dayatmada bile bulunabilmişlerdir.! Aynı Kürdoloji Enstitüsü Direktörü, Danimarka'nın Kopenhag şehrinde, kurulan, Roj Tv.nin programlarını, her ay düzenlediği periyodik ziyaretlerle, uzaktan hazırlatıp yürümüştür. Drexel Üniversitesinde yetiştirilip, eline Türkiye'nin federalleştirilmesine yönelik bir proje de verilen "intihalcı" bir akademisyenin, daha doğrusu (en üst düzeyde bürokratik ve siyasal görevlerde kullanılan birisinin) getirdiği proje'nin, uygulanması mümkün olamamışsa da, "BÜYÜKŞEHİR" Yasasındaki bir değişiklik! bu projenin, yerine getirilmesinde, ilk adım atılmıştır.

Ortadoğu'nun en zengin su, asfaltit, petrol, uranyum, bakır, demir, krom, magnezyum vb. gibi, sınırsız yeraltı kaynakları üzerinde, kurmayı düşündükleri, bir Tampon Aşiret Devleti'nin, en az yüzyıl süreyle, bağımsızlık bilincine sahip olamayacağı ve ABD'ye karşı duyulacak şükran duygularının! ise, nesiller boyunca sürebileceği ve daha da öte, sınırsız petrol ve su kaynakları bağlamında, Güneydoğu insanlarımız için, cazibe merkezi olabileceği düşünülerek, başlatılan, sosyal, siyasal ve askeri projelerin planlamalarında, önceleri, Kuzey Irak'taki (IKDP ve IKYB aşiret hizipleri) arasındaki çekişmeler nedeniyle, başarılı olamayınca, Kuzey Irak'tan topladıkları, on bin kadar işbirlikçi ajan ve ailelerini, önce Guam adasına ve daha sonra da, ileride kurulacak uydu devletin, sivil ve askeri kadroları için, kendi politikaları doğrultusunda, yetiştirilmek ve kullanılmak üzere, ABD'deki, eğitim merkezlerine gönderilmişlerdir. İleride oluşturulacak, bu "**Tampon Devlet**" ile, Arap devletleri arasında, yaratılacak potansiyel çekişmeler ve bu çekişmeler üzerine bina edilecek, savaş senaryoları! ile, bu "**KÖPRÜBAŞI!**" uydu devlet sayesinde, İsrail Devleti'nin, bölgedeki rahat ve huzurunun sağlanması düşünülmüştür. Bu amaçla, çeyrek yüzyıldan beri, Kuzey Irak'ta bulunan, iki (aşiret) hizibinden, IKYB lideri Celal Talabani, ile IKDP lideri Mesut Barzani, ABD tarafından desteklenmiş ve PKK lideri Öcalan ise, daha çok AB ülkeleri tarafından desteklenmiştir. Kuzey Irak'ta oluşturulan ve bu aşamada, "**Büyük Amerikan dostu! Turgut Özal**" tarafından, "**bir konulup üç alınmasına!**" vesile olabileceği düşünülen!, Körfez Savaşı arifesinde, Irak petrolünün, Türkiye'nin güneydoğusundan, Dört Yol yakınındaki petrol rafinerisine, ham petrol pompalayan, petrol boru hattı üzerinde, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi tarafından, daha ambargo kararı bile

uygulanmadan, Turgut Özal'ın direktifiyle, bu boru hattından petrol akışı durdurulmuştur.. Böylece, milli biraderimiz Korkut için ve “Albayrak”lar'ın kullanılmasıyla tezyin, temin ve teçhiz olunan, 40.000-50.000 kadar tanker filosuyla rafine edilmek üzere, Mersin Petrol Rafinerisi'ne taşınan alternatif ham petrol nakliyatı, aralıksız olarak sürdürülmüş ve bu tankerlerin dönüşünde, rafine edilmiş petrol hamuleleri! yönünden, boş olduklarına! ilişkin, çıkış damgaları dahi, tanker şoförleri tarafından basılmış ve **“bu tür rasyonel! Petrol taşımacılığı”**, daha çok kazanç getirmiştir. Böylece ileride, İstanbul'da yükselecek gökdelen iş merkezlerinin, maliyetini karşılayacak, ABD'deki, “Yeşil Petro-Dolar Matbaaları”, çalışmalarını kesintisiz olarak! sürdürmüştür!.

BEKAA VADİSİNDE YETİŞTİRİLEN TERÖRİSTLER :

ABD, kendi ulusal çıkarları doğrultusunda, itina ile planlayıp, uygulama alanına koyduğu, bu gerçekçi! ve uzun vadeli bilimsel! politika ve senaryolar çerçevesinde, Suriye ve Lübnan kontrolündeki, Bekaa vadisinde oluşturulan, gerilla kamplarında eğitilip, silahlandırılmış olan uluslararası destekli terör örgütlerinden, önce Ermeni ASALA örgütünü harekete geçirerek 40'dan fazla seçkin Türk diplomatının katledilmelerinin faili olmuşlar ve arkasından, **“SOL VE SAĞ TERÖRİSTLERİ”** silahlandırmak suretiyle, aynı BEKAA vadisinde, Türkiye'den getirilen solcuları eğitmişler ve ülkemizdeki, bir “Başbuğ”un bilgisi tahtında yetiştirilerek, meydanlara salınan ve **“DEVLET'İN KORUYUCULARI”!** diye adlandırılan gençleri, birbirilerine kırdırarak, Türkiye ve Dünya kamuoyunda, ülkemizdeki vahim olaylar nedeniyle, toplumun ruhen bir ihtilalin kaçınılmazlığına inandırılmasına yönelik olarak, sosyo-psikolojik anlamda, toplumsal huzurun bozulması, “destabilization”u koşulları hazırlanmıştır. Bu ortamda gerçekleştirilen, 12 Eylül 1980 askeri darbesi öncesinde, söz konusu Başbuğ'un ve müritlerinin yönetim, denetim ve gözetiminde yürütülen, bu kamplar nedeniyle! Başbuğ, 12 Eylül 1980 darbesi sonrasında, hapishaneye bile konulmuştur. 12 Eylül 1980 darbesi nedeniyle halkımızın, askeri ihtilale karşı oluşacak tepkisi de göz önüne alınarak, ABD yetkililerinin favori adayı, Turgut Özal ile ilgili olarak, ilk kez kullandıkları, **“İYİ BİR TAKİYECİDİR”** nitelemesi, siyasal çevrelerde dikkat çekmiştir. Turgut Özal hakkında kullanılan, bu **“takiye”**ci yakıştırmasının kökeni ve Türkçe anlamı, merhum Turan Dursun'la görüşülerek, bu sözcüğün kökünün, Arapça'daki, **“takva”** kelimesi olduğu ve anlamının da, **“göründüğü gibi olmamak”** ya da **“olduğu gibi görünmemek”** biçiminde ifade edildiği, öğrenildikten sonradır ki, bu sözcük, tarafımızdan da kullanılmaya başlanmıştır.

Daha sonra, Bekaa vadisinde oluşturulan kamplarda eğitilen ve yetiştirilen,

PKK teröristleri aracılığı ile, Türkiye'nin, güneydoğu bölgesinin, parçalanmasına yönelik, yeni yeni senaryolar, uygulama alanına konulmuştur. Turgut Özal'ın, etkin olduğu dönemlerde, ülkemizin parçalanmasına yönelik tartışmaların başlatılması ve o yörede, “**ÇEKİÇ GÜÇ**” ün oluşturulması ve sonuçta, bağımsız bir devletin kurulmasına yol açabilecek nitelikte, Turgut Özal'ın, zamansız, yersiz ve gereksiz olarak, “**federasyon da tartışılabilir!**” biçimindeki söylemleri yanında, daha başka ayrılıkçı fikir ve önerilerine ilişkin, tartışmaların başlatılmasında, Turgut Özal, büyük rol oynamıştır. Adeta, ABD'nin ülkemizde uygulayageldiği, “**toplumsal deneyleri**” ya da “**senaryoları**” ile, bir laboratuvar gibi yararlandığı Türkiye'de, aşama aşama uygulanan, sosyo-psikolojik deneyler ve sonuçlarına ilişkin gözlemler, beklenen sonuçları vermiştir

12 Mart 1971'de gerçekleştirilen, müdahale öncesinde, o zamanki başbakan Süleyman Demirel'in, “**bana milliyetçiler, cinayet işliyor dedirtemezsiniz**” biçimindeki söyleminin, koruyucu şemsiyesi altında, ülkede faşist güçler egemen kılınmışlardır. Bu geçiş döneminde dahi, kimler tarafından hazırlandığı bilinmeyen, bir anayasa değişiklik tasarısının, hukukçu olmayan, asker kökenli Milli İstihbarat Teşkilatı Müsteşarı'nın, koltuğunun altına sıkıştırılmış olması! ve o zamanki, hukuk profesörü, başbakan Nihat Erim'e empoze edilmesi!, çok dikkat çekmiştir.

Daha sonraki dönemlerde, işlevsiz kalan, “**sözde milliyetçi-ülkücü çeteler!**” mafyalaşarak, her türlü kirli işe bulaşmışlardır. Bu karanlık ve puslu ortamda gerçekleştirilen, 12 Eylül 1980 askeri müdahalesiyle, ülke yönetiminde, ırkçı şeriatçı ve tarikatçı kadrolar egemen kılınmıştır.

Halkımızın, Suudi Arabistan modeli ve Hristiyan efendileri'ne karşı itaatli (muti) ve ılımlı (mutedil) ve ipleri, dışarıda bulunan, şeyh ve mollalar tarafından güdülebilen, bir İslam toplumuna dönüştürülmesi için, üniversite ve yüksek okulların başına, YÖK düzeni getirilmiş ve üniversitelerle yüksek okullarımızda, söz konusu ırkçı ve tarikatçı kadrolaşmalar başlatılmıştır. “**Bu suretle, Orta Öğretim Kurumları'nın dahi medreseleştirilmesi**” projesinin başlatılması yolunda, Turgut Özal'ın, “**Ortaöğretim kurumları özelleştirilmelidir!**” yollu söylemi, (o gün için uygulanmasa bile) sonradan, şeriatçı ve tarikatçı kadrolar tarafından hızla gerçekleştirilmiş ve laik okullarımızın, gözlerden uzak, “**MENZİL ŞEYHLERİ**”nin gözetim ve denetimi altında ve sınırsız boyutlardaki, Arap Petro-Dolarlarıyla destekli, şeriat mekteplerine dönüştürülerek, tümüyle medreseleştirilmeleri için, bu konudaki yetkilerin, yerel yönetimlere aktarılması! planlanmıştır. Özel öğretim kurumlarında ise, ABD'nin uydusu konumundaki petrodolar zengini Arap ülkelerine, Hristiyan efendilerinden verilen talimatlar doğrultusunda, 1980 yılına kadar, Türkiye'den, toplu iğne bile almayan, bu Petro-Dolar zengini devletçiklerin, iane ve yardımları, Türkiye'deki Arap bankaları aracılığı ile, dinci vakıflara aktarılmış ve bu tarikatçı kurum ve

kişiler aracılığı ile, toplumların robotlaştırılması ve katılımcı demokrasiden uzaklaştırılarak, dizginleri dışarıda bulunan şeyh, imam, molla, hoca, halife, ayetullah vb. sarıklı, takkeli “şarlatanlar” tarafından, güdülenebilmeleri suretiyle, “sürüleştirme politikaları!”, Orta Asya’ya kadar götürülmüş bulunmaktadır. Bu “nurlandırılmış! Mekteplerde”, sadece haber verilerek gidilen, denetleme günlerinde, uygar ve çağdaş bir görüntü verilmesine özen gösterilmiş ve fakat, öbür günlerde, tam karşıt yönlü bir eğitim ve öğretimin uygulanması yolu ile, çocuklarımızın saf ve körpe dimağlarına, takiyeci (makyavelist) ahlak anlayışı ve safsatalar aşılansın ve kendilerine, aklın, bilimin ve ulusal bağımsızlığımızın simgesi konumundaki, Atatürk’ün yerine, tek süper güç ABD tarafından, uygun görülen ve şu anda, “CIA’nın güvenli çiftliklerinde” (safe house’larda) korunmakta olan, bir “gezici vaiz ve nurcu hocaefendi hazretleri”!, rehber olarak benimsetilmeye çalışılmıştır.

Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra, uçaklar dolusu cahil, şeriatçı ve tarikatçı örgüt mensupları, sözde “İslami fütuhât”! amacıyla, akın akın Orta Asya’ya gönderilmişlerse de, buradaki toplumlar, çevre İslam Cumhuriyetlerindeki, köktendinci dünya görüşünün ve ilkel yaşam biçimlerinin, kendi ülkelerinde de, egemen kılınması yolundaki çabalardan, büyük kuşku, tedirginlik ve ürküntü duymuşlardır. Bu uygunsuz yaklaşımlar sonucu, Orta Asya Türk Cumhuriyetlerinde, bir gecede, yedibini aşkın Müslüman-Türk’ün, din değiştirme girişiminde bulduklarına ilişkin bilgiler bizlere kadar ulaşmıştır.

Türkiye’de, Atatürk’ün kurduğu laik düzene ve inanç-ibadetle sınırlı çağdaş ve laik Müslümanlık anlayışına, sıcak bir ilgiyle bakan, Orta Asya Türk Cumhuriyetleri’ nin yetkilileri, (söz konusu vaiz ve müritleri) aracılığıyla, kurdurulan okullarda, aklın süzgecinden geçirilmeden, dinsel propaganda yapılmasını yasaklamışlarsa da, görüntülü kasetlerin, gizlice izletilmesini, bir türlü önleyememişlerdir. Aslında bu sözde dost! ve müttefikimiz! aracılığı ile, Türkiye üzerinde, aynı senaryoların, yıllar boyunca uygulanması olağan karşılanmıştır.

CIA AJANLARI VE DEVLET KURUMLARIMIZ

Her devlet ve özellikle, evrensel boyutta, süper güç olma iddiasında olan devletler, ilgi alanları içindeki ülkeler üzerinde, kendi emellerinin gerçekleştirilmesi doğrultusunda, kısa, orta ve uzun vadeli politikalar üretmekte ve bu politikalarını duyarlılıkla izlemektedirler.

Bugün için, Süper Güç konumundaki, büyük dost! ve müttefikimiz!, 1950 yılından başlayarak, ülkemizin başına, kendi politikaları yönünden, uygun görülen “ılımlı İslam” (moderate İslam) ve “kendi yandaşı” (pro-American)

kişi ve çevrelerin, “milliyetçi-muhafazakar” ya da “muhafazakar demokrat” yaftaları ile, iktidara gelmelerini sağlayacak önlemler almış ve bu uygulamalarında, çok başarılı! olmuştur.

Böylesine, “başarılı!” operasyonlarla, iş başına getirilen, kişi ve çevreler, arada bir, patronlarının sözlerini dinlemedikleri zaman, kontrollü müdahalelerle, alaşağı edilmişler ve onların yerine, yeni yeni “gözdeler!” bulunmuş ve ülkemizin yönetimine “memur!” edilmişlerdir.

ABD, bu gözdelerinden, kendi vatandaşı da olan bir hanımın, ülkemizdeki bir siyasal partide, genel başkan olmasına karar verdiği zaman, bu partinin, genel kurul toplantısından haftalar önce, Türkiye’ye, başlarında ABD Dışişleri Bakanı Warren Christopher olmak üzere, bir dizi ajan göndermiştir. Bu ajanlar, ülkemizin en büyük meslek kuruluşlarından bazıları ve merkezleri yurtdışında bulunan, uluslararası dernek ve kurumların, ülkemiz yüzeyine dağılmış bulunan uzantıları konumundaki, şubeleri aracılığı ile, destekledikleri adayın kazanmasını sağlamışlardır. Bu büyük utkunun! şampanya patlatılarak, kutlanması! İçin, aynı gün, Ankara’da ki, ABD Büyükelçiliği ikametgahında, bu kampanyayı bizzat yürüten, ABD Dışişleri Bakanı’nın da katılacağı, çok dar kapsamlı bir yemek düzenlenmiştir. Bu yemekli kutlama toplantısına, aynı zamanda, ABD vatandaşı da olan ve o partinin yeni seçilen genel başkanı hanım ile adı, mafya ile birlikte anılan eşi yanında, bir başka siyasal partide, umut vaat eden, bir büyükşehir belediye başkanı ile eşi de çağırılmıştır. Ancak, ertesi günkü gazetelerin birinde yayınlanan, küçük bir haberde, söz konusu yemekli kutlama toplantısının, (dikkat çekme olasılığı gözönüne alınarak) son anda, iptal edildiği bildirilmiş ve ABD Dışişleri Bakanı Warren Christopher’ın, aynı gece, özel uçağıyla, ülkemizden ayrıldığı öğrenilmiştir.

Bu ABD vatandaşı da olan, parti lideri hanımefendi, Güneydoğu Anadolu sorununda, ABD tarafından önerilen, ayrılıkçı politikaların izlenmesi konusunda, kutsal kuruluşlarımızın tepkisinden çekinerek, Turgut Özal kadar! “YÜREKLİ”! davranmadığı içindir ki, ihtar niteliğinde, bir yaptırıma maruz kalmış ve ABD’nde, kişilik hakları ve “özel mülkiyete ilişkin sınırların korunması” amacıyla, yürürlükte bulunan, (Privacy Act) yasa hükümlerinin, ihlali pahasına, ABD’deki, mal varlığı konusundaki ayrıntılı bilgiler, “CIA” tarafından, ülkemizdeki, “küreselleştirilmiş” bir büyük gazeteye sızdırılmış ve bu bilgilerin, sürmanşet yayınlanması sağlanmıştır.

Büyük Dost! ve Müttfikimiz! tarafından, söz konusu parti liderinin itibarı bilinçli olarak zedelendikten sonra, gerek kendi partisinde ve gerekse, bir başka orta sağ siyasal partide, alternatif liderler aranmışsa da, o zaman için, kendileri yönünden, uygun bir aday hemen bulunamamıştı. Geç de olsa, kendilerince, tam uyumlu sayılabilecek, bir lider adayı bulunmuş ve ABD İstanbul Başkonsolosu hanımefendiyle!, öbür CIA ajanlarının, yakın

İlgileriyle, çoğunluğu milli görüşten muhavvel, Nakşibendi müritlerinden, hırslı bir kadro ve çevresindekilerin, daha önceki usta muhafazakarların! vurgun, soygun ve hortumlamaları yüzünden, ülkemizde adeta süreklilik kazanan, ekonomik krizler nedeniyle oluşan ümitsizlik ortamında, kolayca başarılı! olabilmişlerdir. Bu senaryolar hazırlanırken, ülkemizdeki milli görüş liderinin, Libya'daki bedevi aşiret devleti'ni, ziyaretleri sırasında, kendilerini çadırda kabul eden, bu çöl bedevisi'nin, hakaretleri karşısında bile, ileri derecede **"tahammüllü!"** oldukları saptanan, **"refakatteki"**, uyumlu! ve ılımlı! köktendinci! politikacılar, geniş ölçüde yararlanılmış ve Irak hareketi sırasında, askerlerimizin başına çuval geçirilmesi suretiyle uygulanan, aşağılayıcı hakaretler karşısında bile, aynı tahammülü gösterdikleri ve kendilerine gazetecilerin nota verecek misiniz? sorularına karşı, bu onur kırıcı olayları önemsemeyen bir eda ile, ne o? müzik notası mı? yanıtı verilmiştir. Bu suskunluk! ve tahammül! görüntüleri, bizzat ABD'li patronlar tarafından, büyük bir dikkatle izlenmiştir.

ABD YARDIMLARI VE DEVLET KURUMLARIMIZ

Merhum İsmet İnönü, bir keresinde, ABD yardımlarına ilişkin olarak, uyulması gereken ilkeler konusunda, bu yardımların, Devlet'ten Hükümetlere değil de, **"Devlet'ten Devlet"** e yapılması gerektiğini söylemişti. Ne yazık ki, İnönü'nün ölümünden sonra ülkemizin, uydusal politikalar doğrultusunda yönlendirilmesi için, ABD yardımlarının, devlet'ten özel kişilere doğru aktırılması ya da, **"ABD nezdinde, itibarlı! Kişiler!"**in önerileri doğrultusunda, kullanırılması yoluna gidilmiştir.

GÜDÜLEBİLEN ŞEYHLERİN GÜDÜMÜNDE, ŞERİATÇI TOPLUM YARATILMASI:

Türkiye'nin eğitim ve öğretim politikalarını etkileyebilme bağlamında, ABD güdümündeki Dünya Bankası ya da öbür kurumlar tarafından verilen ve ilerde, Türkiye tarafından, geri ödenmesi söz konusu olan, yüksek öğretim kredi ve yardımları, yıllar yılı, Kuzey Irak (Erbil) kökenli, bir tıp hocası, "süper kıdemli!" ve işbirlikçi! ajan'ın istemleri ve önerileri doğrultusunda kullanırılmıştır.

Ülkemizin Sosyal! Politikalarının temelini oluşturan Ulusal Eğitim politikası bağlamında, Ülkemizdeki eğitim kurum ve kuruluşlarında uygulanan şeriatçı, tarikatçı, köktendinci projeler ve sözde milliyetçi! politikalar, Cumhuriyet tarihinin, ilk işbirlikçisi ve MOON tarikatının ilk Türk müritlerinden olan ve Türk siyasal yaşamının esnek, renkli, kıdemli ve ünlü, merhum bir politik siması Kasım Gülek'in, ABD çevrelerine ve MOON tarikatına tanıttığı bir gezici vaiz, nurcu, hocafendi hazretleri! eliyle, ülke dışına kadar götürülmüş ve böylece, ünlü **"Yeşil Kuşak Politikası"**nın gerçekleştirilmesi bağlamında,

sömürgeci, Hristiyan efendilerine karşı, uyumlu! (itaatkar) ve ılımlı! (mutedil) Müslüman! kadrolar yetiştirilmesine yönelik olması düşünülen, “nurlandırılmış”! mekteplerde uygulanan, eğitim programlarına, evrensel boyut kazandırılmıştır. Çoğunluğu, Orta Asya Türk Cumhuriyetlerinde olmak üzere, bir çok ülkede, kırmızı ABD pasaportlu (ajan) İngilizce öğretmenlerinin, gözetiminde kurulan, sözde “**Özel Türk okullarında!**”, o ülkelerin başına getirilecek, uzaktan kumandalı kukla yönetimler için, hazırlanan kadrolara! ek olarak, “**büyük dostumuz!**” adına gerçekleştirilecek, beyin göçü bağlamında, “o ülkelerdeki beyin topografyasının saptanması ve yetenekli insan kaynaklarına ilişkin, verilerin toplanması ve **bunların yönlendirilmesi projeleri!**” de geliştirilmiştir. Dikkatle uygulanan bu senaryolar sayesinde, Türk asıllı Cumhuriyetlerde yaşayan ve nüfusu, 170 milyonu bulan, kardeş Müslüman-Türk toplumları, “sözde” milliyetçi çevrelerin, aracı olarak kullanıldığı senaryolarla, Emperyalizmin “**karanlık örümcek ağı projeleri!**”nin sarmalına hazırlanmışlardır.

AZILI KATİLLERİN, ABD’NİN ONUR KONUĞU OLARAK, ÜLKELERİNE ÇAĞRILMASI VE ÇAĞRIYI YAPAN AJANLARIN PERVASIZLIKLARI

Büyük dostumuz ve müttefikimizin! en becerikli! ve tehlikeli ajanlarından biri olduğu kuşkusuz olan, Paul Henze’nin bağlı bulunduğu istihbarat örgütünün tertiplelediği, Abdi İpekçi ve Papa cinayetleri’nin azılı katili ve tetikçisi, Mehmet Ali Ağca’nın ailesini, açıkça ziyaret edebilmiş olması ve bu ailenin, yaşamının geri kalanını, ABD’de sürdürülebileceğini söyleyerek onları, canice düzenledikleri vebali Türklere kolayca yüklenebilecek, tertiplerin izlerinin yok edilmesi için, hükümeti adına, ABD’ye davet edebilmiş olmaları, büyük bir cüret ve pervasızlık olmuştur. Daha da öte, ABD uyruklu araştırmacı ya da diplomat ajanlardan Morton Abramowitz, Graham Fuller, Samuel Huntington ve öbürlerinin, ülkemiz aleyhindeki görüşlerinin, televizyonlarda, günlük-haftalık yayın organlarında ve hatta, Türk Dışişleri Bakanlığı’na bağlı, **TİKA (Türk İşbirliği ve Kalkınma Ajansı)**’nın, Bilkent Üniversitesi Öğretim üyesi, Ali Karaosmanoğlu’nun yönetimindeki, “**AVRASYA ETÜD**”LERİ adlı yayın organında ve “**ASAM**” (AVRASYA BİR VAKFI) yayın organı “**AVRASYA DOSYASI**” adlı derginin, ilk sayılarından başlayarak, yayımlanan makalelerle, **A.B.D. ajanlarının “değerli!! görüşlerinin”!** Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti ve Türk Aydınları tarafından da paylaşıldığı izlenimini vermiş olmaları!, sürdürülegelen, önceden planlanmış, yalan iletişimin (disinformation)un boyutları yönünden, ibret alınacak dersler olmuştur.

Genelkurmay Başkanlığı nezdinde, NATO irtibat subaylığı yapan ve bir de, Atatürk ile ilgili olarak, bir kitap yazan ve bu kitabı yazarken, daha çok

ırkçı ve dinci çevrelerle görüştüğü anlaşılan ve sonradan, bu kitabın yayım hakkını, Milliyet yayınlarına devreden, ABD' li Albay Preston Hughes' un, Türk Eğitim Derneği tarafından düzenlenen, “İnkılap Tarihi ve Atatürkçülük Öğretimi ve Sorunları Sempozyumu” sırasında, “Atatürkçülük, Devrim Tarihi kitaplarından çıkartılmalıdır”! yollu beyanı, ABD'nin, ülkemizde ve özellikle, göz diktikleri Orta Asya Türk Cumhuriyetlerinde, egemen olmasını istedikleri, “ATATÜRK karşıtı” zihniyetin, belirlenmesi yönünden, çok dikkat çekici bulunmuştur. Zira, daha yüzbaşı rütbesindeyken, ülkemizde, görev almak üzere, (iyi derecede Türkçe öğretilmiş olarak) gönderilen ve emekli olduğu Albay rütbesine kadar, görevini! aralıksız olarak sürdüren ve bir de, yukarıda konu ettiğimiz gibi, Atatürk hakkında, (ABD'nin ülkemizde görmek istediği Atatürk'e uygun) bir kitap yazan, söz konusu istihbarat görevlisi subay, “Atatürkçülük Devrim Tarihi Kitaplarından çıkartılmalıdır!” yollu beyanını, üst makamlarından izin ya da direktif almadan yapamazdı. Kaldı ki, bu beyanın yapıldığı yerin, “İnkılap Tarihi ve Atatürkçülük Öğretimi ve Sorunları Sempozyumu”nun düzenlendiği yer olduğunu ve bu toplantıda yapılan, tüm konuşmaların, kayda alınıp yayınlanacağını da bilmemesi olanaksızdı. ABD'nin bizce bilinen, tüm istihbarat görevlileri tarafından paylaşılan ve dolaylı ya da dolaysız olarak, sıklıkla dile getirilen ve Atatürk'ün adı kullanılarak saptırılmış olan bu görüşler, hiç yadırganmamalıdır. ZİRA EMPERYALİZM, TARİHİNİN EN BÜYÜK DERSİNİ MUSTAFA KEMAL'DEN ALMIŞTIR.

Dış destekli, 12 Eylül 1980 darbesi sonrasında, Turgut Özal döneminde oluşturulan ve çoğunlukla, Orta Asya Türk Cumhuriyetlerinin kalkınmaları için, bir yardım ve eşgüdüm kuruluşu olması öngörülen, TİKA (Türk İşbirliği ve Kalkınma Ajansı) nın bünyesinde, sözde “milliyetçi!” bir danışman olarak görevlendirilen ve fakat, ABD'nin Türkiye'deki ajanları ve “başbuğ”u ile, eşgüdümlü olarak çalışan, “sözde” Türk milliyetçisi! ve fakat gerçekte, işbirlikçi! bir ABD temsilcisi gibi hareket eden ve Orta Asya Türk Cumhuriyetlerindeki etkinlikleri bağlamında, Türkmenistan Devlet Başkanı'na karşı, ABD yanlısı bir hizip oluşturmaya çalıştığı sırada, suçüstü yakalanıp, kelepçe takılarak, Türkiye' ye geri gönderilen, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesinden, bir tarih profesörü (M.S.) ile, Azerbaycan' da, yönetime karşı darbeye kalkışan, İstanbul Üniversitesi Hukuk fakültesi Anayasa Kürsüsü öğretim üyesi, bir Doçent'in (F.D.) giriştiği, karanlık eylemler yanında, bu hainlerle, aynı kafa yapısındaki, bir yığın cahil ve sözde, “milliyetçi-muhafazakar” diye nitelenen, tarikat müritlerinin, doldurduğu uçaklarla, akın akın gönderildikleri Özbekistan' da, pervasızca giriştikleri benzeri kirli entrikalar, bu ülkelerle olan dostluk ve kardeşlik ilişkilerimizin bozulması bir yana, neredeyse bu ilişkileri kopma noktasına getirmişlerdir.

Öte yandan, bir zamanlar kuruluş yıldönümlerinde, toplu olarak, “Atatürkçülük” andı içilen “Milliyet Gazetesi”nin,

“KÜRESELLEŞTİRİLMESİNDEN” sonra, bu gazetenin, 2nci Cumhuriyetçilere tahsis edilen 2nci sayfasında, ünlü CIA ajanları Graham Fuller, Samuel Huntington ve bunların işbirlikçisi Gezici Vaiz Nurcu Hocefendi hazretleri! ve benzerlerinin, söyleşi ve fikirlerine sıklıkla yer verilmiş olması ve bunlardan, Samuel Huntington ile yapılan söyleşi bağlamında, “ABD’nin Türkiye’yi, Suudi Arabistan modeli, ılımlı! (mutedil) bir İslam devleti olarak görmek istediği yolundaki projenin ya da sosyo-politik deneyimin!, başarısızlıkla sonuçlanması durumunda, Türk Ordusu’na, faşist Pinoche modeli bir darbe yaptırabileceğine!” ilişkin beyanı, adeta skandal boyutlarına vardırılmış ve son derece, ciddi bir cür’etkarlık ve pervasızlık olarak nitelendirilmiştir.

Özellikle, ülkemizdeki ABD katkılı, bir başka medya imparatorluğunun özel televizyonunda, Graham Fuller adlı, CIA görevlisi için, kendisinin tek başına boy gösterdiği, bir özel “Siyaset Meydanı!” programının düzenlenebilmiş olması ve 25 yıl kadar önce, küreselleştirilmiş olan ve yukarıda belirtilen, o zamanki merkez medyada yer alan ve aynı büyük gazetede yayımlanan, yazı dizisinde, Nurculuğun yaygınlaştırılması! bağlamında, nurcu hocafendinin de içerildiği, bir kampanyanın, sürdürülmüş olması, bu konuda yürütülen, cür’etkar politikaların, mükemmel örneklerini oluşturmuştur.

Türkiye Cumhuriyeti bütçesinden sağlanan milyonlarca dolar karşılığında, Orta Asya’ da kurulan, “Hoca Ahmet Yesevi” adlı üniversitenin, Tarih Bölümünden mezun olmuş, bir öğrenciden, edinilen bilgilere göre, 1999 yılına kadar, söz konusu üniversite kitaplığında, Atatürk ile ilgili, bir tek kitabın dahi, bulundurulmaması gerçeği karşısında, büyük dost ve müttefikimizin! yönlendirmelerine göre, izlenen politikaların içyüzü, açıklığa kavuşmaktadır.

Daha da öte, geçen 40 yıl içinde, kardeş Orta Asya Türk Cumhuriyetlerine, “BAŞBUĞ’UN TÜRK MİLLİYETÇİSİ! MÜRİTLERİ” tarafından, Atatürk ile ilgili, hiçbir kitabın, gönderilmesine izin verilmemiş olduğu, dikkate alınırsa, söz konusu ilgisizlikler arasında, bağlantı kurulabilmekte ve bu konuda, büyük dost ve müttefikimizin telkinleri doğrultusunda, çok bilinçli ve planlı hareket edildiği sonucuna ulaşılmaktadır.

TEHLİKELİ SENARYOLAR:

Sakın ola ki, Kahramanmaraş katliamından hemen önceki aylarda, Afşin-Elbistan termo-elektrik santrali projesinin inşaatında görev alan ve daha sonra da, Irak’ın imarı ve yeniden inşası için görevlendirilen, bir ABD inşaat şirketi ile, bir başka İtalyan taşeron şirket ilgililerinin, bu Afşin-Elbistan, termo-elektrik santralının, inşaatında kullanılmak üzere! yedek parça ithal ediyoruz! diye, katliamda kullanılan silahları, güvenlik ve gümrük

incelemeleri dahi yaptırılmadan!, ülkemize sokulmuş olmasın? Ve bunlar faşist katliam çetelerine teslim edilmiş olmasın?

ABD'nin, Orta Asya kökenli olan ve geçen yıl ölen, kıdemli ajanı ve hızlı milliyetçi Enver Altaylı, Türkiye'deki işlevlerini tamamladıktan sonra, ülkemiz aleyhine, daha büyük projeler yönetmek ve uygulamak üzere, CIA'nın Almanya'daki karargahında görevlendirilmişti. Bu zatın, daha sonraki işlevlerinden sadece birisi, CIA'nın güvenli (safe house) çiftlik evlerinde, koruma altında tutulan, nurcu vaiz ile, tarikatçı çevresi tarafından, gelişmesi büyütülerek sürdürülen, tarikat, ticaret, basın-yayın, propoganda ve eğitim imparatorluğu etkinliklerinin, Türkiye'nin, Orta Asya'daki tüm etkinliklerini dahi, gölgede bırakabilecek ve daha da öte, engelleyebilecek düzeyde, devleşmesi projesi olmuştur.

Bu projenin yürütülmesinde (Türk kamuoyunun gündeminden düşmeyen) sözde milliyetçi ve de ülkücü ve aynı zamanda, CIA ajanı ve işbirlikçisi olduğu, sıklıkla belirtilen, uyuşturucu ve silah kaçakçısı, bir "MAFYA ÖRGÜTÜNÜN REİSİ" olduğu için, konumuna izafeten, "REİS!" diye adlandırılan ve bu konuda, yazılmış bir kitabın adı ile de özdeşleşen, Susurluk kahramanı'nın ve onun halefi H.Kırcı'nın, bizzat televizyon yayınlarındaki programlara, dışardan katılarak, dile getirdiği itiraflarından anlaşıldığına göre, Orta Asya'daki, ABD güdümlü, Nurcu hocafendi hazretleri! okullarının inşaatlarında, müteahhit olarak görev yaptığını, açıkça belirtmiş olması, çizmiş olduğumuz tabloyu, kesin çizgileriyle tamamlamaktadır.

Nitekim, Orta Asya Türk Cumhuriyetlerinden sadece, Kazakistan'da görev verilen, 22.000 "ABD Barış Gönüllüsü!" ajan kalabalığı, 1960'lı yıllarda, ülkemizde görevlendirilen ve ülkemizi, harman yerine çeviren, "750 barış gönüllüsü!" ile karşılaştırıldığı zaman, jeostratejik konumu ve yeraltı zenginlikleri yönünden, büyük dost! ve müttefikimizin!, büyük önem verdiği, Orta Asya'da, izlediği politikalar bağlamında, dikkat çekici bir kanıt oluşturmaktadır.

Afganistan' da uygulanan, "ISAF operasyonu" ise, söz konusu ülkede, çağımızın tek süper gücü tarafından, yıllarca önce başlatılan, "Taliban El Kaide" işbirliği hareketinin neredeyse, Samuel Huntington' un, "Medeniyetler Çatışması" teorisini kanıtlarcasına, New York' taki İkiz Kuleler' e karşı girişilen, kanlı "kamikaze" operasyonu ile sonuçlanması üzerinedir ki, bundan vazgeçilmesi ve bu saldırıyı gerçekleştirenlerin cezalandırılarak, onların yerine yerleştirilen, yeni kukla yöneticiler aracılığı ile, Orta Asya'daki petrol, doğalgaz, altın ve öbür zengin yeraltı kaynaklarının, önce Hint Okyanusu'na ve oradan da, kendi ülkelerine aktarılması için, geçit olması planlanan, "Afganistan'ın uydulaştırılması" senaryosudur.

Turgut Özal hükümetlerinde, Sağlık Bakanlığı bile yapan ve zaman zaman

da, “Başbuğu”nu ziyaret eden ve ABD ajanlarını kapıda, teşrifatçı ya da (mabeyinci) gibi karşılayan, bir “eski” siyasetçi’nin başkanlığında oluşan bir heyetin, “Doğu Türkistan’ın dertlerini dinleme!” ve “tespit ziyaretleri!” sırasında, “patavatsızlıkları ve kırdıkları pot”lar nedeniyle, o tarihe kadar, Doğu Türkistan’da kullanılan Türk alfabesinin, Arap alfabesine dönüştürüldüğünü, ülkemizde pek az kimse bilmektedir.

Orta Asya’daki dost ve kardeş devletlerle bozulan ilişkilerimizin, gözden geçirilerek, yeniden düzeltilmesi ve sağlıklı bir yapıya kavuşturulması ancak, demokratik bir ortamda, eşitlikçi, akılcı, bilimsel, düşünsel, kültürel ve insancıl (hümanist) ölçütler ve karşılıklı çıkarların, adil olarak gözetilip, dengelenebildiği, çağdaş ve uygar bir çerçevede, düşünülüp, uygulanması halinde mümkün olur. Yoksa, Ergenekon demiri döverek ya da gösterişe yönelik, sığ, duygusal ve başkalarının ulusal ve kutsal düşünce ve duygularının horlanması ve kendi çağdışı ideolojilerinin, üstün tutulması biçiminde, ilkel ve şövenist milliyetçilikle değil.....

ORTADOĞU’DA, EMPERYAL SENARYOLARIN SAHNELENMESİ DOĞRULTUSUNDA ATILAN CESUR! ADIMLAR VE IRAK’TA, İLK AŞAMADA, FEDERAL BİR DEVLET OLMASI DÜŞÜNÜLEN VE FAKAT, PEK YAKINDA, BAĞIMSIZ BİR DEVLET OLARAK, DÜNYA SAHNESİNE ÇIKMASI ÖNGÖRÜLEN, KÜRT DEVLETİNE HAZIRLIK BAĞLAMINDA SÜRDÜRÜLEN, BİR DİZİ FAALİYETLER:

ABD’nin, Irak’a karşı planladığı, “Körfez Harekatı” öncesinde, Irak’ın işgaline gerekçe yaratmak için, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyine getirdiği, gerçek dışı belgeleri göstererek, o zamanki Irak diktatörü Saddam Hüseyin’in elinde, kitle imha edici silahlar, bulunduğunu iddia etmişti. Öte yandan, işgal planının, uygulanması cümlesinden olarak, ülkemizin Güneydoğusu ve Kuzeydoğusunda, ABD silahlı kuvvetlerinden, ciddi büyüklükte, askeri birlikler bulundurulması da planlanmıştı. Nevar ki, bu yolda, ABD’nin taleplerini içeren karar tasarısı, TBMM Genel Kurulundan geçirilememişti. ABD bundan sonra, Irak’ın işgali için, harekat planını, güneye kaydırmış ve fakat, bu amaçla getirdiği tüm kuvvetlerinin ve silah, araç ve gereçlerinin, büyükçe bir kısmını, yine de, İskenderun limanından Irak’a geçirmişti.

ABD Irak işgalinin hemen ardından sıra, işgalin ikinci aşamasında yer alan ve sömürgeciliğin öncüsü ve en deneyimli olan İngiltere’nin, daha XXnci Yüzyılın başından itibaren, planladığı ve fakat, bir türlü gerçekleştiremediği, “Uydu Kürt Devleti”nin kurulmasına ilişkin planı’na gelmiş ve Irak, İran ve öbür Arap ülkelerindeki petrol kaynaklarının, güvence altına alınması

bağlamında, Irak, İran, Suriye ve Türkiye’de yaşayan ve birbirlerinden farklı dört ayrı dialekti konuşan ve çoğunluğu göçebe olan ve fakat hepsi de, Kürt olarak farz! ve kabul! edilen toplulukların, bir araya getirilmesi suretiyle bölgede, önce bunların “uluslaştırılması” gerektiği ve fakat, henüz göçebe aşiretler düzeyinde ve ilkel koşullarda yaşayan bu “toplulukların, ulusal bilince kavuşturulması” ve belli bir toprak kesiminin, “vatanlaştırılması” ve bu göçebe Kürt “aşiretlerinin, önce yerleşik düzene alıştıırılarak geçirilmesi ve sonradan devletleştirilmesi” ve kendileri için uygun görülen ve “tampon görevi!” verilerek, başta İsrail olmak üzere, tüm Batı Emperyalizminin, bölgedeki çıkarlarının korunmasına memur edilecek olan bu “gurgha” ordulu! uydu devletin, kurulmasına yönelik olarak ve ABD çevrelerinde, Türkiye’deki en büyük dostu diye iddia ve kabul edilen Anavatan Partisi’nin kurucusu ve Cumhurbaşkanı Turgut Özal ve onun etki alanındaki siyasetçilerin de desteğiyle, temmuz 1991 de İngilizcesi, “Combined Task Force- Poised Hammer” olan ve kısa adıyla, “Çekiç Güç” diye anılan ve ABD’nin, bölgedeki askeri hava alanları vb. savunma tesislerinden de yararlanmasına olanak tanıyan ve 36 ncı paralelin kuzeyinin, tümüyle güvence altına alınmasını öngören bu güvenlik şemsiyesi altında, yukarıda özetlediğimiz, tampon devletin oluşumunu gerçekleştirmeye yönelik olarak, gereken diplomatik hazırlıklar, çok kısa bir süre içinde gerçekleştirilmiştir. Daha sonraki aşama ise, ABD tarafından planlandığı veçhile, bu güvenlik önlemlerinin, biraz daha güneye kaydırılması ve yöredeki, Türkmen toplulukların, taciz edilip korkutularak, yerlerinden ve yurtlarından çıkarılması, Türkmen, Alevi, Arap Hristiyan vb. toplulukların yerine de, başka bölgelerden göç ettirilen, Kürt aşiretlerinin getirilmesi ve böylece, yöredeki demografik nüfus yapısının değiştirilmesi ve nüfus daireleriyle, tapu dairelerindeki, “kütük” kayıtlarının tümüyle yakılması yetmiyormuş gibi, Türkmen mezar taşlarının bile, tümüyle tahrip edilmesi operasyonları gerçekleştirilmiştir. Bu büyük ABD projesinin uygulanması bağlamında Ülke’nin başka bölgelerine ya da başka ülkelere zoraki olarak göç ettirilen, bu zavallı topluluklar, en ağır koşullarda, insanlık dışı bir yaşam mücadelesi vermişlerdir.

Dünya’nın en geri ve fakat, büyük bir çöl ya da sahradan oluşan, topraklarının altındaki petrol okyanusu nedeniyle, sınırsız petrol zenginliklerine sahip olmasına karşın, bunun üretimini, “Aramco-Arap-Amerikan” petrol Şirketiyle paylaşması yanında, kendi payına düşen “petro-dolar”larını da, gerekli, gereksiz, lüks emlak, eşya ve silah alımlarına harcayan, Suudi Arabistan Krallığı, elindeki ihtiyaç fazlası olarak, depolarında stokladığı, askeri malzemeleri, (savaş, araç, gereç ve silahları) dev nakliye uçaklarıyla, Türkiye’nin, Ankara (Esenboğa) Havaalanı ve Antakya Havaalanı ile, Ürdün’ün Amman Havaalanına taşıtmaları ve bu hava alanlarından, Suriye’de savaştırılan kökten dinci gruplara, teslimini sağlamaları ve ABD’nin emperyal amaçlı olarak, hazırlayıp uygulama alanına koyduğu,

bu çok kapsamlı projenin ilk adımı olmuştur. Bu Müslümanı Müslümana kırdıran, “yamuk cihat” anlayışını, Irak ve Suriye’de, zalimce uygulayan ve Türkmenleri, Arapları ve Şii’leri yerlerinden yurtlarından eden ve Kürtler için, Büyük Dost ve Müttefikimiz’in, stratejik amaçlarının! gerçekleştirilmesi bağlamında, Kuzey Irak’ta, 1991 körfez savaşının ardından, yaratılan ve ABD, İsrail ve Avrupa’nın, eski “Düvel-i Muazzaması”, İngiltere ve Fransa tarafından da, zımnen tanınan, ve bu nedenle, silah vb. desteklerde bulunularak, Kürt aşiretlerinden oluşturulan ve “Güney Kürdistan”, Federe Devleti diye adlandırılan, “uydu devletin”, yeryüzüne kadar gelen, zengin petrol yataklarından elde ettiği petrolün, Akdeniz’e kadar taşınması için önce, ülkemizi yöneten, “Büyük! Devlet Adamlarımız!”ın, Türkiye-Suriye Sınır Güvenliğimizin sağlanması için, daha önce döşenmiş bulunan, mayınlı toprak şeridinin, mayınlardan temizlenmesi ve bu şeridin, iki tarafındaki sahada dahi, tarım!!! faaliyetinde! bulunabilmesi! diye gösterilen zahiri gerekçesine, “bu mayınlardan temizlenme projesinin yürütülmesi bağlamında, ihalenin, bir İsrail firmasına verilmesi işlemlerinin, tamamlanmasına karşın, bu hukuksal ve ulusal değerlerimize aykırı ihalenin sözleşmesi için düşünülen, hukuksal kılıf, kitabına uydurulamadığı için, yargı denetimine takılmıştı”. Bu kere, aynı “Kürt Koridoru projesinin”, Kuvvet yolu ile gerçekleştirilmesine girilmiş ve IŞİD’in, Müslüman Türkmen, Şii ve Arap aşiretlerine karşı önceden planlanmış olan saldırıları sonucu, bu çaresiz insanıklar yer ve yurtlarından kaçırılıp, Türkiye’ye ve öbür komşu ülkelere ve hatta, Avrupa ülkelerine, göç ettirilmiş, denizlerde ve yollarda telef edilmiş ve bu Kürt kökenli olmayan, Suriye halklarının, zorla boşalttığı, köy ve kasabalara, (PYD) Kürt aşiretleri yerleştirilmiştir.

TÜRKİYE’YE YA DA TÜRK VATANDAŞLARI’NA KARŞI, TERÖR SUÇU İŞLEYEREK, YURT DIŞINA KAÇAN TERÖRİSTLERİN, KAÇTIKLARI ÜLKE TOPRAKLARININ İÇİNE KADAR İZLENİP YAKALANARAK, GERİ GETİRİLMESİ YA DA ZARARSIZ HALE GETİRİLMESİ BAĞLAMINDA, SICAK TAKİP (HOT PURSUIT) KONUSUNDA TÜRK HÜKÜMETİNİN, ABD HÜKÜMETİNE KARŞI TAAHÜTLERİ!

Uluslararası hukukta uygulama alanı bulan ve fakat, henüz yazılı hukuk kuralları arasına girmeyen, “sıcak takip-hot pursuit” hakkı, uluslararası deniz hukuku kaynaklıdır. Devletlerin uluslararası nitelikteki, “mutlak egemenlik” kuralı ise, ilgili ülkelerin toprakları ve karasuları üzerinde, kıskançlıkla ileri süregeldikleri ve sadece, ilgili devletin sahip olduğu mutlak nitelikteki bir egemenlik “absolute sovereignty” hakkıdır. Bir devlet, ülkesinde suç işleyen Uluslararası terör örgütlerinin, kontrol edilemeyen faaliyetleri nedeniyle, suç işledikleri o ülkede, suç işledikten sonra, bir

başka ülkeye kaçarak, kurtulduğunu sanan, bu insanlık dışı örgütlerin, ara verilmeden, takibi konusunda, uluslararası bir konsensüs oluşmaktadır.

Halbuki, Türkiye'nin, Güney Doğu Anadolu bölgesinde, suç işleyerek, Irak'a kaçan, terör suçlularını izleyen, Türk Silahlı Kuvvetleri mensupları, bu yüzden suç faillerinin, inlerine kadar izlenerek cezalandırılabilmesi için, Türkiye'ye geri getirebilmeli ya da saldırılarına devam ettikleri taktirde, etkisiz hale getirebilmelidir. Bugün Güney Doğu komşumuz Irak, ABD'nin fiili işgali altında bulunduğu ve ABD'nin himayesindeki Barzani güçleri ise, ülkenin kuzey kesiminde, her an bağımsızlık ilan etmeye hazır bir durumda, bunun fırsatını kolladıkları için, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin, sınırlı ölçülerdeki, sıcak takip girişimleri ve/veya hava saldırıları, Irak Merkezi Hükümeti'nin, hafif tonda, bir protesto gösterisiyle, karşılanmaktadır. Aslında gerçeklerin iç yüzü, biraz daha çarpıcıdır. Şöyleki; R.T. Erdoğan'ın başbakanlığı döneminde, dışişleri Bakanı olan Abdullah Gül ile ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell arasında imzalanan, 2 sayfalık 9 maddelik bir sözleşmeyle ve keza, başbakan yardımcısı Ali Babacan ile, Amerikalı meslektaşları arasında, Dubai'de imzalanan ve parasal karşılık! içeren, **"kirli içerikli"** bir sözleşmeyle, Türk askerlerinin, bir milyar ABD Dolarlık bir bağış veya 8,5 milyar ABD Dolarlık bir kredi karşılığında, Türk askerlerinin Irak topraklarına hiçbir şekilde girmeyeceğini, kabul ve taahhüt etmişlerdir. O zamanki hükümetler, bu diplomatik (siyasal) görünümlü ve fakat, skandal nitelikli bir **"parasal karşılık"** içeren sözleşmeleri, Türk kamuoyunun dikkatinden kaçırmak için, TBMM'ne getirememişlerdir.

KANDİL'DEKİ PKK VE KUZEY SURIYE'DEKİ PYD TERÖRİSTLERİ'NİN ORTAK EYLEMLERİ:

Kuzey Irak'ın Kandil ve çevresinde, ABD'nin ve AB'nin silahlandığı teröristlerin, Türkiye'ye yönlendirilmesi suretiyle, hem bölgedeki toplumsal huzur bozulmakta ve hem de, KÜRT Kökenli vatandaşlarımızın devletine karşı tavır almaları teşvik edilmekte ve böylece, Kuzey Suriye'de, aynı amaçlı olarak başlatılan, kargaşalarla korkutulan, Türkmen, Alevi, Arap ve Hristiyan halklarının, zoraki nüfus hareketleri sonucu, yerlerinden ve yurtlarından edilmeleri sağlanmış ve bu Türkmen, Şii, Hristiyan, Arap, Ezidi vb. toplumların, can korkusu ile, komşu ülkelere kaçmalarına neden olunmuş ve onların yerine, Kürt aşiretlerinin yerleştirilmesi ile, bölgedeki nüfus demografisinin Kürtler lehine değiştirilmesine yönelik senaryolar, çok daha önceden planlanmıştır. Bu planlar, Kuzey Suriye'deki operasyonlar yönünden, beklenen sonuçları vermiş ve. 910 km.lik Suriye-Türkiye sınırındaki yerleşim alanlarının, 800 km'lik bölümüne, Kürt aşiretlerinin getirilerek yerleştirilmeleri başarıyla! sonuçlandırılmıştır. Ancak, bu senaryoların uygulanmasında, Suudi ve Katar Petro-Dolarları ile satın alınan

silahlar vb. askeri lojistik malzemelerinin, uçaklar ve TIR'larla, Türkiye ve Ürdün aracılığı ile, Suriye'deki köktendinci ve maceracı cellatlara teslim edilmesi ve masum kitlelerin katliamlarında kullanılması yolu ile korkutulup kaçırılarak, gerçekleştirilen zoraki tehcir hareketleri sonucu, boşaltılan yerlere, Kürt aşiretlerinin yerleştirilmeleri, giderek artan bir tempo ile, devam ettirilmekte ve senaryonun gerçekleştirilmesini sağlayan cellatların misyonu sona erdiğinden hava saldırıları ile imha! edilmektedirler. Suriye sınırı boyunca, yıllar önce döşenmiş olan, kara mayınlarının, temizlenmesi işi, Recep Tayyip Erdoğan Hükümetleri döneminde, bir İsrail firmasına ihale edilmiş ve mayından temizlenen arazinin, bitişiğindeki arazi şeridinin dahi, sözde tarımsal! amaçlarla kullanılmak üzere, aynı firmaya bırakılması yolundaki işlemlere giydirilen hukuksal kılıf, Anayasa ve Yasalara uydurulamayınca, yargı denetimine takılmış ve bu uydu devletin, petrol vb. ürünlerinin, Akdeniz'e kadar çıkışını sağlayacak, **"KÜRT KORİDORUNUN"** açılması projesi, o zaman için, gerçekleştirilememiş ise de, bu kere, aynı projenin, Batı Emperyalizmi'nin uyguladığı insanlık dışı senaryolarla, (kuvvet yolu ile), gerçekleştirilmesine yönelinmiştir. Türkiye-Suriye sınırının, Suriye bölümünde öbek öbek bulunan, bir dizi Kürt yerleşim bölgeleri, İsviçre'de adlandırıldığı biçimde, **"Kanton"** diye sunulmakta ve Tüm Dünya'da, böylesine algılandırılmasını sağlamaya yönelik kelime oyunlarıyla meşrulaştırılmakta ve yakın bir gelecekte, ilan edilecek olan, Bağımsız Kürt Devletinin Akdenize doğru uzantısı oluşturulmakta ve ileride İsrail adına, çevredeki Arap devletlerine karşı savaşılacak, olan **"GURGHHA"** Ordulu, **"uydu"** devletin, Hatay yöresinden, Akdeniz'e çıkışının sağlanması bağlamında aralıksız olarak sürdürülen operasyonlar, birbiri ardına tekrar edilerek önceden planlanmış olan bu proje, tamamlanma aşamasına getirilmektedir. Osmanlı'nın son döneminde, Düvel-i Muazzama diye adlandırılan, Sömürgeci büyük devletlere, bu kere, Almanya'nın da katılmış olması ve böylece, ABD'nin liderliğinde gerçekleşen ve Türkiye'nin dost! ve müttefiklerinden! oluşan, bu **"Sömürgeci Haçlı Koalisyonu"** operasyonu, bölgede bir ikinci İsrail devletinin kurulması yolunda, milyonlarca insanın katledilmesi pahasına yürütülen düşük yoğunluklu, bir çatışmaya dönüştürülmüş bulunmaktadır.

BAĞIMSIZ KÜRT DEVLETİ'NİN KURULMASINDAN SONRAKİ BEKLENTİLER

Batılı dost ve müttefiklerimiz, Irak'ta, Suriye'de, İran ve Türkiye'de yaşayan ve Kürtçe'nin değişik dil ve diyalektlerini konuştukları için, çok kere birbirleriyle dahi anlaşamayan ve çoğu göçebe olan Kürt aşiretleri, başta petrol olmak üzere, dünyanın en verimli Mezopotamya topraklarından, Emperyalistlerin de, yararlanabilmesi yanında, bu yer altı zenginlikleri ve su kaynaklarının, bol bulunduğu bu bölgeden, elde edilecek ürünlerin, işletilmesi ve bu bölgede

üretilecek öbür zenginliklerin karşılığında, ileri teknoloji ve sanayi ülkeleri tarafından, bu ülkeye, endüstriyel ürün satılması ve özellikle, bu “gözü kara!” aşiretlerin, eğitilip, silahlandırılması bağlamında, bu silahların bedellerinin tahsili için ileride, bu Kürt halkının petrol gelirlerine dahi el konulması ve Kürtlerin, Emperyal ülkelerin emellerinin gerçekleştirilmesi doğrultusunda, Batı kaynaklı askeri malzemeyle donatılarak, İsrail’in yöredeki komşuları olan, Arap Devletleriyle savaştırılması ve İsrail’in barış ve huzur içinde, yaşamasının güvence altına alınması planlanmaktadır.

ORTA DOĞU’DA KÜRT TAMPON DEVLETİ’NİN KURULMASININ HER AŞAMASINDA, GÖREV ALAN, ABD DIŞIŞLERİ BAKANLIĞINDAKİ, KİLİT DİPLOMAT WILLIAM L.EAGLETON’UN FAALİYETLERİ:

WILLIAM L.EAGLETON, ABD Dışışleri Bakanlığındaki kariyerine 1950 yılında başlamış ve daha 25 yaşındayken, ABD Şam büyükelçiliğinde, “siyasi işlerden sorumlu müsteşarlık” gibi, istihbaratı da içeren, önemli bir görevi üstlenmiştir. Daha sonra, Arapça eğitimi de almış ve ABD’nin, Irak’taki Kerkük Konsolosluğunda, istihbarat işlerinden sorumlu, bir serviste görevlendirilmiştir. 1954-1955 yılları arasında, Kürtlerle ilgili olarak, kariyerinin ilk önemli görevine başlamıştır. 1959-1961 yılları arasında İran’ın, Tebriz Konsolosluğunda görevlendirilmiş ve Karadenize yönelik olarak, ikinci bir Kürt Ermeni koridoru oluşturulması için çalışmalarını başlatmıştır. Kürt koridorlarının gerek Akdeniz ve gerekse Karadeniz’e bağlanması tamamlandıktan sonra Türkiye’nin, Arap ve Türk dünyası ile bağlantıları tümüyle kesilecek ve Anadolu’da tecrit edilmiş olacak ve yüzyıllardır planlanan proje tamamlanacaktır. William L.EAGLETON daha sonra da Yemen’in başkenti Aden’de görevlendirilmiştir. ABD Dışışleri Bakanlığı Merkez kadrolarında iken, Kıbrıs Barış Harekâtı sırasında, Bakan Henry Kissinger’in en yakınında görev almıştır.

William L.EAGLETON, 1980-1984 yılları arasında, Irak’ın Kürt bölgelerindeki, oryantal (el dokuması, kök boyalı) halı ve kilim merakını bahane ederek, yöre Kürtleriyle, iyiden iyiye, içli dışlı ilişkiler kurmuş ve “IRAK’IN TERÖRİST ÜLKELER” LİSTESİNDEN ÇIKARTILMASINDA! BÜ-YÜK ROL OYNAMIŞTIR. 1984 yılında, Şam’a Büyükelçi olarak atanmıştır. W. L. EAGLETON, bu görevdeyken, sık sık İstanbul’a gelerek, buradaki meslektaşlarıyla buluşup, talimat ve bilgi alışverişi suretiyle, bu bölgede uygulanacak yeni yeni projeler konusunda, çalışmalar yapmıştır. Eagleton daha sonra, “Kürdistan’ın Bağımsızlığına” yönelik olarak, teorik nitelikteki, üst düzey hukuksal çalışmalarını, Viyana’daki Birleşmiş Milletler Mülteciler Teşkilatında, “Türk büyükelçisi İlter Türkmen’in” maiyetinde! çalıştığı sırada yapmıştır. Burada hazırladığı raporlarında, hep Türkiye aleyhine hukuksal sonuç doğuracak ibare ve ifadeler kullanmıştır.

Kendisi, Türkiye'deki 12 Eylül 1980 askeri darbesi sonrasında, Kürtlerle ilgili olarak "hak ihlalleri" ve Kürtlerin, Lozan sözleşmesindeki, "azınlıklar arasına alınması" ve maruz bırakıldıkları "zulüm" konularında, sürekli olarak, Türkiye aleyhine raporlar üretmiştir.

BURAYA KADAR ANLATMAYA ÇALIŞTIĞIMIZ OLGULARDAN DA ANLAŞILABİLECEĞİ GİBİ, EMPERYALİZM, AVINA DÜŞÜRECEĞİ ÜLKELERE KARŞI, ÇOK ÖNCELERDEN, "HUKUKSAL" SENARYOLAR VE TUZAKLAR HAZIRLAMAKTA VE GÜNÜ GELİNCE, BU SENARYOLARI UYGULAYARAK AMACINA ULAŞMAKTADIR.

KÜRT VATANDAŞLARIMIZIN BİZLERDEN KOPARTILMASI PROJELERİNE HAZIRLIK BAĞLAMINDA TEORİLER ÜRETİLMESİ:

ORTA ASYA'DAN BATIYA DOĞRU GÖÇ EDEN, "URAL-ALTAY" SOYUNDAN GELEN, "FİNO-UGRİC" BOYLARININ, GÖÇ ETTİKLERİ YERLERDEKİ ETKİLEŞİMLERİYLE, BUGÜNKÜ KONUMLARINI ŞÖYLECE ÖZETLEYEBİLİRİZ: Fino-Ugric kavimlerinin bir kolu bugün, Baltık yöresinde yaşayan Finli kavimler ile Eston kavimleri yanında, kuzey Kutbu yöresinde yaşayan Laponlar'dır. Daha güneyde kalan, "Ugric" kavimleri ise, "Hungarian" kavimleri olup, tamamı "BÜYÜK HUN İMPARATORLUĞU"nun bu bölgelerdeki, kalıntılarıdır. Daha doğru bir ifadeyle bunlar, Hun İmparatorluğunu kuran ve Avrupa'yı yeniden biçimlendirmiş olan Macarlardır. Bu kavimlerin o devirlerdeki en büyük icraatı ise, o zamanki Avrupa'ya tümüyle egemen olan Roma İmparatorluğunu, Batı Roma ve Doğu Roma İmparatorlukları olmak üzere, ikiye bölmeleri ve daha sonra da, Batı Roma İmparatorluğunu ortadan kaldırmalarıdır. Bu tarihsel olguları, akıllarından hiç çıkarmayan ve Avrupa'ya, daha önce gelip yerleşmiş olan ve Roma İmparatorluğu'nun kalıntıları olarak bilinen tüm devletler, Ugric (Hungarian) diye adlandırdıkları ve bugünkü konumları itibariyle de bizlerin, Macar halkı diye tanımladığımız toplulukların, kaderleriyle ilgili olarak, bir Macar tarihçinin şöyle özetlenebilecek anlatımlarıyla, "Avrupa'da, hemen hemen, 2000 yıl önce cereyan eden ve yukarıda özetlediğimiz tarihsel olguları, hiçbir zaman akıllarından çıkarmadıkları için, Macaristan'ı, Avrupa'nın ortasında, denize çıkışı olmayan, küçük bir kara parçasına hapsedmişlerdir".

Aynı, Ural-Altay soyundan gelen ve Orta Asya'dan batıya doğru, Hazar Denizi ve Karadeniz kuzeyinden değil de, Horasan'dan, Güneye ve İran içlerine ve daha sonra da, Anadolu ve Orta Doğu ülkelerine doğru yayılan ve buralarda Büyük Selçuklu ve Anadolu Selçuklu İmparatorluklarını

kuran ve ardından, Osmanlı İmparatorluğu'nu kuran ve ileri düzeyde yazılı kültürü de bulunmadığından önce Acem Kültürü'nün etkisi altına giren, ve saraylarında konuşulan resmi dil ve edebiyatı Acemce (Farsça) olan, Büyük Selçuklu ve Anadolu Selçuklu İmparatorlukları, Anadolu'ya girişlerinde, karşılarında, Doğu Roma imparatorluğunun varisleri olan "BİZANS"ı bulmuşlar ve Malazgirt ovasında karşılaşmış, savaştıkları sırada, Romen Diyojen komutasındaki, (çoğu Kuzey Balkanlar'dan derlenmiş, Hristiyan Türklerle takviyeli) ordunun önemli bir kesiminin aynı dili konuşan, Selçuklu askerlerinin saflarına geçmesi üzerine, bu savaşı kaybetmişler ve böylece Anadolu, Selçuklu kavimlerine yurt olmuştur. Selçuklular, İran'dan geçerken, Şiiiliğin ve Acem kültürünün etkisi altına girmişlerse de, **Çaldıran Savaşı**'ndan sonra, genellikle Müslümanlığın Sünni mezhebini benimseyerek, Arap Kültürü'nün, etkisi altına girmişlerdir. Kürtler de, bugün Afganistan'ın doğu kesimindeki Ural-Altay aşiretlerinin bir büyük kolu olarak Asya'dan, bugün yaşadıkları bölgelere (Selçuklulardan önce) gelerek, binlerce yıldır yaşamlarını bugünkü topraklarında sürdürmüşlerdir. Nasıl ki, tarihteki Hazar İmparatorluğu'nun bir kısım kalıntıları Afganistan'a yerleşerek ve halâ Hazara adını taşımalarına karşın, tümüyle Acem (Fars) kültürünü ve Şii İslam'ı benimsemişlerse, Kürt diye adlandırılan kavimlerin de, bu çok eski Fars medeniyeti ve kültürünü benimsemesi doğal karşılanabilir. Nitekim, Afganistan'ın doğusundan gelerek, İran yoluyla, Anadolu'ya ve Mezopotamya'ya yerleşen ve bugün Kürt diye adlandırılan kavimlerin de Acem (Fars) kültürünü benimsemiş olmaları doğaldır. Bu etkileşim Horasan'dan, İran'ı geçiş yolu olarak kullanan tüm göçebe Türk kavimlerinin de kaderi olmuştur. Zira, bu bağlamda, İngiliz Tarihçileri, Ansiklopedi Britanica'nın, 1911 yılına kadar yayınlanan nüshalarında, bu göçebe Kürt boylarının, kökeni olarak, "Ural-Altay" soyundan geldiklerini belirtmelerine karşın, bu tarihten sonra, Kürtlerin, Indo-İranean soyundan geldiklerini iddia etmeye başlamışlardır. Ancak, Kürt diye adlandırılan aşiretlerin İran, Irak, Türkiye ve Suriye'de bulunan topraklarda yaşarken, yer altındaki petrol kaynaklarının, yer yüzüne kadar gelmiş olması ve buralarda kolayca üretilebilmesi nedeniyle, bu topraklara göz diken uluslararası emperyalizmin öncüsü İngiltere, buralarda yaşayan insanların Türkler'den ayrıştırılması için, Kürtlerin Indo-İranean soyundan geldiklerini, bu nedenle de Kürtlerin Türklerden ayrı birer toplum olduğu yönünde teoriler üretmeleri de klasik İngiliz sosyo-kültürel politikalarının doğal sonucudur. Başka bir deyişle, petrolün en çok bulunduğu ve yeryüzüne kadar gelip, kolayca üretilebildiği bu topraklarda yaşayan ve Kürt diye anılan aşiretleri, Türkler'den ayrıştırmak için, onların farklı bir soydan geldiklerini iddia etmeleri emperyalistlerin "böl ve yönet politikaları"nın! bir sonucu diye anlaşılmalıdır.

Nitekim, Kürtlerin, Türklerle olan bağlarından kopartılması yolunda girişilen bu tür sözde bilimsel iddialar, günümüze kadar sürdürülmüş ve dört değişik Kürtçe diyalektiği ile konuşan Kürtlerin bu farklılıklarının dahi bertaraf edilebilmesi için ABD Pensilvanya eyaletindeki Drexel Üniversitesinde Kürdoloji Enstitüsü kurulmuş ve Zaza'ca bir sözlük hazırlanmış ve yeni bir Kürtçe kültürünün yaratılması yolunda adımlar atılmıştır. Bu yoldaki yoğun faaliyetlerin nedeni Kürtlerin, Türklerden ayrıştırılarak ötekileştirilmesi suretiyle, Türklerle olan bağlarından kopartılması yolunda, bir "bilimsel proje" midir? diye, düşünmekten kendimizi alamamaktayız. Öte yandan, aynı Selçuklu toplumlarında olduğu gibi, Kürt toplumlarının da, geçmişte yoğun Acem kültürünün etkisi altında kalmış olmaları ve dillerinin de, %70'e varan bir yoğunlukta, Acemce (Farsça) olduğunu bildiğimizden, böylesine olasılıkların Kürtler için de, geçerli olabileceğini düşünüyoruz. Bu bağlamda, ABD'nin, ciddi Tarih Dergilerinden, "Asian Civilization" adlı dergide Kürtlerin, "İndo-Iranian" soyundan geldiği belirtilmektedir. Bu yayının, ilgili nüshası halen, Başkent Üniversitesi Kütüphanesinde bulunmaktadır.

I. DÜNYA SAVAŞI SONRASINDA, MACARLARLA AYNI KADERİ PAYLAŞAN, TÜRKLER'E, BUGÜN DAHI UYGUN GÖRÜLEN! VATAN? PARÇASI!

Birinci Dünya savaşında, Almanların safında savaşan Türkler'e, savaş sonrasında imzalatılan, Mondros Silah Bırakışması ve Sevr Barış Sözleşmesi hükümleri gereğince, Türkler'in, Ankara ve çevresinde, çok küçük bir toprak parçasına hapsedilmelerine karar verildiği bilinmektedir. Anlayabildiğimiz kadarıyla, Türkler, Macarlara karşı uygulanan, aynı politikayla karşılaşmışlardır. Birinci Dünya savaş sonrasında yenilen devletlerle imzalanan Barış sözleşmeleri meyhanında, Macaristan ile, 4 Haziran 1919 tarihinde imzalanmış olan, Trianon Barış Sözleşmesi, bu ülkenin açık denizlerle bağlantısının kesilmesi ve Avrupa'da bir kara parçasına hapsedilmesi ile sonuçlanmıştır.

I. Dünya savaş sonrasında aynı kaderi paylaşan Osmanlı İmparatorluğu yönetimine, 10 Ağustos 1920'de imzalatılan Sevr barış Sözleşmesi ile Türklerin de Macarlar gibi, Anadolu ortasında, Ankara ve çevresine hapsedilmesi olgusu karşısında, bu sözleşmeyi tanımayan, ilk toplum, Türkler olmuştur. Kurtuluş Savaşı'nın zaferle sonuçlanmasından, hemen sonra, imzalanan, Lozan Barış Sözleşmesiyle, bugünkü sınırlarımız içinde, barış içinde yaşamayı istememize karşın, yine de, Emperyal Devletler, sözde dost! Ve de müttefik! olmamıza karşın, bizlerin barış içinde yaşamamıza izin vermemekte ve Viyana'da bulunan, Birleşmiş Milletler Mülteciler Teşkilatının harekete geçirilmesi suretiyle, Türkiye'nin, Kürt teröristlerine, "Özgürlük Savaşçıları" sıfatını yakıştırmakta ve onlara karşı, "zulüm" yapıldığını da farz, kabul ve iddia ederek, 2002 yılında, Türkiye Cumhuriyeti'nin başına (Batı emperyalizminin desteğiyle) getirilen, uluslararası hukuk bilgisinden yoksun fundamentalist kadroların, Dışişleri Bakanlığı birikimlerinden yararlanılmasına dahi gerek

görmeyen yöneticilerine, 2003 yılında imzalatılan, “İkiz Sözleşmelerin” hükümlerini gerekçe göstererek, “Self Determination” yoluna başvurulması olasılığının, uygulama alanına geçirilmesi planlanmakta ve bu amaçla, HDP Genel Başkanı Selahattin Demirtaş’ın, kısa bir süre önce, Viyana’ya çağrılarak, oradaki bir toplantıya katılması sağlanmış bulunmaktadır. Daha sonra da, NATO Karargahı’nın bulunduğu Brüksel’e çağrılarak S. Demirtaş’ın, bu teşkilata da başvurması ve bu yolda beyanat vermesi sağlanmıştır.

ŞU HUSUS İYİCE BİLİNMEKTEDİR Kİ, DÜNYA’NIN HİÇ BİR DEMOKRATİK BATI ÜLKESİNDE, ADAM ÖLDÜRME ÖZGÜRLÜĞÜ YOKTUR. KEZA, DÜNYANIN HİÇBİR DEMOKRATİK ÜLKESİNDE, BARIŞ İÇİNDE YAŞAYAN İNSANLARI KATLEDEREK, DEMOKRATİK BİR DEVLET’E AİT ÜLKE TOPRAKLARININ PARÇALANMASI ÖZGÜRLÜĞÜ DE YOKTUR.

ABD’İN ÜNLÜ DIŞIŞLARI ESKİ BAKANLARINDAN HERNY KISSENGER, “BİZ, ÜLKEMİZDEKİ HAİNLERİ YOK EDERİZ ANCAK, BAŞKA ÜLKELERDEKİ HAİNLERİ DE ORALARDA YÖNETİCİ YAPARIZ” DEMİŞTİR.

ANCAK HENRY KISSENGER YERİNE, BAŞKA BİR AMERİKALI, BÖYLE BİR BEYANDA BULUNMUŞ OLSA İDİ, BU BEYANINDAN SONRA YAŞIYOR OLMAZDI.

Arif Çavdar

Prof. Dr. Ayhan ÇAVDAR

Yazarımız Prof. Dr. Ayhan ÇAVDAR Atatürkçü Düşünce Derneği Kurucu Üyesi olması yanında Türkiye Bilimler Akademisi (TÜBA)'nın da ilk 10 Kurucu Üyesi içinde yer almış daha sonra seçilen 10 üye ile birlikte oluşan üyelerin oy birliği ile TÜBA Kurucu Başkanlığı'na seçilmiş ve Avrupa Bilimler Akademisi Başkanlığı'na yapılan inceleme sonucu dünyada Bilim Akademileri içinde ilk başkan olarak seçilen bilim kadını olduğu saptanmış ve emekli olduğu tarihten itibaren de TÜBA Şeref Üyesi olma sıfatını kazanmış ve fakat, TÜBA'ya yapılan siyasi müdahaleler nedeniyle istifa etmiştir.

AYDINLATAN'LARA KARŞIN YİNE DE AYDINLANAMAYANLAR

HRİSTİYANLIK'TA SKOLÂSTİK ORTA ÇAĞ DÖNEMİ:

İnanç ve düşünce alanlarında, aklın ve bilimin egemen kılınması yolunda, eski Yunan düşünürlerinin öngördüğü aydınlık düşünceler, ilk çağlarda ve özellikle, Hristiyanlığın III'ncü yüzyılı sonlarından itibaren giderek gözardı edilmiş ve Hazreti İsa'nın dağda irad eylediği söylenen hutbesine atfolunan ve dört İncil'de de yer alan ve adeta, kendi müminlerini uykuya yönlendiren, “Ne mutlu size ki fakirsiniz ... Tanrı'nın melekleri sizindir ... Öbürleri sizlere fazlasıyla ihsan edilecektir” yollu ayetleri ve keza, “Hristiyan Dini'nin, sadece Tanrı'nın düşünülmesi ve zihninin, ne doğa olayları ile ve ne de, insanla ilgili konularla meşgul edilmemesi” gerektiği yolundaki kutsal kitap ayetleri belletilmiş ve “Havariler” döneminde bile, “kıyametin kopacağı ve meleklerin yeryüzüne ineceğinden söz edilmiş ve tüm zihinlerin, Dünya'daki yaşamdan çok, ahiret için, selâmet ve necat (kurtuluş) için çareler aranması yolunda yoğunlaştırılması” telkin edilmiştir. “Bilimle uğraşmanın putperestlikle eşdeğer olduğu” savı ile, piskopos Theophilus tarafından, İ.S. 390 yıllarında, İskenderiye kitaplığında bulunan ve sayıları 400.000'e varan ve kitaplığın, “serapium” kesimindeki bilimsel düşünce ve marifetleri içeren kitaplar yaktırılmış ve bu olaydan 25 yıl sonra, ünlü astronom Theon'un kızı matematikçi Hypatia (370-415), başpiskopos Kyril'in teşvikiyle, İskenderiye'de halk tarafından, deniz hayvanlarının kabuklarıyla derisi yüzülmüş ve vücudu da parçalanmıştı. Bunlar ve benzeri olaylar, birbirini izlemiş ve Hristiyan Dünyası, İ.S. IV.ncü yüzyıl sonlarından başlayarak, tümü ile “Orta Çağ karanlığına” bürünmüştür.

İSLÂM'IN ORTA ÇAĞI:

İslâm'ın ilk dönemlerinde Araplar, kendi “Şeriat hükümleri ve nas'ları”nın safiyetini bozabileceği korkusu ile, bunlar dışında bir hukuk ya da örf kuralını önemsememişler ve bu dönem Arapları, kendi inanç ve akidelerinin saf ve yeknesak kalmasını temin için, her olayda ya da eylemde sadece, “Kur'an hükümleri”nin ve “Peygamber sünneti”nin uygulanmasının yeterli olacağını düşünmüşlerdi.

Batı ve Doğu kaynaklarında, Hristiyan tarihçi **Ebülferec ibn-ül-İbri** (1225-1286)nin **Tarih-i muhtasar-ül düvel**'den nakledilen bilgilere göre: yukarıda yakıldığı belirtilen İskenderiye kitaplığından arta kalan kitaplar da, Mısır Fatihî! diye adlandırılan ve İslâm tarihinde, "Sıffin Savaşı'nın Hilekâr Komutanı" diye bilinen, Amr-ibn-ül As'ın bir sorusuna karşılık, o zamanki Halife, Hz. Ömer'in verdiği iddia edilen yanıtı atfen, "... **Kitaplıktaki bilgiler, eğer Kur'an da varsa, bu kitaplara gerek olmadığı ve eğer, bu bilgiler Kur'anda yoksa zaten, kabul değeri ya da geçerli olamayacağını**" söylediği ve bu kitapların suya atılmasını emrettiği ileri sürülmektedir.

DİNSEL KURALLARIN AKILLA BAĞDAŞMASI

Abbasi Halifelerinden Memun'un (Hicri 198-218): Mutezile'nin görüşlerini benimsemesi nedeniyle aklın nakil'e üstünlüğü kabul edilmiş ve ardından, Mu'tasem (ya da Mutasım) (Hicri 218-227) ve Vasık (Hicri 228-232) dönemlerinde, İslâm tarihinde ilk kez, ilâhi düşüncelerin akla uygunluğu geçici bir süre için de olsa, sınırlı ölçülerde tartışılabilmiş ve eski Yunan bilim ve felsefesinin tercüme edilerek, İbn-ür Rüşt aracılığı ile, İspanya ve Avrupa'ya geçmesi sağlanmıştır.

Büyük Türk – İslâm düşünürlerinden **Farabi**, fizik müzik, siyaset felsefesi üzerine yazdığı kitaplarla, haklı olarak, "Doğu'nun Aristo'su" ünvanını almıştır.

İmam Gazali'nin **Tehafet-ül-felasife (Filozofların-Felsefelerinin Tutarsızlıkları)** adlı yapıtı üzerine, ünlü **Arap Filozofu İbn-ür-Rüşd. Tehafet'üt – tehafet-ül felasife (Filozoflar'ın Felsefeleri'nin Tutarsızlıkları'na Karşı Eleştiriler)** adlı yapıtında: "**ilim ve dinin birbirlerine karıştırılmaması gerektiği, aksi takdirde, bundan hem din'in ve hem de ilim'in zarar görebileceği**" ileri sürülmüş ve "**din'in içine zorla sokulan uydurma marifetlerle, dinin ifsat edilebileceğine ilişkin söylemler**", yaşadığı dönem için, çok erken ve ileri sayılabilecek saptamalar ya da özgür düşünceler biçiminde değerlendirilmiştir.

Söz konusu büyük Arap Düşünürü İbn-ür-Rüşd, Kurtuba kadısı iken, (1182) Fas hükümdarı Ebu Yakup Yusuf tarafından, "hükümdarlık hekimi olarak" Merakeş'e çağırılmış ise de, bu hükümdar'ın yerine geçen kişi ve çevresindekilerin dar görüşlülüğü ve ifsatları nedeniyle sonradan, geldiği yere (Kurtuba'ya) sürülmüş ve felsefi nitelikli tüm kitaplarının yakılması emredilmiştir. İşin ilginç yanı, XIII'ncü

yüzyılda halâ, “Ortaçağ Karanlığı” içinde bulunan Oxford, Paris ve Güney İtalya üniversitelerinde, İbn-ür-Rüşd felsefesini içeren kitaplar, hoşgörüsüz (ortodox) Hristiyan filozoflarının saldırılarına uğramış ve 1210 yılında, Paris Parlamentosu tarafından da resmen yasaklanmıştı.

Osmanlı Sultanlarının en ileri görüşlüsü olarak kabul edilmesine karşın, Fatih Sultan Mehmet’in iradelediği bir emirnameyle, Bursalı “**Hocazade**” tarafından, bir “**Tehafet-ül-felasife**” (Filozofların-Felsefelerinin Tutarsızlığı) diye bir kitap daha yazılarak, İbn-ür-Rüşd’ün **dahiyane fikirlerinin reddedilmesi!** İstenilebilmiştir.

Fizik ve matematik alanlarında, değerli yapıtlar veren, büyük İslâm bilgini **İbni Sina** ise, filozof, hekim ve matematikçi olarak, “**El Kanun**” adlı yapıtında, eski Yunan Tıp Bilgini **Calinos’un** çalışmalarına katkı sayılabilecek nitelikte fikir ve görüşlerini belirtirken, o zamanki köktendinciler tarafından, “**Tanrı’nın işine karışıyor**” suçlamaları ile, tehdit ve tedirgin edilmiş ve her seferinde, yaşamakta olduğu ve ancak, birkaç yıl barınabildiği yerlerden başka diyarlara kaçırılmıştır.

Gerek **Abbasi Halifesi Memun** ve gerekse **Harun Reşit** dönemlerinde, eski Yunan bilginlerinin yapıtları Arapça’ya çevrilmiş ise de, bu tercümelerin, cami kitaplıklarına kadar götürülmesi yolu ile, bilimsel kıvılcımların ateşlenmesi bağlamında, uygun bir ortam bulunmasına karşın, bu dönem, uzun sürmemiştir. Daha sonra bu çeviriler, Endülüse (İspanya’ya) kadar götürülmüş ve Ortaçağ Dönemini yaşayan Hristiyan Avrupa’da, Reform ve Rönesans kapılarının aralanmasına ve Avrupa’daki “**Aydınlanma Dönemi**” için, uygun ortam yaratılması yönünden, katkıda bulunulabilmişti. XIV’ncü yüzyıldan itibaren, Arapça dilinde yazılmış tıp kitaplarına bile, sihir ve kerametler ve batıl inançlar bulaşmış ve **inanç, bilimin üstüne!** çıkartılmıştır.

Selçuklu Sultanlarından Mes’ud İbni Muhammed’e vezirlik bile eden, büyük kimya bilgini “**Tuğrai**”, bilimsel araştırma ve çalışmaları nedeniyle, altmış yaşından sonra, “**münkirlilik**” suçlaması ile, Tahran’da idam edilmiş ve İslâm Dünyası, tam anlamı ile karanlık bir döneme girmiştir.

Savaşlarda, ilkel silah ve araçların kullanıldığı dönemlerde, hem bilek ve hem de (inançları uğruna canını esirgemeyen) yürek gücüne sahip olan ve iyi at binen Türkler, o zamanki ilkel yaşam ve ulaşım koşullarında İslâm’ı, Dünya’nın ulaşılabilen her köşesine götürüp yaymışlarsa

da, bilim ve teknolojiden yoksun kaldıkları dönemlerde, Avrupa Devletlerindeki bilimsel ve teknolojik buluşlar, savaş silah, araç ve gereçlerine de yansıdığı içindir ki, **yiğitliğin askerlikteki önemi gide-rek azalmış** ve Müslümanlar, Hristiyanların üstünlüğünü neredeyse bir kadermiş gibi adeta, kabullenmişler ve Hristiyan Dünyası'nı, I.S. III. yüzyılın sonlarından başlayarak, Skolâstik Dönemin karanlığına sokan ilkelikler, Müslüman Dünyası için de tümüyle geçerli olmuştur.

AYDINLANMA DÖNEMİ:

Avrupa'da Orta Çağ'ın ilkel ve karanlık koşullarından, Aydınlanma Dönemi'ne geçişi kolaylaştıran en önemli etkenlerden birisi, matbaanın bulunması (1440) ve **"Hristiyanlığa ilişkin risalelerin basılması önkoşulu ile"**, kullanım alanına sokulması ve **"Din'de Reform ile Rönesans hareketleri"** olmuştur. Osmanlı Yönetimi ve Şeyhülislamlığı ise, bu tarihten ancak, 277 yıl sonra, **"İslâmi risale basılmaması önkoşulu ile"** matbaanın Osmanlı topraklarına girmesine izin vermiştir.

Matbaa, Aydınlanma Dönemi'ne geçiş bağlamında, yeni nesillerin eğitim ve öğrenim olanaklarını geliştiren ve insanların, düşünsel alanlarını genişleten, en büyük iletişim aracı olmuştur. O zamana kadar, insanların düşünce alanı, kilisenin tanıdığı ölçütler içinde, öğretilmesine ve öğrenilmesine izin verilen, "bilim ve akıldışı safsatalar ve dinsel doğmalar"la doldurulmuşken, matbaanın bulunması üzerine toplumlar, kilisenin öğretileri dışındaki gerçeklerin de, ayırdına varmaya başlamıştır.

Hristiyan Dünyası, Rönesans ve Reform hareketleri sayesinde, yüzyıllarca süren din savaşları yüzünden, yüzmilyonlarca insanın yitirilmesi karşılığında, bu karanlık dönemi atlatarak, **"Aydınlanma Dönemi"**ne geçince, Aydınlanma Döneminde gerçekleştirilen bilimsel ve teknolojik bulum ve gelişmelerle, Sanayi Devrimi'nin kazanımları sayesinde, İslâm Dünyası'na karşı elde edilen bilimsel, teknolojik, ekonomik, siyasal ve askeri üstünlükler, tüm Dünya'da, hiç tartışılmayacak derecede net, bir Hristiyan egemenliğine dönüşmüştür. Batı Dünyası, Skolâstik Orta Çağ koşullarında, katı Hristiyan doğmalarına karşı sürdürülen, "Aydınlanma" Savaşımından başarı ile çıkmışsa da, İslâm Dünyası, büyük bilim tarihçisi George Sarton'un da açıkça belirlediği gibi, **"katı skolâstik kurallarla"** başa çıkamadığı gibi, bu bilimsel ve teknolojik gelişmeler karşısında, **"Gâvur icadıdır, istemezük, Şeriat**

isterük” yollu anlamsız direnişler yüzünden, Skolâstik Dönem’in zincirlerini kıramamış ve Dünya Müslümanları’nın lideri! konumundaki Osmanlı İmparatorluğu, Viyana önlerinden Sakarya gerilerine kadar itile kakıla sürülmüştür.

Hristiyan Dünyasının Türkler’e hiçbir zaman layık görmediği, Anadolu’dan (Anavatanlarından) Orta Asya’ya sürülüp atılmasını önlemek üzere, tüm İslâm uluslarının tutsak bulunduğu, 19 Mayıs 1919 tarihinde, Samsun’a çıkan Mustafa Kemal, ulusunu ve vatanını, Hristiyan Avrupa’nın tutsaklığından kurtarmış ve Bağımsız Türkiye Cumhuriyetini kurarak, başlattığı Büyük Türk Devrimiyle, İslâm Dünyasında Aydınlanma savaşımını başaran tek toplum, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları olmuştur. “Atatürk Aydınlanması” ve edinilen kazanımlar sayesinde, Türkiye Cumhuriyeti, uygar devletler arasındaki saygın yerini almış ve tüm Müslüman tutsak uluslara örnek olabilecek, “tinsel ve tensel anlamda özgürlük ve bağımsızlık ışığını”nı yakmışsa da, son 60 yıldır Müslüman Türkler’in, aydınlık bir dünyada yaşamasını istemeyen “EMPERYALİZM”, ülkemizi ve Cumhuriyetimizi, tekrar Ortaçağ karanlığına yönlendirmeyi başarmıştır. Ancak, nihai zafer, yine de “Atatürk Aydınlanması”na ait olacaktır.

Prof. Dr. Ayhan ÇAVDAR
ADD Kurucu Üyesi

**Burkhard von
WALLENBERG**

1976 da Kuzey-Ren Vestfalya eyaletinin Bochum kentindeki Ruhr Üniversitesi'nin İktisat Bilimleri Fakültesi'nden mezun oldu. 4 sene Almanya'nın sayılı bir aile firmasının (Varta) finans bölümünde çalıştıktan sonra bankacılık hayatına girdi.

Türkiye'nin dışa açılımı ile 1984 senesinde İstanbul'da yeni oluşturulan Chase Manhattan Bank şubesinde Türk firmalar için pazarlamadan sorumlu olarak çalıştı. Almanya'ya döndükten sonra Westdeutsche Landesbank'a geçti ve Frankfurt'ta uluslararası firmalar konusunda pazarlama görevini üstlendi.

Westdeutsche Landesbank Standard Chartered Bank'ın Avrupa şube ağı bağlamında yeniden Türkiye'ye geldi ve bu sefer bütün firmalar konusunda pazarlamadan sorumlu bir görev üstlendi.

Böylece toplam 7 sene Türkiye'de çalıştı. Almanya dönüşünde Chemical Bank'ın Düsseldorf şubesinin başına geçti. Chemical Bank ve Chase Manhattan Bank'ın birleşmesinden sonra Chase'in Almanya, Avusturya ve İsviçre'deki firmalar için, pazarlamadan sorumlu oldu. 1999-2008 döneminde Landesbank Hessen-Thüringen'de, yine firmalara yönelik pazarlama bölümünde Senior Manager olarak görev aldı.

Emekli olmadan önce son olarak 2008-2013 arasında Türkiye İş Bankası'nın Avrupa merkezi İşbank AG'de İcra Kurulu Üyesi olarak, bireysel, ticari, kurumsal bankacılıktan sorumluydu.

BİR ALMAN'IN GÖZÜ İLE ATATÜRK VE TÜRKİYE

Bir yabancınnın Türkiye'ye geldiğinde ilk dikkatini çeken şey, Mustafa Kemal'in yani Atatürk'ün her zaman ve her yerde hissedilmesidir. Türkiye'nin en büyük gazetesinin baş sayfasında her gün; yol kenarındaki afişlerde; sağa sola asılan toplantı çağrılarında; Türklerin kendi aralarında veya yabancılarla günlük konuşmalarında; arabalara yapıştırılan ve kola, sırtta, göğüse dövme olarak işletilen Atatürk imzaları! Atatürk her zaman her yerde herkesin aklındadır.

Kaynak: Google

Ölümünün yıldönümü olan 10 Kasım'da, her sene saat 9:05'te tam anlamda bütün çarklar durur. Herkes, ulu önder'in anısına 1 dakikalık saygı duruşunda bulunur. 1984 senesinde İstanbul'un Arnavutköy semtinde trafiğin direkt camımızın altından geçtiği bir evde oturduğumda iyice şaşırdığımı hatırlıyorum. Birden Boğaziçinden gemilerin kornalarını uzun uzun çaldığı duyuluyor; aynı anda bütün arabalar aniden durup içindekiler iniyor ve 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuyorlardı.

Buna benzer bir olaya Almanya'da hiç rastlanmamıştım.

Kaynak: Hürriyet Gazetesi / Hürarşiv, 11 Kasım 2014

Dünyada buna benzer bir durumla karşılaşabileceğiniz ülke sayısı herhalde azdır; varsa bunlar genelde bir diktatör tarafından yönetilen ülkelerdir ki böyle bir davranış devlet tarafından uygun görülmüştür ve bu geleneğe uymayanlar hemen cezalandırılır.

Bizim Almanlara ise böyle davranışlar geçmişte kendi, büyük liderimize‘ gösterilen abartılı saygı ile edindiğimiz kötü tecrübe dolayısıyla çok yabancı geliyor. Öte yandan Türkiye’de her ne kadar Atatürk 77 sene önce öldüyse de o’na karşı hala içten gelen derin bir saygı söz konusudur.

Peki neden?

İlk önce o senelerde hala Mustafa Kemal yani Atatürk 20. Yüzyılın başında Osmanlı İmparatorluğunun ordusunda önden gelen bir asker idi. İmparatorluğun politik ve ekonomik çöküşü çoktan başlamıştı; Osmanlı bazı Avrupalı ülkeleri ile imzalanan kapitülasyonlar sebebiyle vergigelirlerini bile o ülkelere devretmeye mecbur kalmıştı ve dolayısıyla devlet olarak özerkliğini kaybetmişti. Osmanlı İmparatorluğu bir de Alman İmparatorluğunun yanında I. Dünya Savaşına girmiş ve Emperyalist güçlere karşı hayatı için savaşmıştı. Her ne kadar Mustafa Kemal bu kararı yanlış gördüyse de asker olarak büyük bir kararlılık ile savaşa gitti ve Çanakkale’de Emperyalist’in güçlerini büyük bir başarıyla yendi. Osmanlı İmparatorluğu’nun ordusunda o senelerde görevli bulunan Alman generaller ve özellikle Mustafa Kemal’in bağlı bulunduğu 5. Ordu Şefi Liman von Sanders Mustafa Kemal’e başarılarından dolayı üstün saygı duyuyorlardı.

Herşeye rağmen sonunda Emperyalist güçler Almanya, Avusturya-Macaristan ve onların yanında savaşan Osmanlı İmparatorluğunu yeniyor ve Sèvres Antlaşması ile ülkeyi kendi aralarında paylaşıyorlardı. Bu Mustafa Kemal için kabul edilemez bir durum idi. Gerçekçi olarak Osmanlı İmparatorluğunun batışı kaçınılmazdı; ona rağmen kapsamlı bir direniş organize ediyordu ve işgal güçlerine karşı büyük ve sonunda başarılı bir Kurtuluş Savaşı yönetti.

Emperyalist güçlerinin Çanakkale’de geri çevrilmesi, başarılı bir şekilde bitirdiği Kurtuluş Savaşı ve işgal güçlerinin Türkiye’den dışarıya atılması sonunda Türkiye’yi en azından bugünkü sınırları içinde kabul eden Lozan Antlaşmasında herhalde Mustafa Kemal’in saygı ile anılması için yeterli sebeplerdir. Ama Atatürk’e bugünlerde hala bu denli büyük bir saygı gösterilmesinin başka sebepleri de var. Mustafa Kemal Türkiye’yi yeniden büyük ve saygın, Türklerin gurur ile yaşayabilecekleri bir ülke haline getirmek istiyordu.

Bütün Avrupa’da olduğu gibi Türkiye’de de o senelerde güçlü bir milliyetçilik geliyordu. “Ne mutlu Türküm diyene“ diyordu Atatürk. Menşei, dini ne olursa olsun, herkes kendisini ilk önce Türk olarak kabul etsin, bütün gücüyle Türkiye’nin arkasında dursun. Türkiye gibi nüfusu çok değişik kültürler ve dinlerden oluşan bir ülkede çok önemli bir ilke.

Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşu ile Osmanlı İmparatorluğunun sonu artık gelmişti. Demokrasi ile bundan sonra halkın her tür politik karara katılması sağlanacak ve böylece güçlü bir Türkiye için gerekli temel atılacaktı. Birçok Avrupa ülkesinden evvel 1934’te kadınlara da seçme ve seçilme hakkı tanınmıştır. Bir zamanki müttefikler Osmanlı İmparatorluğu ve Alman İmparatorluğu, I. Dünya Savaşından sonra ne kadar farklı geliştiler: Biz Almanlar I. Dünya Savaşından sonra Türkiye’dekine benzer, bizim için kabul edilemez bir noktadaydık. Ama Mustafa Kemal asker olduğu halde stratejik, uzun görüşlü ve hırsına akılla sınır koyan bir politika uygulayıp Türkiye’yi adım adım demokratik bir geleceğe götürüyordu.

Almanya'da ise demokrasi düzgün çalışır bir şekilde hayata geçirilemedi ve böylece sınır tanımayan bir diktatör devletin başına geldi.

O Almanya'yı çok farklı ve dehşet verici, sonunda II. Dünya Savaşına yol açan bir yola götürüyordu ki hepimize büyük bir ders olsun. Bu kötü tecrübeden dolayı biz Almanlar liderlerimizi kahraman haline getirmekten vazgeçtik. Ama Türkiye'yi medeni ülkeler seviyesine getiren Atatürk'e duyulan saygı ve hürmeti hayranlık ile izliyoruz.

Mustafa Kemal Osmanlı İmparatorluğunun son dönemdeki olumsuz gelişmeleri ve artarak zayıflamasının ve sonunda batmasının arkasındaki sebebi büyük ölçüde dinin günlük hayattaki etkisi olarak görüyordu. Bundan dolayı ve ayrıca Fransız ihtilalinin de etkisiyle yeni kurulmuş Türkiye Cumhuriyetinde din ve devlet işlerini kararlı bir şekilde birbirinden ayırmayı öngördü. Din bundan sonra şahsa ait bir unsur olup günlük hayatta herhangi bir rolü olmayacaktı. Şeriat kanunları 1926 senesinde geçerliliğini kaybetti ve Anayasada bulunan din ve devlet arasındaki bağ 1928 senesinde kaldırıldı. Türkiye bundan sonra Avrupa'nın laik ve demokratik ülkelerinin paralelinde gelişecekti. Bu kararın yani din ve devleti birbirinden ayırmasının önemini anlamak için biz Almanlar sadece tarih kitaplarımıza bakmalıyız. Geçmiş yüzyıllarda Avrupa'da sık sık din savaşları oluyordu.

Yeni bir kral geldiğinde ya onun dinine geçecektiniz ya ciddi cezalar veya sürgünü göze alacaktınız.

Bir şahsın ekonomik veya başka kararları almadan önce, bunların dini açıdan uygun olup olmadıklarını tespit etmesi gerekir idi. O zaman Avrupa bugün nerede ve nasıl olurdu?

Hristiyan dünyasındaki dinlerin hepsi hemen hemen her konuda farklı görüşlere sahip. Peki, neyin kabul edilip edilmeyeceğine hangi din grubu karar verecekti? Halk tarafından seçilmiş Protestan bir şansölyenin kararları Katolik Bavyera eyaletinde kabul edilmeyecek miydi?

Yeni Türk Cumhuriyeti'nin kurulmasında şimdiki adıyla Atatürk'e tarihi bir tesadüf yardım etti. Alman Üçüncü Reich, Yahudileri ve diğer Hitler karşıtlarını sürmeğe başladığı için Atatürk yüzlerce Alman ve Avusturyalı entelektüeli Türkiye'ye davet etti ve cumhuriyetin kurulmasında bu bilge kişilerin yardımını aldı. Böylece Türkiye'ye sığınan o kişiler yeni bir medeni kanunu, yeni ceza kanununu, ticari ve vergi kanunlarını v.s. geliştirdiler. Her ne kadar günlük hayatta bazı şeyler farklı uygulansa da, Türkiye'ye ilk defa gelen bir işadamına Türkiye'deki kanuni ortam bundan dolayı pek yabancı gelmiyordu (Son senelerde Avrupa Birliği'ne tam üye olma hevesinden dolayı kanunlar daha da Almanya ve Avrupa'dakilerine benziyor) .

Devlet idaresinin ve üniversitelerin kurulması ve işlemesi de büyük ölçüde Üçüncü Reich'tan Türkiye'ye sığınan entelektüeller tarafından etkilenmiştir. Ayrıca, bugünlerde hala var olan ve kullanılan bir çok resmi bina bu Almanlar ve Avusturyalılar tarafından planlanıp inşa edilmiştir.

Atatürk'ün getirdiği değişiklikler kapsamında Türkiye Cumhuriyeti'nde artık Avrupa'da geçerli olan gregoryen takvimi (Cuma yerine artık Pazar günü tatil sayılıyordu) ve Avrupa'da kullanılan Latin alfabesi resmîyetini kazandı. Türkiye ve Avrupa ülkeleri arasındaki ilişkileri geliştirmek için bu da çok önemli bir karar idi.

Yeni alfabenin sadece bir kaç hafta içinde hayatın her konusuna yerleşmesi çok ilginçti.

Bunun sonucu olarak Latin alfabesine hâkim olmayan belli bir yaşa gelmiş Türkler gelişmelere zor ayak uyduruyordu; okulda Latin alfabesini yeni öğrenen gençler ise Osmanlı geçmişlerinden büyük ölçüde kopmuştu.

Osmanlı İmparatorluğu'ndan yaşanan bu radikal kopukluk herhalde istenen bir sonuçtu. Bütün bu değişiklikler okullarda kararlı bir şekilde hayata geçiriliyordu.

Bunun sayesinde Atatürk'ün cumhuriyetin başında bulunduğu senelerde okuma yazma bilmeyen oranı yarı yarıya düşmüştü. Ayrıca, Atatürk'ün getirdiği tüm değişiklikler yeni kuşakların kafalarına sıkı sıkıya yerleştiriliyordu. Atatürk tarafından getirilen değişiklikler çoğu zaman "reform" olarak anılıyor. Bence buna kültürel ihtilal demek daha doğru olacak çünkü bir ülkede bütün sosyal hayatın temelden bu kadar kapsamlı bir şekilde değiştirilmesinin ne anlama geldiğini anlamak gerçekten zordur. Herhalde bundandır ki bu konu bugüne kadar Türk halkı tarafından hala çok tartışılır.

Cumhuriyetin ilk döneminde Atatürk yeni kanunların ve kuralların uygulamasını sert bir şekilde denetliyor ve gerekli gördüğünde polis ve ordunun gücünü kullanıyordu. Daha bir kaç sene öncesine kadar ordu hala Atatürk'ün mirasının bekçisi olarak görülüyordu. Bu da batılı bir gözlemciye demokratik denen bir ülkede ters düşüyordu. Ama bunun arkasında yatan bence şudur: Atatürk'ün ölümünden sonra gelen giden politikacılar yapılan kültür ihtilalini, aynı stratejik uzun görüşlülüğü, yetersiz politik yaratıcı güçleri ile başarıyla devam ettiremediler. Ayrıca Atatürk'ün kararlılığını da gösteremediler.

Atatürk'ün düşünce dünyası bugünlerde yine geniş bir kitle tarafından ciddi bir şekilde sorgulanıyor. Atatürk'ün kurduğu parti bile zaman zaman politik ortamda neredeyse önemsiz bir hale düşmektedir. Bundan anlaşılıyor ki Atatürk'ün düşüncelerini ve onların bugünkü dinamik bir şekilde gelişen dünyadaki anlamını seçmenlere yeterince anlatamadılar.

Politik konulara büyük ilgisi olan, Türkiye'yi 40 senedir tanıyan ve gelişmeleri sürekli takip eden bir Alman olarak kendi düşüncelerimi şöyle noktalayayım: Atatürk'ün düşüncelerini sadece idari önlemlerle, kanun ve devletin polis ve ordu güçleriyle uygulamaya çalışmak halkı ikna edici bir strateji değildir.

Atatürk'ün düşüncelerinin arkasındaki nedenleri ve o nedenlerin bugünkü dünyada belki de her zamandan daha mühim ve geçerli olduğu halk arasında geniş bir şekilde tartışılmalı ve Atatürk'ün "Ne mutlu Türküm diyene" dediği zaman ne demek istediğinin net bir şekilde anlatılmalıdır.

Dr. Enis ÜSER

13 yaşında İzmir'de 27 Mayıs Devrimine katılan Dr.Enis User sırasıyla Yön, İşçi Partisi, Dev-Genç, Milli Demokratik Devrim, CHP, TKP politikalarıyla ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı ile yakın çalışmalar içinde bulundu. 1970 yılında mezun olduğu ODTÜ İnşaat Mühendisliği fakültesinde öğrenci derneği başkanlığı yaptı. 1970-1974 yılları arasında ODTÜ Bölge Planlama bölümünde mastır yaparken aynı zamanda İnşaat Mühendisleri Odasında Yayın Müdürlüğü, Yönetim Kurulu üyeliği ve Genel Sekreterlik görevlerini yürüttü. 12 Mart'ta tutuklandı ve yurt dışına çıkışı yasaklandı. Ancak zamanın başbakanı Bülent Ecevit'in özel izniyle aldığı pasaportla Londra'ya gelip LSE'de doktora çalışmasını tamamlayabildi.

1995 yılına kadar Türkiye'ye dönemedi. 2005 yılında emekli olarak Bodrum'a yerleşti. Kış aylarında iki torunuyla olmak için Londra'da bulunan Üser, ADD Londra Bilim - Danışma Kurulu Üyesidir.

ATATÜRK'Ü YENİDEN KEŞFETMEK

Baylor Üniversitesi tarih profesörü George W. Gawrych'in eserinin adı "The Young ATATÜRK-From Ottoman Soldier to Statement of Turkey", (I.B.TAURIS-London, New York, 2013). Prof. Gawrych daha önce üzerinde çalışılmamış Osmanlı belgelerini incelemiştir. Genel Kurmayın Arşivinde bulunan Mustafa Kemal hakkındaki belgeleri kapsamlı olarak inceleyen ilk Batılı akademisyen olma unvanına sahip olmuştur. Yazar 19 yıl boyunca Kansas'ın Fort Leavenworth Üssünde bulunan Kuvvet Komutanlığı ve Kurmay Subay Kolejinde ve bir yıl da ABD Askeri Akademisinde ders vermiştir.

Gawrych kitabının amacının Atatürk'ü hem bir asker, komutan, hem de politik bir lider olarak incelemek olduğunu söylüyor. Mustafa Kemal; Kurtuluş Şavaşı sonunda hem geçici hükümetin başı hem de başkomutan olarak iki sorumluluğu birden üstleniyor. Bu anlamda politik liderlikle beraber meydan muharebesi komutanlığını birlikte yürüten Büyük Frederik ve Napolyon gibi az sayıda liderler arasında bulunuyor. Bu son iki tarihsel kişilik Mustafa Kemal'den farklı olarak güçlü devletlerinin ordularını yönetmişler ve klasik anlamdaki savaşlarda komutanlık yapmışlar. Hâlbuki Mustafa Kemal ordunun en küçük birimlerinden en büyüğüne kadar her seviyesinde gerek bir komutan gerekse bir subay olarak görev yapmış ve sayısız muharebe başarılarına imza atmıştır. Mustafa Kemal tüm savaş türleri konusunda, çok değişik ve zor çevre koşullarında ve taktiksel uygulamalar gerektiren ortamda sayısız başarılarından sorumludur. Bu çok çeşitli görevleri 1908'den 1922'ye kadar süren 14 yıl gibi uzun zaman dilimi içinde yerine getirmiştir. Yani Mustafa Kemal, başarı grafiğindeki tecrübe derinliğinin, çok farklı ortamlarda görev yapmanın dışında muharebe tecrübesinin uzun yıllara yayılması itibarıyla de askersel tarih açısından olağandışıdır. Napolyon dışında tarihte bu kadar kriteri yerine getirmiş başka bir askeri yetenek yoktur. Alman General Erwin Rommel bu konuda Atatürk'e rakip olabilecek tek isimdir.(Edward J. Erickson: "Mustafa Kemal Atatürk"- Osprey Publishing, Oxford, 2013.) Mustafa Kemal'in tecrübesi gerilla savaşından düzenli ordu savaşına kadar her alanı kapsamakta ve tarihteki ilk önemli kurtuluş savaşının lideri olma vasfını taşımaktadır.

Ericson, Osmanlı ordusu hakkında en uzman akademisyenlerden bir olarak biliniyor. Virginia Eyaletinin Quantico kentinde bulunan Deniz Piyadeleri Üniversitesindeki Komuta ve Kurmay Subay Kolejinde askeri tarih dersleri veren Erickson Osmanlı ordusu üzerine birçok kitap yayınlamış. Yazar kitabına Winston Churchill'in Atatürk hakkındaki şu değerlendirmesi ile başlıyor: "Kaderin karşımıza çıkardığı kişi." Churcill bu değerlendirmeyi savaştan 10 yıl sonra, 1925 yılında, ANZAK ve İngiliz kuvvetlerinin Gelibolu'da "Atatürk'ün dinamik savaş komutanlığı" tarafından durdurulması ile ilgili olarak yapıyor. 1925 yılında yapılan bu değerlendirmeyi 1932 yılında 1. Dünya Savaşını analiz etmekle görevlendirilen İngiliz resmi tarihçisi de aynen paylaşıyor ve şunu ekliyor: "Tarihte çok ender olarak bir bölük komutanı tek başına, üç değişik zamanda, sadece bir muhabere sırasında değil, belki de tüm seferberlik sırasında ve hatta bir ülkenin kaderi hakkında bu kadar önemli, belirleyici rol oynamıştır." Gerçekten Mustafa Kemal Gelibolu'dan sonra 1916-1917 yıllarında Kafkaslarda, 1918'de Filistin'de ordulara önderlik yapıyor, 1922'de milli orduyu zafere, Türkiye'yi bir ulus-devlet olarak tarih sahnesine taşıyor.

Mustafa Kemal'i 20. Yüzyıl'ın büyük komutanları arasında sayan Churchill'den başka birçok kişi daha bulunmaktadır. Söz konusu kitabın yazarı Erickson da bunlardan biridir. Dolayısı ile Erickson bu değerlendirmeye temel teşkil eden kriterin ne olabileceğini sorguluyor. Clausewitz'e göre bu kriterler dahilik derecesinde zeka, şaşmaz kararlılık ve içinde bulunan durumu bir bakışta anında değerlendirip kavramak. "Savaş Sanatı" adlı klasik eserin yazarı Baron Jomin ise askerlik bilgisini derinliği ile birlikte moral ve fiziksel cesaretin de üstün bir asker olmak için gereken vasıflar olduğunu ifade ediyor. Yazarlar Mustafa Kemal'in kaderini belirleyen tek bir olaya odaklanmanın hem olanaksız hem de yanlış bir çaba olduğunu belirtiyor. Yani O, kaderin tesadüfen ortaya çıkardığı bir kişilik olmayıp Churchill'in ifade ettiği şekli ile kaderi(tarihi) yapan bir güç olarak karşımıza çıkıyor. ANZAC kuvvetlerine karşı örgütlediği karşı taarruzdaki olağanüstü başarısı herkes tarafından kabul ediliyor.

Daha sonra bölük büyüklüğünde taktiksel bir grupla İngilizlerin ikinci saldırısını durdurması da (Anafartalar Muharebesi) çok önemli bir başarı olarak değerlendiriliyor. Zaten bu son başarısından sonra dikkatleri üzerine çekmeye başlıyor. Daha sonra Suriye’de Osmanlı’nın yedinci Ordusu’nun yenilgiden sonra ricatının örgütlenmesi belki de Mustafa Kemal’in en büyük askeri başarısı olarak değerlendiriliyor. Ve en az o kadar başarılı bulunan Büyük Taarruz...

Peki, Mustafa Kemal kendisini dahi bir komutan yapan bu olağanüstü yeteneklerini nasıl geliştiriyor? Erickson, Manastır Askeri İdadisi’nde okurken Batı edebiyatı ve tarihine derin bir merak sardığının altını çiziyor. Fransız İhtilaline ve onunla birlikte anılan Aydınlanma hareketinin öncüleri olan Comte, Montesquieu, Rousseau ve Voltaire’e büyük ilgi duyduğu biliniyor. Özellikle Napolyon’a büyük bir hayranlık besliyor. Mustafa Kemal’in bu formasyonu sonucunda Modernite’nin kararlı bir militanı olduğu belirtiliyor. Bu dönem aynı zamanda Modernite’nin itici gücünün burjuvaziden halk yığınlarına geçtiği kritik bir tarihsel aşamaya denk düşüyor.

Aydınlanma, Modernite çok yaygın olarak redaksiyonist derecede rasyonel düşünce ile özleştirilir. Modernite’yi ne ilginçtir hem eskiye hayranlık duyan sağcılar hem de neo-liberalizmin aşırılıklarına post-modernizm adı altında süslü bir felsefi kılıf geçirmeye çalışan aydınlar(!) “Toplum Mühendisliği” olarak vesayetçi, tepeden inme, Jakoben bir proje olarak değerlendirir. Ne var ki, yukarıda adı geçen yazarlar Atatürk’ün rasyonel düşünme yetenekleri yanında ondan daha da güçlü denebilecek bir “hissiyatı” olduğunun altını çizmektedir. Bu hissiyat denilen nitelik bir bakıma Clausewitz ve özellikle Baron Jomin’in “moral cesaret” olarak ifade ettiği, onların zamanında henüz tarifi yapılmamış ancak günümüzde açıklayıcı değeri çok takdir edilen “Emotional Intelligence-Duygusal Zeka”dan başka bir şey değildir. Nitekim Atatürk 1923 yılında bir vesile ile bunu bizzat kendi ifadesi ile formüle etmiştir: ”Tarihi yapan akıl, mantık, muhakeme değil;belki de bundan ziyade hissiyattır.” Atatürk kendi mücadele tecrübesiyle oluşturduğu bu düşünceyi daha sonra Gençliğe Hitabesi’nde şu cümlelerle yeni nesillere bir ilke olarak sunmuştur:”...

“Bir gün, İstiklal ve Cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkan ve şeraitini düşünmeyeceksin!....”

“Duygusal Zeka” muhakkak yoğun bir entellektüel faaliyet, zengin bir sosyal tecrübe üzerinde geliştirilebilir. Atatürk’ün yaşamında bunların izini her zaman görüyoruz. Örneğin, O’nun, “Bizim dinimiz tüm dinlerin en mükemmelidir. O nedenle en son dindir,” şeklindeki yorumu felsefenin zirvesi kabul edilen Hegel’in “Devlet Felsefesi” düzeyinde, diyalektik düşüncenin eşsiz bir önermesidir. Aynı zamanda, Aydınlanma tarihinin militan bir neferi olarak O’nun bu önermesindeki Marksist Tarihsel Maddeci-Diyalektik düşüncenin izlerini sezmemek olanak dışıdır. Atatürk’ün tarih yapmış kişiler arasında felsefi bakımdan en yakınında duran diğer şahsiyet muhakkak ki Lenin’dir. Ancak Lenin, Mustafa Kemal cepheden cepheye koşarken, Rus Devrimine kadar olan zamanının hemen hepsini kütüphanelerde geçirdiği için felsefeye yaklaşımı Atatürk’ten farklıdır. En öz bir şekilde, Lenin analitik felsefe uzmanı olarak anılabilecekse, Atatürk’e sentetik felsefe uzmanı demek gerekecektir- yani aksiyona hedeflenen düşünce.

Mustafa Kemal ile Lenin’in tarih sahnesine birlikte çıkışı tam anlamıyla bir mucizedir. Olağanüstü yeteneklere sahip bu iki lider 1500’lü yıllardan itibaren yükselen kapitalizm emperyalist aşamasında, 20.Yüzyıl’da, tüm dünya halklarını sömürgeleştirmek üzereyken onu durdurabilmiş ve dünya ölçeğinde ulus-devletler çağını başlatarak tarihe yeni bir ivme kazandırmıştır. Üstelik yükselen burjuvazinin Kilise’ye karşı ilk ideolojisi olan, daha sonra Aydınlanma düşüncesine temel teşkil edecek Humanizma’yı emperyalizmin yozlaştırmasından kurtarmışlardır. Her iki lider sömürünün perişan ettiği vatandaşlarının acısı karşısında göz yaşlarını tutamamıştır.

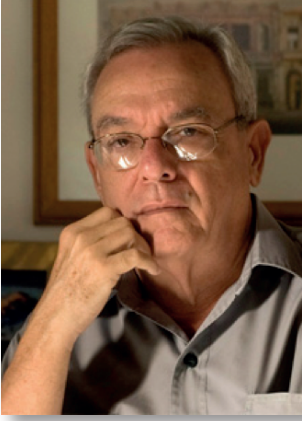
Ankara yakınlarında bir köyü İsmet İnönü ile ziyareti sırasında yaşlı bir köylü kadının vergisini ödeyebilmek için ineğini satmak zorunda kaldığını öğrenmesi üzerine İnönü'ye dönüp hiddetle: "İsmet, biz Cumhuriyeti bunun için mi kurduk?" diyerek isyan etmesi Atatürk'ün yaptığı her şeyin insan sevgisi ve ona duyulan saygı ve sorumlulukla motive edildiğinin bir kanıtıdır. Bu derece insan sevgisi ile dolu bir dehanın karakterini tevazu ile nitelendirmek kaçınılmaz olacaktır. Gelibolu'ya ülkesini işgal etmek için aldatılarak getirilen ve İngiliz askerleri için canlı kalkan olarak kullanılan tüyü bitmemiş genç ANZAK askelerinin dünyanın öbür ucundaki ailelerine hitaben söylediği, "Merak etmeyin, onlar ülkemizde yatıyor, artık onlar bizim çocuğumuz sayılır," mahiyetindeki sözlerini söyleyebilmiş, söyleyebilecek başka bir asker olabilir mi?

Lenin de Atatürk gibi taktik ve strateji ustası politik bir deha idi. Ancak iç savaş sırasında gördüğümüz gibi askersel alanlarda başka yeteneklere-örneğin, Troçki gibi-görev vermek durumundaydı. Halbuki Atatürk, yukarıda atıfta bulunduğumuz yazarların da belirttiği gibi, askeri alanda en basit görevden Cihan Harbi yönetimine, gerilla savaşından düzenli orduları yönetmeye kadar her aşamada tecrübe sahibi idi. Ekonomi alanında da ileri görüşlülüğü günümüzde hala tartışılması gereken ve hatta tartışılan bir vasfı olmuştur Atatürk'ün. 1923 Yılında İzmir İktisat Kongresinde oluşturduğu fikirler Devrim Rusya'sında Devrim'den yedi yıl sonra NEP adı altında uygulanmaya konulmuş, ne var ki Hitler'in saldırısı nedeniyle yerini savaş ekonomisine bırakmak durumunda kalınmıştır. Bizde de savaş sonrasında ABD'nin baskısıyla Atatürk'ün kalkınma modelinden vazgeçilip dışa bağımlı tarım ekonomine geçilmiştir. Mao'dan sonra bu modeli Çin kendine göre uygulamakta ve gördüğümüz üzere 30 yıl içinde olağanüstü başarılar elde etmiş bulunmaktadır.

Bu modelin adını ne koymak gerekmektedir? Modele temel teşkil eden Atatürk'ün CHP'sinin Altı Ok'u klasik anlamıyla sosyal demokrasinin en doğru, en kapsamlı fakat öz bir tarifidir.

Bilindiği üzere demokrasi fikrinin, ilk oluşumundan itibaren doğrudan ve temsili aşamalarından geçtikten sonra, günümüzde politik dilde sosyal demokrasi olarak bilinen katılımcı demokrasi aşamasının tanımlanması üzerine yoğun tartışmalar olmaktadır. Atatürk'ün 1923 yılında İngiliz kadın gazeteci Grace Ellison ile günlerce yaptığı söyleşide kendisine yöneltilen “Kadınların oy hakkı olacak mı?” şeklindeki soruya verdiği cevap tarihsel ve sosyolojik önemi açısından her zaman hatırlanmalıdır: “Nüfusun yarısının oy hakkı olmadığı bir rejime demokrasi denebilir mi?” Unutmayalım ki Atatürk bunu söylediğinde Avrupa’da oy hakkı isteyen kadınlar meydanlarda polis tarafından yaka paça sürüklenip tutuklanıyordu. Doğanın kadınları erkeklerden üstün yarattığına inanan Atatürk’ün buna rağmen cinsiyetlerin sosyal, politik eşitliği üzerine ifade ettiği bu düşüncesini nesiller arasındaki ilişki hakkında en az onun kadar önemli bir başka düşüncesi ile tamamlamak gerekir. İstanbul’da Beşiktaş’ta Akbank Emekliler Lokali’nin panosuna da konulmuş ifadesinde aynen şunları söylemiştir: “Yaşlı nesillere sorumluluk taşımayan toplumların geleceği olamaz.”

Gawrych çalışmasında tarihte ilk defa Atatürk’ü his, dimağ(mind) ve vicdan(conscience) olarak üç boyutta incelemeğe çalıştığını ifade etmektedir. Ona göre bu üç boyut Atatürk’te sürekli bir etkileşim içindeydi ve aralarında keskin bir sınır yoktu. Atatürk şimdiye kadar hep mantıksal gücünün özelliği ile incelenmiş, onun duygu ve vicdan dünyası analizlere katılmamıştır. Yukarıda verdiğimiz örneklerde Gawrych’in ne kadar haklı olduğunu görüyoruz. Tüm bu özelliklerini gözönüne aldığımızda Atatürk’ün dahi bir asker, politikacı, diplomat, humanist, filozof, sosyal devrimci olarak tarihte eşine rastlanmayan bir kişilik olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Eusebio Leal SPENGLER

Eusebio Leal, 1942'nin 11 Eylülünü Centro Habana'da bir polisin oğlu olarak dünyaya geldi. Şehir üzerine yazılarına daha 16 yaşında başladı. Havana Üniversitesi Felsefe ve Tarihi Bölümü mezunu. Doktorasını tarih ve arkeoloji üzerine yaptı. 1982 yılında UNESCO merkezinde, birkaç yıldır restorasyon sorumlusu da olduğu Havana'nın 'İnsanlığın Kültürel Mirası' listesine alınmasını sağladı. Havana Şehir Müzesi'nin de müdürlüğünü yapan Leal, bu şehrin sivil başkanı gibidir. Spengler, Havana Üniversitesi'nde Tarih Bilimleri doktorası yapmıştır. Ulusal Anıtlar Komisyonu Başkanı'dır. Ulusal Anıt ve İnsanlık Mirası kabul edilen Havana Tarihi Merkezi'nin restorasyonu ve korunmasından sorumludur. Ayrıca Birleşmiş Milletler İyi Niyet Elçisi ve Küba Parlamentosu üyesidir.

TÜRKİYE CUMHURİYETİ HAVANA BÜYÜKELÇİLİĞİ

Eusebio Leal Spengler, Küba'nın dünyaca tanınan entelektüel isimleri arasında öne çıkmaktadır. Birçok batılı ülkede "Şehir Tarihçisi" diye adlandırılan, o şehrin tarihiyle ilgili tüm çalışmaları planlayan ve yürüten geleneksel bir kurum mevcuttur. Eusebio Leal Spengler de "Havana Şehri" tarihçisidir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'e olan hayranlığı dolayısıyla ülkemize özel bir sempati duyan Eusebio Leal Spengler'in kaleme aldığı ve Atatürk'e ait düşüncelerini yansıttığı yazıyı ilişikte sunuyorum. Havana Şehrinin en güzel yerinde adeta İstanbul Boğazı'nı andıran Havana Limanı girişinde yer alan Atatürk büstü için söylediği "Atatürk burada Havana'da boğazı seyrediyor" ifadeleri, Eusebio Leal Spengler'i Türkler için unutulmaz kılmıştır.

*Hasan Servet ÖKTEM
Küba Büyükelçisi*

DÜNYA LİDERİ: MUSTAFA

Her yıl 10 Kasım tarihinde, bu büyük milletin çocuklarının babası sayılan Atatürk'ün hayatının söndüğü günü hatırlayarak, ülkesinde ve memleketin herhangi bir köşesinde, Türkler başlarını eğerler. Biyografisinden coşkulu bir roman çıkar, bu yüzden 57 yaşına kadar bu büyüklükte bir yiğitliği gerçekleştirebilmiş olması imkânsız gözükür.

19 Mayıs 1881 tarihinde zamanının Osmanlı toprağı olan Selanik'te dünyaya geldi, Mustafa adı verildi. Talihsiz gelişmelerin üstesinden gelerek, çöken bir imparatorluğun sınırlarını kan ve ateşle savunan birliklerinin arasında asker ve subay olarak bulundu. Okul arkadaşları öğrenciliğindeki gayreti ve hayranlık uyandıran yeteneklerinden dolayı ona Mükemmel diyorlardı. Sonra, ünü ve popülaritesi sadece bir asker olarak değil, ayrıca lider olarak yayılarak; hatta liderin de ötesine geçere, bir efsaneye dönüşecekti.

Dış müdahalelerinin etkisiyle oluşan yenilginin getirdiği umutsuzluk duygularının karşısında, sesini yükselterek dağılmış birlikleri bir araya getirdi, hem cephede hem de müzakere masasında, yeni bir cumhuriyetçi ülkenin doğması amacıyla Milli Türk Hareketinin liderliğini üstlendi. Akıllı ve keskin, bir tanımlama onu şöyle tarif edebilir:

Sahip olduğu ince ve asil ruh, bir yandan tavır ve davranışlarındaki asalete, diğer yandan birçok kararındaki keskinliğe yansırı. Her zaman aşırı bir zarafetle giyinirdi, fakat savaşta merasimleri unutup, tozla kaplı askerlerinin arasına onlardanmış gibi karışırdı. Çok sert, yüce ve müsamahakâr, ama aynı zamanda acımasız ve duygulu biri olabilirdi. Tanıyanlar onu, atletik görünüşü; çizgili alnı, derin kırışıklı yanakları ve büyük bir üzüntüyü gizlercesine gözükken mavi gözlere sahip etkileyici bir yüzüyle tarif ederlerdi. Bazen bozulmaz bir maskeye benzeyen bu çehresi, insanlarda masum ve hayalci bir neşe uyandırıyor. Sarı saçları, esmer erkeklerin ülkesinde olağandıydı, tıpkı yaşadığı çatışmalar dünyasındaki devlet adamlığı içgüdüğü gibi.

Adı Mustafa idi (...)

Sarsılmaz inançla, Mustafa vatanının geleceğine damgasını vurarak, özlü sosyal ve kültürel dönüşümlerde başrol oynadı: alfabe ve takvim kullanımını değiştirdi; kadınların özgürlüğünü yüceltti ve bağımsız topraklarda doğan herkese soyadı itibarını verdi. İnsanoğlunun Tanrı'nın bir kulu olarak değil, bir varlık olarak sayıldığı laik bir toplum ilan etti. Saygı duyuldu ve sevildi, Türklerin Babası anlamına gelen Atatürk unvanı bahşedildi. Halkların hafızaları yaşadıkça, zekâsına, değerine, ciddiyetine ve güçlü ruhuna bu şekilde çok büyük saygı gösterilecektir.

Çeviri: Hasan Servet Öktem

Fazıl SAY

Her söylediği bir tartışmanın kapısını aralıyor. Çünkü dediğini destekleyen desteklemeyen, düşüncesini takdir eden etmeyen, kendisini seven sevmeyen; hemen herkesin ilgi odağında bir isim o. Nasıl olmasın, yıllardır Türkiye'yi uluslararası sanat dünyasında temsil ediyor. Yılda 30-40 ülkede konserler veriyor. 20 yıldır uluslararası müzik camiasında, albümleriyle, besteleriyle aranan isimlerden biri. Peki, Fazıl Say, Türkiye'de ne kadar anlaşılıp takdir görüyor? Daha geçen yıl, Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın onun eserlerinin seslendirileceği iki konseri Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası'nın programından çıkarttığını düşünürsek, pek değil. En azından iktidar tarafından durum bu. "Zehir gibi akan, durmadan akan, önyargılar, hazımsızlık ve kıskançlıklar... Bunların önüne geçilemiyor maalesef. En iyisi onları görmemek, onlar yüzünden çok çektik hakikaten. En kötüsü de, dost zannettiğin insanların ihaneti" diyor. O her şeye rağmen umutlu; "özgür ruh", "özgür bir dünya", "hür bir insanlık" hayalini kurmaya devam ediyor.

UMUTLAR YÜREĞİMİZDEDİR

11 yaşından itibaren çok iyi bir müzisyen olmaya konsantre oldum. 17 yaşından itibaren istisnai olmaya yöneldim. 24-25 yaşımdan itibaren de bunun kariyere yansımaya ve başarıya ulaşmasına yöneldim.

İyisi ve kötüsüyle bugüne değin elimden bu kadarı gelmiş, daha iyisini yapabiliirdim belki, belki de yapacağım... Bir çeyrek asır önce hayal bile edemezdim herhalde, bu noktaya varacağımı... Bazı şeylere çok emek verdim. Müziğe emek verdim... Bakın, hayatta pek çok hatalarım da oldu, iyisi ve kötüsüyle birlikte, ama elbette ortada geriye doğru baktığımızda küçümsenmemesi gereken bir tablo da var hayatımda geçtiğim izlerde... 20 yıldır uluslararası arenada büyük bir konser miktarı, her yıl 30-40 ülkede yüzden fazla konser, her yıl bir kaç albüm üretimi ve büyük bir beste sayısı bugünlere geldik. Opus sayısı olarak 56 geniş kapsamlı eserim var; Opus sayısı tarih sıralamasıdır bir bestecinin. Mesela Nâzım Oratoryosu opus 9'dur, İstanbul Senfonisi opus 28'dir, Mezopotamya 38, Sait Faik 51 diye bugüne gelmiş, az bu değil, her zaman da daha iyisini yapmak için uğraşacağım...

Sanatçı ait olduğu toprağın çiçeğidir. Albümlerimde Aziz Nesin, Aşık Veysel, Nazım, Nasrettin Hoca, İsmail Dede Efendi gibi esinlendiğimi ithaf ettiğim, içine kattığım sanatçılar var. Bunların olması da gayet doğal. Benim geldiğim ailenin anlayışı da budur. Bu topraklara sahip çıkmak, bu toprakları insanlığın geleceği için çağdaş bir noktaya getirmek için uğraşanlardan biri olmak, bu bizim geleneğimizdir. Belki de ruhumuza işlenmiş, bizi biz yapan özelliğimizdir. Saydığım isimleri hiç tanımamış olsam da benim hocalarımıdır, dostlarımdır aynı zamanda...

Beni dinleyen takip eden sanatseverler, "Kara Toprak" bestemi, kızım Kumru için yazdığım parçayı, baladlarımı bilirler, konserlerimde de çok çaldım.

Sıkça memleketimden ezgilerin, ritimlerin yer aldığı baladlar, çağdaş eserler ve tabii ki konserlerde insanların çok zevkle dinlediği caz fantezilerim de var içinde. Müziğim Türkiye ve Anadolu esintisini de

taşımasına, köylerde konserler vermeme rağmen kimi zaman “burnu büyüklük”, “elitistlik” eleştirilerinden kurtulamıyorum.

Zehir gibi akan, durmadan akan, önyargılar, hazımsızlık ve kıskançlıklar... Bunların önüne geçilemiyor maalesef. En iyisi onları görmemek, onlar yüzünden çok çektik hakikaten. En kötüsü de, dost zannettiğin insanların ihaneti.

Atatürkçü Düşünce Derneği'nin (ADD) 25. yılı nedeniyle verdiğim konserde, Gezi Parkı eylemleri sırasında yaşamını yitiren gençleri anıp; eserlerimi onlar için seslendirdim. O gün, 12 - 13 yaşında bir çocuk sokakta yürüyor ve vuruluyor. Eserimde o sahneyi Berkin Elvan'ın gözünden anlattım...

Yenimahalle Belediyesi Nâzım Hikmet Kültür Merkezi'nde verdiğim bu konserle, Atatürkçü Düşünce Derneği'nin benim için çok önemli bir yeri olduğunu dile getirmek istedim. Böyle bir kuruluşun 25. yıl etkinliklerinde konser verdiğim için çok mutluyum, aslında Ankara'ya daha sık gelmek istiyorum. Ben de bir Ankaralıyım. ADD için bir konser vermek benim için özel. Türkiye'de böyle bir derneğin olması, Atatürk'ün düşüncelerinin devamı, hepimiz için önemlidir. Yillardır ADD ile süren bir dostluğumuz var. Bundan sonra da birlikte konserler vermek istiyorum.

Konserimde, Gezi Parkı direnişi için bestelediğim eserlere geniş yer verdim. “Gezi Parkı direnişi ilgili 3 bölümden oluşan eserimiz vardı. Bu konserde ikinci eseri dinleyicilerle paylaştım. Hiçbir sözü olmayan, Gezi'de yaşananları müzisyen gözüyle anlatmaya yönelik bir eserdü bu. Belgeselci belgeselini yapar, fotoğrafçı da olayın fotoğrafını çeker ya, bu da müziğini yapmak işte...

Gezi Parkı'nın ilk günlerini anlatan bölüm de benim öğrendiğim hissettiğim:Milyonlarca insan “hür bir insan hayatı” için el ele vermesiydi. Bir nevi Rönesans, bir nevi 68 devrimi... Önemli olan gaz sıkılması değil, önemli olan hür bir hayat, hür bir millet, özgürlük ve demokrasi için milyonlarca insanın sokağa dökülmesi.

Kendilerine baskı yapanlara, her Şeye rağmen zeytin dalı uzatması...
Uzatılan zeytin dalını tutup tutmamak artık karşı tarafa kalır. Bu insanlar hem T¼rkiye'ye, hem t¼m d¼nyaya çok m¼him bir mesaj verdiler. Önc¼l¼k ettiler. GEZİPARK konusu sanat eserleriyle kalıcı olmalıydı. Ben de üç ayrı eserde toplamı bir saatlik bir müzikle kendimce anlattım yaşananları... Umutlarımız eksik olmasın... Karanlık ise her taraf, aydınlatalım...

Daha sonra 'Gaz Bulutunun Sessizliği' adlı eserde yaşanan olayları anlatım. 'Umutlar Hep Yüreğimizdedir' adlı eserle de konserin Gezi bölümünü bitirdik.

Ben yaşamaktan mutluluk duyan, ümitler taşıyan bir insanım. "O ümitler nedir?" diye soracak olursanız, "özg¼r ruh", "özg¼r bir dünya", "hür bir insanlık" diye tanımlamak elimden gelir belki... Hür olalım, gerisi gelecektir.

On beş yıl T¼rkiye'den ayrı yaşadım. Sekiz yıl Almanya'da, yedi yıl da ABD'de, New York'ta yaşadım. 2002 yılında memleketime geri döndüm. Ben burada, laik bir ÷lkede doğdum. Laik ve hür bir ÷lkede de öleceğime inanıyorum. Umutlar yüreğimizdedir..."

Fikret OTYAM

Ressam, gazeteci ve yazar.

Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümü'nden 1953'te mezun oldu. Burada ünlü ressam Bedri Rahmi Eyüboğlu'nun öğrencisi oldu.

Gazeteciliğe 1950 yılında Son Saat gazetesinde başladı. Daha sonra Cumhuriyet gazetesinde çalıştı ve köşe yazarlığı yaptı. Özellikle Anadolu ve Güneydoğu Anadolu ile ilgili yazdığı röportajlarla tanındı. Bu röportajlarını çok sayıda kitapta topladı. Emekli olduktan sonra resme ağırlık verdi. Antalya merkezine 26 km uzaklıkta olan Geyikbayırı köyünde ikamet etmektedir.

Sanatçı, Akdeniz Gazetecilik Vakfı ve Altın Portakal Kültür Sanat Vakfı'nın kurucu üyelerindedir. Fikret Otyam, besteci ve orkestra şefi Nedim Vasıf Otyam'ın kardeşidir. Dokuma ve fotoğraf sanatlarıyla ilgili sanatçı Filiz Otyam ile evlidir.

Fikret Otyam, halen Aydınlık gazetesinde haftalık yazılar yazmaktadır.

AH SEVGİLİ MUAMMER HOCA

Bazı nedenler canıma tak edince adresim değişmişti, PK 1 Gazipaşa / Antalya'ya 224 kilometre uzaklıkta, tarihi Selinus Kalesi'nin altlarında ve de denize 130 metre..Yasa gereği 130 metre bu çok önemliydi , bir iki metre yakındır “deyu yıkınız” buyruğu sanırım hazırды!. Sözüm ona eski bir “solcu” sonradan akıl almaz solcu düşman Gazipaşa çıkışlı milletvekili “Bu solcuyu ilçemizde yaşatmayacağız ” demiş!

Saygı ve sevgiyle her zaman andığım ünlü mimar Behruz Çinici'nin çizdiği ev yapımını dört köylü ustayla yaşama geçirmiştik, ak badanalı, al kiremitli bu yapı uzaktan hemen göze çarpıyordu.

ARADAN DELİ ÇAY AKIYOR, KÖPRÜ YOK!

Karşıdan geçmek isteyenler için balıkçı canlar her zaman hazırды. Ve karşıdan gelenler çoğunlukla “ ak badanalı al kiremitli” bu evin “Mihmanları” yani konukları olurdu..

Diktiğim ağaçları suluyorum,karşıdan iki kişi,birisi ak şapkalı yavaş yavaş eve yaklaşıyorlar tarladan..

RÜYADA GÖRSEM HAYRA YORARDIM..OYSA RÜYA MÜYA DEĞİL GERÇEĞİN TA KENDİSİ, AK ŞAPKALI ÇOK SEVDİĞİM CAN DOSTUM PROFESÖR MUAMMER AKSOY'UN TA KENDİSİYDİ.

“Hocaaaam hoş geldiniz” diye bağırp bahçe kapısına koştum ,sarıldım ,öpüştük..Yanında,şimdi ismini anımsamadığım bir tanış milletvekili. Hoca başındaki ak hasır yazlık şapkasını çıkardı ,kıvrık ak saçları bize ”merhaba” diyordu.

Filiz Otyam'ın yaptığı okkalı kahveleri içerken “ hoca” durmadan ama durmadan dert yanıyordu “Otyamcım aklın alıyor mu altı yedi kere başvurdum,konuşmak istediğimi bildirdim yanıt gelmedi,hayret hayret !..”

Nasıl hayret edilmesin, bunu söyleyen CHP Milletvekili, bu çok saygın kişi, “gerçek Atatürkçü ” bilim adamı bizim “hoca” Profesör Muammer Aksoy'un ta kendisiydi !

Sevgili can dost Aksoy ardı ardına söze “Otyamcım” başlıyor bir bir yanlışları ardı ardına büyük bir üzüntü ve isyanla sıralıyordu karşısındakini Ecevit sanıp !..

”Hoca” ona hep böyle söyleyip durdum “Hoca üzülme” demelerim de boşa çıkıyordu “Nasıl üzülmeyeyim Otyamcım” demeleri, şu satırları yazarken de kulaklarımda,gözlerim önünde.

Ona bir tanıklığımlı anlattım tanıkları sağ olan..Hayretle dinledi,dinlediği şu:

TBMM büyük salonuna sigara içmeye çıktım “celse”yi arkadaşşıma bırakıp. Hemen yanı başımda beş altı kişi oturuyor, ister istemez işitiyorum,ama an geldi daha yakından o sözler.İçeride 141 -142 ve 163’ü aklar gibi olmak. Aklımda kalan özetle şu sözler:

“şimdi 163’ü başa alalım, istekleri diyelim, sonunda oylama yapılacak, elbette oy birliğiyle kabul olacak işte o zaman çoğunluk dışarı çıkacağız tamam mı ?”

Yanı başlarında oturan Cumhuriyet gazetesi TBMM muhabiri, TBMM Parlamento Muhabirleri Derneği Başkanı, dalga mı geçiyorlar yoksa?

Yine de kalkıp dostum arkadaşım Orhan Birgit’i istettim içerden gülererek dinledi durdu, “delimisin” sen dedi “Hükümet düşer Otyam”” sen gene git Ecevit’e anlat..”

Kapıdan izliyorum, Orhan’ı gülererek dinledi, her halinden “olamaz” dediği belli.

İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Bedri Rahmi Eyüboğlu Atölyesinde okur iken sanat yazıları da yazmak amaçlı gazetelere başvurduğum da Son Saat Gazetesinde göreve başladım 1950 yılında, ama ne sanatı, Adliye Polis Muhabirliği!

İstanbul Emniyet Müdürlüğü 2.Şube Müdürü Necdet Uğur, yaptığı basın toplantısından sonra “Sen kal Otyam” demiş yüreğimi hoplatmıştı,oturttu,kahve ısmarladı falan,elindeki Atatürkçü/devrimci aylık edebiyat dergisi Varlık’ı gösterip “Otyam bu ay ki yazın da çok güzel” demiş bir dostluk böyle başlamıştı ölene dek,yalansız/dolansız.. Müdürlüğünde/ Milletvekilliğinde/bakanlığında bu canın hep “Necdet Abi”si olmuştu.

Onu istettim bu sefer, geldi koca salonu üç kere arşınladık hep sordu hep anlattım, içeri girdi Ecevit yerinde Necdet abi, eğilip uzun anlattı, duyduklarına inanmıyordu ki gülümsüyordu durmadan.

Yine sigara molası, ama içerden bağırmalar çığrışmalar ve kapılar açıldı, dışarı çıkışlar hep isyan dolu!

Denilen uygulanmış CHP,MSP Koalisyonu düşmüştü !..

“Hoca hiç üzülme,neleri yaşadınız..”

Epey çene çalındı günlük gidiş hakkında ve Antalya İbradı kökenli Muammer Aksoy tam deyişle en alçakça öldürüldü beklenmedik anda, bir Cumhuriyet devi böyle devrildi.

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ (ADD)

Kurucusu Prof. Muammer Aksoy, kuruluşunun 25.yılında, Kurucusu Muammer Aksoy’u anıyor.

Bunun adı vefadır.

Bir vefalı da bu satırların yazarı..

O ak badanalı al kiremitli evi görünce kimin demiş, Otyamların yanıtı alınca “Amman” demiş,” “muhakkak gidelim”

Bunun adı da vefadır.

Yüzde 47 dışında, Atatürk devrim ve ilkelerine yürekten bağlı, bunlarla var olmuş, laik Türkiye Cumhuriyeti’nin akla bilime, onun yüceliğine, erdemine inanmış tüm insanların da görüşünü can-ı yürekten haykırmanın zamanı şimdi değilse ne zamandır söyler misiniz?

Ankara'dan başlayıp İzmir'de, İstanbul'da ve yurdun nice ilinde Atatürk devrim ve ilkelerine inanmış, laik Türkiye Cumhuriyeti'ne sıkı sıkıya bağlı bunu salladıkları milyonlarca bayrakla da gösteren yediden yetmiş vatan evlatları ve okul açılışında adı okunanda hep bir ağızdan "burada" diye haykıranlar Atatürk 'süz bir Anayasa insanları mı olacak sanır kimi kafalar?

Sırası gelince, yüzde 47 dışındakilerin görüşü de ortaya çıkacaktır elbette...

ŞİMDİ ATATÜRK VE LAİK TÜRKİYE CUMHURİYETİ DÜŞMANLIĞI FIŞKIRIYOR HER YANDAN

Yeni bir anlayış getiriliyormuş, AKP ve İmam hatip cumhurbaşkanı Erdoğan "yurttaşlık diye bir din oluşturdular" diyor iyi mi? Bu kadarsa eyvallah Din Şûrasında devam etti Cumhuriyeti ve laikliği diline doladı yurttaşlığın yerine çekinmeden ümmeti savundu!

"DİZAYN ANAOKULUNDAN BAŞLAYACAK" DEDİ

"Dizayn" ile başlayacakmış din dersi bebelere, bi " dizayn" denk getirip ana karnından başlatmak daha doğru olmaz mı ey Cumhurbaşkanı? Artık Hakk'a yürüdüğümde ardımda ne olacağını merak bile etmiyorum Çünkü olacakları halkımın sevgisi bana yaşattı.

Dr. Hurşit TOLON

E. Orgeneral, İnkılap Tarihi Doktoru.

1962 yılında Kara Harp Okulu'ndan, 1975 yılında da Piyade Okulu'ndan mezun oldu. 1978 yılında Kara Harp Akademisi'ni bitirdi. 1989 yılında tuğgeneralliğe, 1993 yılında da tümgeneralliğe terfi etti. Tümgeneral rütbesi ile Genelkurmay Genel Sekreterliği, Jandarma Asayiş Komutan Yardımcılığı ve 7. Kolordu Komutan Yardımcılığı görevlerini yürüttü. 1997 yılında korgeneralliğe terfi etti. Korgeneral rütbesi ile 15. Kolordu Komutanlığı ve Genelkurmay Lojistik Başkanlığı görevlerinde bulunduktan sonra 2001 yılında orgeneralliğe terfi etti ve Ege Ordu Komutanlığına atandı. 30 Ağustos 2004 tarihinde de 1. Ordu Komutanlığı'na atandı, buradan emekli oldu.

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE SİSTEMİ IŞIĞINDA EĞİTİCİ, YÖNETİCİ VE LİDER

Atatürk tarafından ve eyleme dönüştürülen DEVLET, SOSYAL YAPI, FİKİR ve EKONOMİK hayata ilişkin düşüncelere genel olarak ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE SİSTEMİ denmektedir.

Daha geniş bir ifade ile Atatürk'ün Türk ulusunun siyasi ekonomik, kültürel yaşamına ilişkin ulusal hedeflere, fikirlere, ilkelere, esaslara, kavramlara, bilim ve teknolojinin kullanılması konularıyla ilgili açıklamaları "Atatürkçü Düşünce Sistemi" olarak adlandırılmaktadır. ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE SİSTEMİ, eyleme dönüşerek başarı sağlayan ve geliştirilen düşünceleri içerir, süreklidir, dinamiktir.

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE, bir çağdaşlaşma ideolojisidir. Bu anlayış tüm uygulamalarda bilim ve teknolojinin rehberliğine dayandığından sürekli gelişmekte, güçlenmekte ve güncelliğini korumaktadır.

Ülkemizde ATAÜRKÇÜ DÜŞÜNCE SİSTEMİNİ etkin kılmak için ulusça bir bütün olarak ATATÜRKÇÜLÜĞÜN temel esaslarının, ideallerinin anlaşılması gerekmektedir.

Bu konuda EĞİTİCİ-YÖNETİCİ ve LİDER konumundaki kişilere önemli görevler düşmektedir. Bu anlamlı görev aynı zamanda bir yurtseverlik sorumluluğudur. EĞİTİCİ, YÖNETİCİ ve LİDERLERİN kendi düzeylerinde ATATÜRKÇÜLÜĞÜ bilen, anlayan ve uygulayan önderler olmaları bu sorumluluğu yerine getirebilmeleri için gerekli koşullardır.

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE SİSTEMİ'NİN uygulanması, yaygınlaşması; önderlerin bu düşünce sistemini benimsemeleri yanında ATATÜRKÇÜLÜĞÜ kendi görüşleriyle de bütünleştirmeleriyle güçlenir.

Önderler; görevli ve sorumlu oldukları kurumları tanıyan, yeterli bilgi donanımı ile gerçekçi ve ulaşılabilir hedefleri belirleyerek kişi ve kurumlara yön veren onları harekete geçirecek olanakları beceri ile kullanabildiklerinde güç kazanırlar. Seçkin bir önder olma yolunda ilerler ve başarı sağlarlar.

Atatürkçü Düşünce Sisteminde bireylerin ve kurumların gözetecekleri temel kurallar vardır. Sistem başta İNSAN ve İNSANLIK SEVGİSİ olmak üzere ÖZGÜRLÜK, DEMOKRASİ, LAİKLİK, ADALET, GÜVENLİK, HUZUR, REFAH ÇAĞDAŞLAŞMA ve DEVRİMCİLİK gibi kavramlar ile birlikte düşünülmelidir.

Sistem; akılcılığı, bilinçli olmayı, bilim ve teknolojiye ağırlık vermeyi esas alarak kurumsal etkinliği gerçekleştirir. Diğer taraftan, ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE SİSTEMİNİN Ulusal ve uluslararası boyutta yaygın, başarılı ve kalıcı bir şekilde uygulanması da kurumsal etkinliğe bağlıdır.

Aksine kişi ve kurumların bilim ve teknolojiden uzak, kavramlara ve uygulamalara kapalı, kişisel hırs ve beklentilerin tutsağı, dogmatik düşüncenin fanatik bağımlısı olmaları, esasen ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE SİSTEMİNİ kavramamış, ya da hazmedememiş olmalarındandır. Kısaca bunlar ATATÜRKÇÜLÜKTEN nasiplerini alamamış olanlardır.

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE SİSTEMİNİ tam ve derinliğine bilen, benimseyen EĞİTİCİ-YÖNETİCİ ve LİDERLER yönetim metotları ile ATATÜRKÇÜLÜĞÜ düşünceden eyleme dönüştürülebilirler. Sistemi tümü ile benimseyip, kavramış olan EĞİTİCİ, YÖNETİCİ ve LİDERLER topluma kendilerini tanıtip, ulusal hedefleri göstererek ATATÜRK'ÜN aydınlattığı yolda yürüyen, yürüyecek olan yurtseverlere rehber olacaklardır.

Bilinmeli ki; bu değerleri taşıyan gerçek ATATÜRKÇÜLER; başta ülkenin bütünlüğü ve ulusal birlikteliği olmak üzere Cumhuriyetin temel nitelikleri koruyan, küresel emperyalizme karşı tam bağımsız, barışçı ve çağdaş özellikleri ile ATATÜRK'ÜN “En büyük eseri TÜRKİYE CUMHURİYETİ'Nİ” sonsuza kadar yaşatacaklardır.

Bu amaçla; ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE SİSTEMİNİ YAYGINLAŞTIRIP TÜRKİYE'NİN yaşamsal değerlerinin korunması konusunda, halkın bilinçlendirilmesini sağlayarak kamuoyu oluşturan, ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ'NİN tüm yurt sathında ve yurtdışındaki özverili başarılı örnek çalışmalarını bu vesile ile anmakta ve emekçilerini kutlayarak teşekkür etmeyi bir yurtseverlik borcu olarak değerlendirmekteyim.

25'nci yılını tamamlayan ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ'NİN sonsuzluğa uzanan yolda TÜRKİYE CUMHURİYETİ ile birlikte varlığını sürdürerek, nice MUSTAFA KEMAL'LERİN yetişmesine öncülük yaparak ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE SİSTEMİ meşalesi ile toplumu aydınlatmaya devam etmesini diliyor, TÜM ATATÜRKÇÜLERİ kutluyorum.

John CROWE

John Crowe'un Norfolk, Polis Örgütünde 16 yaşında başlayan polislik görevinden astsubaylığa ve sonrasında Londra Metropolitan Polisinde komiserliğe kadar uzanan uzun ve seçkin bir polis kariyeri olmuştur. 31 yıl hizmetten sonra müfettiş olarak emekli olmuş ve ikinci kariyeri olan Finans Servisinde 25 yıl daha çalışmıştır.

John'un babası Robert John Crowe 1914'te 23 yaşında iken Kitchener'in Ordu'suna katılmıştır. Norfolk'un Sandringham Kraliyet Bölgesinde çalıştığı için Norfolk Alayının 5ci taburunda hizmet vermiş ve bu alayın hikâyesi BBC'nin hazırladığı 'All The King's Men' (Kral'ın Tüm Adamları) adlı filmde aktör David Jason, Sandringham bölgesinde Kraliyetin temsilcisi olarak Kaptan Frank Beck rolünde bu hikayeyi canlandırmıştır.

John Crowe, 14 senedir Gelibolu Mücadelesini araştırmaktadır. Gelibolu yarımadasına sekiz farklı ziyaret gerçekleştirmiştir. Anmayı, arkadaşlığı ve eğitim vermeyi amaçlayan Uluslararası Gelibolu ve Çanakkale Derneği'nin kurucusudur. Dernek olarak 2014'te başarı ile sonuçlanan bir öğrenci turunu takiben 2015'te Türk öğrencilerini ağırlamak üzere planlar yapmaktadırlar. Halen kurucusu olduğu derneğin başkanlığını yapmaktadır.

ATATÜRK

Atatürk'ün kim olduğunu, 1915'te Gelibolu'da geçen savaş hakkında kitaplar okumaya başladığımda fark ettim. Atatürk ön cepheden askerlerini yöneten sıra dışı bir askeri komutandı ve askerlerinden beklentisi çok yüksekti. Askerlerine söylediği dünyaca bilinen “Türkiye için savaşmanızı istemiyorum. Türkiye için ölmenizi istiyorum.” sözü ülkesini savunmak için ne kadar kararlı olduğunun göstergesidir.

Savaş Alanında bir mermi, cep saatine denk geldiği ve yaşadığı için çok şanslıydı. Bu durumda da görevine devam edebilmek için iğne vurduruyor ve sağlık ekibini yanında bulunduruyordu. Bir seferinde, mücadele sonunda yorgunluktan bitap düştüğü için sedye ile taşınmak zorunda kaldı.

Atatürk, Osmanlının yenilip ordusunun dağıtılması ile sonuçlanan 1918 Savaşı'nın sonuna kadar ülkesine hizmet etmeye devam etti. Sultana karşı yeni bir devlet kurduğunda büyük bir vizyonu ve cesareti olduğunu kanıtladı ve yepyeni bir ordu yarattı. Daha sonra, Yunan ordusunun çıkartması ve Anadolu'yu işgaline karşı savaştı ve onları da yendi.

1923'te yeni cumhuriyetin kurulması ile tüm dünya tarafından fark edildi. Hızlıca Türkiye'yi modernleştirme çalışmaları içinde, elde ettiği başarıların arasında laik bir devlet kurmak, kadınlara oy hakkı kazandırmak, yeni bir dil ve eğitime ağırlık verme belli başlılarındandır. Tüm bu değişiklikler inanılmaz bir hızla uygulandı.

“Yurtta barış dünyada barış” en büyük dileği idi. İşgalci ülkelerin temsilcilerinin 1934'te Gelibolu'yu ilk ziyaretlerinde meşhur sözlerini dile getirdi:

“Bu memleketin topraklarında kanlarını döken hayatlarını kaybeden kahramanlar, burada dost bir vatanın toprağındasınız, huzur ve sükûn içinde uyuyunuz. Sizler Mehmetçikler ile yan yana, koyun koyunasınız. Uzak diyarlardan evlatlarını harbe gönderen analar, gözyaşlarınızı

dindiriniz. Evlatlarınız bizim bağrımızdadır. Huzur içindedirler ve rahat uyuyacaklardır. Onlar bu topraklarda canlarını verdikten sonra, artık bizim evlatlarımız olmuşlardır."

Atatürk'e, 77 yıl önce ölmesine rağmen, Türkiye'de hala hem gençler hem yaşlılar tarafından ne kadar saygı duyulduğunu görmek çok kolaydır. Portresi, Türkiye'de her gittim her yerde, her restoran da asılıydı. Günümüz Türkiye'sinde heykelleri ve anıtı tüm halka açık alanlarda görülmektedir.

Bir milletin babası olan Atatürk, onu askeri bir lider, ülkenin kurucusu ve büyük devlet Adam'ı olarak tanıyan herkesin sevgisini ve saygısını kazanmıştır.

Ne yazık ki öldüğünde çok gençti; 1938'te 57 yaşında hayatı sona erdi.

Çeviri: Naki Selmanpakoğlu

Prof .Dr. İsmail MUSAYEV

1954 yılında Azerbaycan'ın Ordubat şehrinde doğdu. İlk ve orta tahsilinden sonra, Azerbaycan Devlet Üniversitesi'nden mezun oldu. Moskova, Nice, Cenova, ODTÜ, Boğaziçi, Doğu Akdeniz Üniversitelerinde ders ve konferanslar verdi. Bakü Devlet üniversitesinde Rektör Yardımcısı olarak çalıştı. Halen aynı üniversitede Uluslararası ilişkiler bölümünde öğretim üyesi olarak çalışmaktadır.

Şimdiye kadar 15'den fazla kitabı, 150'den fazla makalesi (20'si Türkiyede, Rusyada, Fransada, İsveçde) yayınlanmıştır.

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE : GERÇEKÇİLİK VE İFTİRALAR

100 yıla yakın bir tarihi içeren, şanlı ve zaferlerle zengin bir geçmişe dayanan ve bugün çağdaş bir kimlikle ayakta duran Atatürkçü düşünce ile ideolojik düşüncelerin temeli aşağıdaki gibi sıralana bilir.

1. Tarihin son yüz yılının çok önemli bir kesiti ele alındığında sorunlarının incelenmesine baktığımızda geldiğimiz nokta kanaatlere göre Atatürkçü düşüncenin ne olduğunu şöyle sıralaya biliriz;

- Bunu söylerken üç tarihi aşama, yani dün, bugün ve yarın açısından değerlendirilmelidir;

Türkün tarihi kurtuluş ve özgürlük mücadelesinin temel ilkeleri sistemidir;

- Çağdaş, modern bir Türk devletçiliğinin ve Cumhuriyetin modelidir;

- Cumhuriyeti ve özgürlüğü iç ve dış Türk düşmanlarından başarı ile koruyarak yaşatmanın askeri , diplomatik ve bilimsel yoludur;

- Özgürlükçü emokrasiden başka bir alternatif tanımayan siyasi bakıştır;

- Tarihi süreç içinde olayları çok uzun yıllara bakarak önceden görebilme başarısı ve onlara hazır olma vizyonudur.(Örneğin Sovyetler Birliğinin çökeceğini ve yeni-yeni Türk devletlerinin kurulacağını Atatürk'ün 1933 yılında söylemesi onun ne kadar gerçekçi bir vizyon sahibi olduğunu anlatır.) ;

- Yeni Türkiye'yi 1920'li yılların başında parlamenter bir sistemle yönetme düşüncesinde olması ve 1990'lı yılların başında Azerbaycan'da ve Merkez Asya'da kurulan yeni Türk Cumhuriyetleri için bir önemli örnektir;

- “Yurtta sulh, cihanda sulh” gibi tarihi çağrıyla dünyaya sunulan muhteşem bir bakışla dış politika yaklaşımıdır;

- Kemalist diplomasinin tarihi zafer ve başarılarının (Gümrü, Moskova, Kars, Mudanya, Lozan, Montreux antlaşmaları; İkinci Dünya harbinde tarafsızlık politikası; NATO'ya üyelik; çağdaş dünyada söz sahibi devlet sayılma vs) esasıdır;

- 1920-1930'lu yılların büyük devlet adamları (Lenin, Vilson, Stalin, Çörçill vb) sırasında Atatürk'ün ve dönemin geniş yayılan komünizm, faşizm gibi sistemlerin arasında ise Kemalizm gibi bir düşünce sisteminini üstün mevkiler kazanmasıdır;

- Ezeli Türk toprağı ve 20. yüzyılın ilk cumhuriyetlerinden olan Kuzey Azerbaycan'ın "neşesine sevinen, üzüntüsüne üzülen " bir politika - mevkiidir.

2. Atatürkçü düşünce çağımızda da çeşitli baskılara ve esassız, mantıksız, önyargılı, basit eleştirilere maruz kalmaktadır. Türkiyenin içinde ve dışında Atatürk'ün tarihi düşünce sisteminin gözden düşürülmesine devamlı çabalar sergilenmektedir. ABD'li politikacı-araştırmacı S.Huntington'un Türkiye "Atatürk'ün mirasını, Rusya'nın Lenin'in mirasını reddedisinden daha eksiksiz bir şekilde reddetmek zorunda kalacaktır" gibi yaklaşımı ülke içi ve memleket dışı bazı çevrelerde de desteklenmektedir.

Maalesef, Türkiye'nin AKP iktidarı (zihniyeti) Atatürk'ü ve onun düşünce sistemini unutturmaya gayret ediyor. Şimdi Türkiye'de bazı politikacılar ve medya mensupları Atatürk'ü "ırkçı lider", "islam düşmanı", "kanlı diktatör" v.s olarak "değerlendiriyorlar". Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan "Mustafa Kemal" kelimelerini kullanmakla Atatürk ifadesini söylemekten kaçınıyor. O, "milletimiz" gibi genel ifadeyle "Türk milleti" kelimesini kullanmıyor. Aynı zamanda, İ.İnönü'yü "Milli şef" gibi eleştirmekle aslında Atatürk'ü hedefe almış oluyor. Tarihi inkılaplar, ilkeler sahibi ve onları gerçekleştiren, dünya çapında tanınan bir devlet adamına karşı bu gibi iftiralar asla kabul edilemez. Çünkü:

a) Bazılarının "ırkçı lider" saydığı Mustafa Kemal Paşa zamanında söylemiştir ki:

- Biz hiç kimsenin düşmanı değiliz, yalnız insanlığın düşmanları ile düşmanız;
- Yurtta barış, cihanda barış için çalışıyoruz;

- “Saf (ari) ırk” mevkisini asla kabul etmiyoruz;
- “Ne mutlu Türküm diyene” bakışımız başkalarına karşı çıkmamız değildir.

b) Bir sıra çevrelerin “islam düşmanı” olarak “değerlendirdiği” Atatürk düşüncesince:

- Dinsiz devletler çok yaşayamamışlardır,
- Bizim dinimiz en iyi, doğal ve en son dindir,
- Din ve mezhep hiç bir zaman politik alet olarak kullanılmamalıdır .

c) “Kanlı diktatör” gibi “nitelendirilen” T.C. kurucusunun fikrinde:

- Kuvvet milletindir ve demokratiktir,
- Demokrasiye alternatif yoktur,
- Milletın egemenliği kaytsız şartsızdır,
- Esas olan millete hizmettir,
- Milleti kandırmak olamaz.

3. Atatürkçü Düşünce Derneğin’den beklentilerimiz şunlardır:

- Türk dünyasının bir kısmı olan Azerbaycan Cumhuriyetinin ve Güney Azerbaycanın sorunlarına Atatürkçü düşünce düzleminde önemsenmesi ve ele alınması;
- Azerbaycan’ın büyük devlet adamları ve milli mücadele liderleri Mehmet Emin Resulzade, Seyh Muhammed Hiyabani ve kendisini “Atatürkün askeri” olarak niteleyen önceki Cumhurbaşkanı Ebulfez Elçibey’in düşünce sistemlerinin Türkiye’de ve diğer Türk cumhuriyetlerinde araştırılması ve tanıtılmasının desteklenmesi,
- “Atatürk’ün düşünce sistemi ve Azerbaycan” konusunda bilimsel çalışmalar yapması ve toplumun hazırlanmasını sağlamak gerekir, çünkü Atatürk evrenseldir.

Çeviri: Tuncer Kırbhan

Yrd. Doç. Dr. İsmet GÖRGÜLÜ

1948 Denizli doğumludur. Doktorası; Atatürk İlkeleri ve Devrim Tarihi dalındadır. Harp Akademilerinde 9 yıl harp tarihi, askeri coğrafya, strateji ve Atatürkçülük, Yıldız ve Bilkent Üniversitelerinde birer yıl yarı zamanlı olarak Atatürkçülük dersleri verdi.

Halen Başkent Üniversitesi'nde öğretim üyesidir. 15'i kitap, 1'i harita olmak üzere 32 çalışması yayımlanmıştır.

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE Mİ, ATATÜRKÇÜLÜK MÜ?

Kemalizm'in, bugün yaygın olarak kullanılan karşılığı Atatürkçülük'tür. Ancak Atatürkçülük yerine genelde Atatürkçü Düşünce kavramı kullanılmaktadır. Yasalarımızda dahi Atatürkçülük, Atatürkçü Düşünce olarak ifade edilmektedir.

Anayasa madde 134'te, Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu ile ilgili düzenlemede;

“Atatürkçü düşünceyi, Atatürk ilke ve inkılaplarını... Bilimsel yoldan araştırmak...” denilmektedir.

Anılan Yüksek Kurum'un, 11.8.1983 tarihli ve 2876 sayılı kanununda da, Atatürk Araştırma Merkezi'nin görevi için şöyle denilmektedir (Madde 19 a,b).

“Atatürk'ün... İlkelerini, Atatürkçü Düşünceyi, Atatürk inkılaplarını aydınlatacak, değerlendirecek, bilimsel araştırmalar yapmak...”

“Devlet ve toplum hayatına Atatürkçü Düşünceyi, Atatürk ilke ve inkılaplarını egemen kılmak ve yaşatmak için gerekli bilimsel araştırma ve incelemeyi yapmak...”

Yürürlükten kaldırılan 11 Kasım 1983 tarihli, 2945 sayılı Milli Güvenlik Kurulu ve MGK. Genel Sekreterliği kanununun 4ncü maddesinde de; “Atatürkçü Düşünce, Atatürk İlke ve İnkılapları” ifadesi yer almaktaydı.

Görüldüğü gibi Anayasa ve yasalar, Kemalizm veya Atatürkçülük yerine Atatürkçü Düşünce kavramını kullanmakta ve bu kavramı “Atatürk ilke ve inkılapları” ifadesi ile tamamlamaktadır. Ancak günlük yaşamda, eğitim ve bilim dünyasında her üç kavram her defasında arka arkaya sıralanamadığı için, Atatürkçülük, Atatürkçü Düşünce 'ye indirgenmiştir. Atatürkçülük yerine Atatürkçü Düşünce kullanılır olmuştur.

Atatürkçülüğün Atatürkçü Düşünce şeklinde ifade edilmesinin kanımca bir başka nedeni de; bazılarınca Atatürkçülük yerine “Atatürk İdeolojisi”, “Atatürkçü İdeoloji” kavramlarının kullanılması ve bazılarınca da bu kavramın Türkçeleştirilmesidir.

Atatürkçü Düşünce, şu veya bu sebeple Atatürkçülük yerine kullanılıyor olabilir. Esas olan karşılayıp karşılamadığıdır.

Atatürkçülük (Kemalizm), iki ana unsur üzerinde hayat bulur. Biri fikridir, biri icraattır. Fikri unsura “Atatürkçü Düşünce” denilir. İcraat unsuru ise; davranış, uygulama, eylemdir. Buna da “Atatürkçü Davranış ve Uygulama” veya “Atatürkçü Hareket” denmelidir. Atatürk ve Atatürkçülük, fikir ve hareketi beraber yürütmek zorunluluğunu öngörür.

Atatürkçülük (Kemalizm) yerine Atatürkçü Düşünce kullanılınca, düşüncenin harekete dönüştürülmesi gereği duyulmamakta, sistemin icraat yönü eksik kalmakta, ihmal edilmekte, hatta ihanet boyutuna varan umursamazlıklar yaşanmaktadır.

Atatürkçü Düşünce, Atatürkçü Hareket ile birlikte Atatürkçülüğün (Kemalizm) bir alt kavramıdır. İkisinin varlığı Atatürkçülüğü oluşturur. İkisi aynı anda bir arada ise Atatürkçülük söz konusudur.

Atatürkçülük üst kavramdır. Tanımında yer alan hedefleri gerçekleştirecek, koruyacak, geliştirecek düşüncelerin üretilmesi ve bunları hayata geçirecek uygulamaların yapılmasıdır. Sözen ziyade davranış ve uygulamadır.

Dolayısıyla Atatürkçü Düşünce'nin Atatürkçülük yerine kullanılması, eksik ifade olmakta; Atatürkçülüğün anlaşılmasında sapsmalara neden olmaktadır.

Bunu önlemenin yolu da kavramların içini doldurmaktan geçmektedir. Atatürkçülük nedir, Atatürkçü Düşünce nedir, Atatürkçü Hareket nedir, bunlarda uzlaşıldığında kavram karışıklığı sona erecektir.

Atatürkçülük, genel anlamda, Atatürk'ün kazandırdıklarının korunması, geliştirilmesi ve O'nun gösterdiği yolda gelişimin sürdürülmesidir. 1920'li, 1930'lu yılları tekrar yaşamak, geçmişe dönmek değil, geleceğe dönmektir. Geleceğe Atatürk gibi yönelmektir. Atatürkçülüğün tanımı için Atatürk'ün kazandırdıkları ve O'nun gösterdiği hedefler, dayanak olmalıdır.

Bu anlayıştan hareketle, Atatürkçülüğün alt kavramları olan Atatürkçü Düşünce'nin ve Atatürkçü Hareket'in tanımlarını şöyle yapabiliriz.

Atatürkçü Düşünce:

Atatürk'ün;

- Türk ulusunun dinamik idealine ulaşmasını,
- Devletin ülkesi ve ulusuyla bölünmez bütünlüğünü,
- Ulusal egemenliği ve
- Tam bağımsızlığı sağlayan;

Devletin, ulusun ve yurttaşın düşünce ve uygulamalarına yön veren, görüşleri ve ilkelerine Atatürkçü Düşünce denilir.

Atatürkçü Hareket:

Atatürkçü Düşünce'nin hedefleri doğrultusunda yapılan davranış ve uygulamalardır.

Atatürkçülük, Atatürkçü Düşünce ve Hareket'in toplamı olduğu için bunu da şöyle ifade edebiliriz.

Atatürkçülük = Atatürkçü Düşünce + Atatürkçü Hareket

Bu tanımlar, Atatürkçülük ile Atatürkçü Düşünce'nin eş anlamlı olmadığını, Atatürkçü Düşünce'nin Atatürkçülük yerine kullanılmayacağını gösteriyor. Ayrıca Atatürkçülük sözden ziyade uygulama iş yapma, tanımdaki dört hedef doğrultusunda çalışma olduğu için hiçbir şekilde Atatürkçü Düşünce, Atatürkçülük yerine kullanılmamalıdır.

Çünkü bir düşünce tanımdaki hedeflere hizmet ediyor olabilir ama hayata geçirilmiyorsa, harekete dönüştürülmüyorsa, zihinde veya kağıt üzerinde kalıyorsa, o ortamda Atatürkçülük 'ten söz edilemez. Aynası iştir kişinin, sözüne bakılmaz. İş var ise Atatürkçülük vardır. Düşünce işe dönüştürülmediyse o sadece Atatürkçü Düşünecedir, Atatürkçülük değildir.

Tanımlardan Atatürkçülüğün bir yönetim sistemi, bir rejim olduğu anlaşılmaktadır. Atatürkçülük; devletin halkıyla ve diğer devletlerle olan yaşamını; ulusun maddi, manevi ve sosyal yaşamını; yurttaşın maddi, manevi, toplumsal yaşamını düzenleyen bir rejimdir.

Tanımları yaparken sistemi düzenleyen olarak, tanımın öznesi olarak "Atatürk'ün görüşleri ve ilkeleri" denilmiştir. Tanımdaki Atatürk kimdir? Atatürkçülüğü anlayabilmek için öznenin doğru çözümlenmesi gerekir.

Tanımdaki Atatürk; akıldır, bilimdir ve Mustafa Kemal Atatürk'tür.

Bir düşünce ve onu hayata geçiren hareket akıldan doğmuşsa, bilimle sağlaması yapılmışsa ve tanımdaki dört hedefe hizmet ediyor veya en azından zarar vermiyorsa, bu Atatürkçülüğün içindedir. Hedeflere zarar veriyorsa Atatürkçülüğün dışındadır, karşıtıdır. Düşünce ve hareket oluşturulurken elbette M. Kemal Atatürk'ün görüş ve uygulamalarından yararlanılacaktır, kurduğu rejimin temeli olan altı ilkeye sadık kalınacaktır ama günün koşulları, toplumun ihtiyaçları dikkate alınarak yararlanılacaktır.

Bunun böyle olmasını Atatürk istemektedir:

"Gösterilen yol benim gösterdiğim yol değildir. Gidilmesi zorunlu olan yoldur. Malumu ilam kabilindendir."

Gidilmesi zorunlu olan yolu da şöyle açıklar:

"Ben manevi miras olarak hiçbir dogma, hiçbir donmuş, kalıplaşmış düstur bırakmıyorum. Benim manevi mirasım ilim ve akıldır.

Zaman süratle dönüyor... Böyle bir dünyada asla değişmeyecek hükümler getirildiğini iddia etmek, aklın ve ilmin inkişafını inkar etmek olur... Benden sonra beni benimsemek isteyenler, bu temel mihver üzerinde akıl ve ilmin rehberliğini kabul ederlerse manevi mirasçılarım olurlar”

Atatürkçülüğün dondurulmaması, bir doktrine bağlı kılınmaması için de şunu söyler:

“Doktrin istemem, donar kalırız. Biz yürüyüş halindeyiz”.

Atatürkçülük; donmuş, dondurulmuş, dogmatik bir sistem değildir. Dinamik, günün koşullarına ve ihtiyaçlarına göre geliştirilebilen bir sistemdir. Hedefinin dinamik olması sistemi statik olmaktan çıkarmaktadır.

Bu noktada önemli bir konu ile karşılaşılmaktadır. Değişimin sınırı nereye kadardır? Kazanımların kaybedilmesi de değişim kapsamında görülebilir mi?

Bunun yanıtını tanımda bulabiliriz. Tanımdaki dört hedef ve bu hedeflerin hayatta kalmasını, geliştirilmesini sağlayan altı Atatürk ilkesi değişimin sınırını oluştururlar. Değişim bu hedeflere zarar vermemeli, hedeflerin devamlılığını sağlayan ilkeleri ortadan kaldırmamalıdır. Çünkü bu hedefler, Türk ulusunun ortak ürünüdür ve günde ve gelecekte ortak çıkarıdır. Türk ulusu bekasını bu hedefleri yaşatarak sağlayabilecektir.

Bir düşünce veya hareket bağımsızlığa, ulusal egemenlik sistemine, bölünmez bütünlüğe ve Türk ulusunun çağdaşlaşma kanalında dinamik idealine doğru ilerlemesine zarar veriyor, engel oluyor ise bu Atatürkçülüğün benimsediği değişim, gelişim değil, Atatürkçülüğe karşı harekettir.

Bu sınırın doğru anlaşılabilmesi ve yurttaşların kişisel ve ortak çıkarlarının nerede olduğunu görebilmesi için dört hedefin ve altı ilkenin bu açıdan açıklanmasına ve kaybedildiğinde veya zarar verildiğinde nelerin olacağını belirtilmesine gerek vardır.

Atatürkçülüğün yeterince anlaşılmasındaki neden de kanımca buradadır.

Denilenin ayrıntılı ele alınması yazının hacmini zorlayacaktır. Sadece hedeflerin yurttaşa neler sağladığını kısmen belirtelim ve dinamik ideali açıklayalım.

Tam bağımsızlık, dış dünya ile ilişkilerde eşit koşullarda işbirliği yapmak, tek taraflı ödün vermemek, ülke çıkarlarını korumak, ülkenin iç ve dış yönetimini kendi iradesiyle yapıyor olmak, ülkeyi sömürtmüyor ve kullanırtmıyor olmaktır.

Böyle bir durumda yurttaş; devleti saygın ve onurlu olduğu için kendisi de saygınlık kazanır; sömürtülmediği için kazancını kendisi harcama imkanı bulur, refah düzeyi artar. Dolayısıyla bağımsızlığın zarar görmesi, doğrudan yurttaşın zarar görmesi demektir. Yurttaşın kişisel ve ortak çıkarı ülke bağımsızlığının devam ettirilmesindedir.

Ulusal egemenlik sistemi, yurttaşı devletin, vatanın, yer altı ve yer üstü ekonomik kıymetlerin sahibi kılan, bunlara ortak eden bir sistemdir. Devletin de, vatanın da tapusu yurttaşların üzerindedir. Mal sahibi yurttaşlar olunca da sistemin asli unsuru yurttaş olmaktadır. Mal sahibi olmanın önceliğine, saygınlığına sahiptirler. Malı üzerinde söz hakkına sahipliğiyle; malının kötü kullanılmasına, zararlı ellere geçmesine ve ortak çıkarlara zarar verici uygulamalara dur diyebilir. Sistemin sağladığı bu hak, bireyleri tekrar kul olmaktan kurtarır, insanca yaşam sürmesini sağlar, temel hak ve özgürlüklerini güvenceye alır. Dolayısıyla ulusal egemenlik sisteminin zarar görmesi, doğrudan yurttaşın zarar görmesi demektir. Yurttaşın kişisel ve ortak çıkarı, ulusal egemenlik sisteminin devam etmesindedir.

Tam bağımsızlığın ve ulusal egemenliğin olmadığı nelerin olacağını Atatürk'ten öğrenelim:

“Bir devlet tam bağımsızlığına ve bir millet kayıtsız, şartsız egemenliğine sahip bulunmadıkça, o devlet ve millet için hayat, refah ve şeref olmaz.”

Ulus hayatının devamı için, refah için, onurlu bir yaşam için devlet tam bağımsızlığına, ulus da egemenliğine sahip çıkmalıdır. Malik olması yeterli değildir.

Atatürkçülük bunları amaçladığına göre, bunların sonuçları kişisel ve ortak çıkar olduğuna göre, Atatürkçülük de ortak çıkardır.

Tanımdaki üçüncü hedef olan bölünmez bütünlük konusu ise uzun açıklama gerektirmemektedir. Son otuz yıl, bu amacın zarar görmesi halinde olanları ve olacakları göstermiştir. Sonucu kısa anlatımla kan ve gözyaşdır. Bu ağır faturanın ödenmemesi herkesin çıkarınadır. Yurttaşın kişisel ve ortak çıkarı bütünlüğün devam etmesindedir.

Tanımdaki dördüncü hedef, dinamik ideale ulaşmaktır. Dinamik ideal, dur noktası olmayan, sürekli ilerleme, gelişme, kalkınmayı öngören bir hedef anlayışıdır. Atatürkçülüğün, Türk ulusunun ulusal hedefidir.

Atatürk dinamik ideali şöyle belirtir:

“Büyük davamız, en medeni ve en müreffeh millet olarak varlığımızı yükseltmektir.

Bu... büyük Türk milletinin dinamik idealidir. Bu ideali en kısa bir zamanda başarmak için, fikir ve hareketi, beraber yürütmek mecburiyetindeyiz”

Demektedir ki, varlığımızı “en” seviyesine çıkaracağız, bizden ileride, bizden önde ülke, ulus, kültür kalmayacak şekilde gelişeceğiz, dünya birinciliğini tutacağız.

Atatürk, başka bir demecinde bunu daha açık belirtir:

“... Asıl uğraşmaya mecbur olduğumuz şey, analarımızın ve atalarımızın oldukları gibi, yüksek kültürde ve yüksek fazilette dünya birinciliğini tutmaktır”.

Dünya birinciliğini tutma yolunda varlığımız “en” seviyesine getirilecektir. Burada söz konusu olan ulusal varlıktır, ulusal varlığın unsurlarıdır. Ulusal varlık, ulusun ortak sahip olduğu ve ortak ürettiği maddi ve manevi unsurlardır. Bunlar; devlet (hayatiyeti, bağımsızlığı), vatan, millet, ekonomik kıymetler (yer altı ve üstü) ve milli kültürdür. İşte bu beş unsur, “en” seviyesine çıkarılacaktır. Atatürk bu unsurların her birine yönelik hedefleri de belirtmiştir.

Devlet için; istiklali tam; kayıtsız, şartsız bağımsızlık hedefini vermiştir.

Millet için; “Milletimizin hedefi, milletimizin mefkuresi bütün cihanda tam manasıyla medeni bir heyeti içtimaiye olmaktır” ;

Yurt için; “Yurdumuzu dünyanın en mamur ve en medeni memleketleri seviyesine çıkaracağız” ;

Ekonomi için; “Milletimizi en geniş refah , vasıta ve kaynaklarına sahip kılacağız” ;

Milli Kültür için; “Milli kültürümüzü muasır medeniyet seviyesinin üstüne çıkaracağız” hedefini vermiştir.

Bu hedeflerin gerçekleşmesi için devletle beraber toplumun, yurttaşların da yolu dinamik ideal yolu olmalıdır. Her yurttaş, her kurum, kuruluş, alanında “en” seviyesine ulaşma gayret ve azminde olmalıdır. “En”e ulaşmayı hedef seçmiş olmalıdır.

Toplumun dinamik ideal yoluna girebilmesi ve bu yolda “en”e doğru ilerleyebilmesi için gayeye inanmışlığın yanı sıra sahip olması gereken nitelikler olmalıdır. Atatürk bu nitelikleri de verir. Altı nitelik belirtir ve bunların mütemediyen ve her türlü vasıta ve tedbirlerle beslenerek geliştirilmesi milli ülkümüzdür, der :

- Yüksek karakterli olma
- Yorulmak bilmez çalışkan olma
- Geliştirilmiş zekaya sahip olma
- Bilime bağlılık
- Güzel sanatlar sevgisi
- Milli birlik duygusu

Dinamik ideale de yurttaş ve ortak çıkar açısından baktığımızda bundan zarar görecektir, bu yol benim çıkarım değildir diyecek tasavvur edilemez. Çünkü ülke kalkınacaktır, sanayileşecektir, iş alanı artacaktır, zenginleşecektir ve herkes bundan nasiplenecektir. Dolayısıyla Atatürkçülüğün dördüncü hedefi dinamik ideal de hem kişisel çıkar, hem de ortak çıkardır. Herkesin çıkarıdır.

Atatürkçülüğün dört hedefinin irdelenmesinden çıkan sonuçları iki noktada toplayabiliriz.

Hedefler; tek tek ve bir bütün halinde ulusun ve yurttaşın çıkarına hizmet etmektedir. Onun insanca yaşamasını, birlik ve huzur içinde refah düzeyinin artmasını, çağdaşlaşmasını amaçlamaktadır. Böyle bir sistemden ne yurttaş ne de ulus vazgeçemez. Dolayısıyla Atatürkçülüğün dinamikliği, bu hedeflerin ortadan kaldırılması veya hedeflere zarar verilmesi ile bağdaştırılamaz. Atatürkçülüğün günün koşullarına uydurulması demek ulusun günde veya gelecekte ortak çıkarlarına ve dolayısıyla Atatürkçülüğün tanımındaki dört hedefe aykırı olamaz. Atatürkçülük'teki değişim ve gelişim; bağımsızlığın, ulusal egemenlik sisteminin ve bütünlüğün iyileştirilmesine, geliştirilmesine; dinamik ideal yolunda ilerlemenin hızlandırılmasına yönelik olmalıdır.

İrdelemeden anlaşıldığı gibi Atatürkçülük, hedeflerin gerçekleşmesi için, sözden ziyade iştir, bir aksiyon sistemidir. Atatürk'ün dediği gibi "fikir ve hareketin beraber yürütülmek zorunluluğu olan" bir sistemdir. Böyle bir sisteme sadece Atatürkçü Düşünce sistemi demek doğru anlatım olmamakta, sistemi haksız şekilde düşünceye hapsedme olmaktadır.

Atatürkçü Düşünce, Atatürkçülüğün karşılığı değildir. Atatürkçülük yerine Atatürkçü Düşünce kullanılmamalıdır.

Atatürkçülüğün her yönüyle incelenmesi, anlaşılması ve anlatılması için bu konu bir bilim dalı haline getirilmeli ve bu dala "Atatürkoloji" denmelidir.

Atatürkoloji, tek disiplinli kişilere bırakılmayacak kadar hayati bir daldır. Türkiye'nin, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ve Türk ulusunun güvenliği, bekası ve refahı ile ilgili bir daldır. Türkiye, ulusal varlığının devamını sağlamak için çok disiplinli "Atatürkologlar" yetiştirmeli ve bunlarla Atatürkçülüğün öğretilmesini sağlamalıdır.

NOT : Bu metin , Beşinci Uluslar Arası Atatürk Kongresi'nde (Aralık 2003-Ankara) bildiri olarak sunulmuş ve bu baskı için güncellenmiştir . (İ.G.)

Mehmet Ali ÇELEBİ

23 Temmuz 1984'te doğdu. Baba, Muharrem Çelebi banka veznedarı, anne Rukiye Çelebi gardiyan.

1990 yılında Amasya Atatürk İlkokulu'nda öğrenime başladı. Okulu birincilikle bitirdi.

1995-1999 yıllarında sınavla kazandığı Amasya Anadolu Lisesi ortaokul bölümünü de birincilikle bitirdi.

Tüm diğer sınavları da kazanmasına rağmen, ağabeyi Volkan'ın Askeri Lise'de okumasının etkisiyle 1999 yılında kendi isteğiyle Maltepe Askeri Lisesi'ni seçti. Mehmet Ali Çelebi 2000 yılında Askeri Liseyi de birincilikle bitirdi. Kura ile karacı olduğu belirlendikten sonra 2003 yılında Kara Harp Okulu'nda eğitim ve öğretim hayatına başladı. 2007 yılında helikopter pilotu olmayı tercih etti; kendi dalında dünyanın en zor kursu tabir edilen helikopter pilotluğu sertifikasını bir yıllık yoğun eğitim sonunda üstün başarıyla elde etti.

Tarihe meraklıydı. Başucunda her zaman Nutuk vardı (Nutuk'u arkadaşlarına ve onların akrabalarına okumalarını salık vermesi ; Silivri Duruşmalarındaki iddianamede altı çizili ve büyük harflerle yazılarak suç unsuru sayıldı! Savcı ile Tğmen Çelebi arasında savunması sırasında bu konuda tartışma yaşandı).

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE

Atatürkçü düşünce, tarihin büyük fikirlerini bir araya getiren bir fikir hattının çekilmesidir. Laiklik, eşitlik ve yurttaşlık fikirleri günümüzün de en değerli fikirleri olmaya devam etmektedir. Tüm mesele bu fikir hattının Türkiye ve dünya koşullarını gözeterek nasıl güçlendirilebileceği ve yenilenebileceği ile ilgilidir. Burada yaşam deneyimi, yeni kavrayışlar, yeni bilim, sanat ve fikir eserleri bize yol gösterecek mihenk taşlarıdır.

Fikir hattının yeni, belirli ve somut yaşam deneyimleri tarafından her daim teftiş edilmesi yaşamın tarihsel akışının diyalektik bir ilkesidir. Bir fikir hattının büyüklüğünü ve güncelliğini, o fikir hattının ruhuna sadık yeni fikirler, kaynaşmalar, kıvrımlar, esneklikler ve birleşmeler belirlemektedir. Burada mesele harfi harfine, körü körüne bir hattın çizgisine bağlı kalarak ideolojinin donmuş ve bağınaz bir takipçisi olmak değildir. Mesele yenilikçi ve devrimci bir fikir hattının, iyi bir yaşamın nasıl çizildiğini devralmak ve aktarmaktır.

Mustafa Kemal kültürü bu donmuşluğu aşmanın, yaşamı yenileyecek sıçramalar oluşturmanın ta kendisidir. Örneğin bir binayı/yapıyı korumak kadar önemli olan, hatta ondan daha önemli olanın o binanın büyüklüğünü ve ahengini sağlayan mimari yasalarını devralmak ve o yasaları yeni deneyimlerle birleştirerek yeni yapıtlar üretmek olduğu aşıkardır.

Politik hayat ve fikirler dünyası da bu örneğin sunduğu çerçevenin içinde kalarak açıklanabilir: Atatürkçü düşünce, düşünülmüş ilkelerin donmuş suretlerine değil yeni düşüncelere uzanan, yeni deneyimlerle yaşamı iyileştiren devrimci bir bilimsel ve politik kavrayış, özgür bir yaşam oluşturma tekniği olarak okunmalıdır.

Özünde bu düşüncenin hedefi insanların özgür ve refah içinde yaşadığı bir yurda sahip olmalarıdır. Bu hedef doğrultusunda çizilecek her fikir hattı kendine cumhuriyetin muasır medeniyetler idealini örnek almalıdır. Atatürkçü düşüncenin nihai varış noktası, onun aslında başlangıcında potansiyel olarak verilmiştir: bağımsız, özgür bir uygarlığın temellerini Anadolu'da atmak.

Günümüzde etkilerine giderek artıran gericileşme öbeklerine karşı laiklik, eşitlik ve özgürlük fikirlerini hiçbir istisnaya yer bırakmayacak şekilde savunmak hayattır. Cumhuriyet ve demokrasi bu hattın somut politik ifadesi olarak açılmış en büyük mevzidir. Bu mevziyi beklerken, aynı zamanda mücadele ettiklerimizin elinde, aklında, yüreğinde, ruhunda bulunmayan yeni biçimler, fikirler, ürünler üretmek de başka bir mevzi olarak açılmaktadır. Görünen savaş cephede verilmekteyken, uzun vadede savaşın galibini dolaşıma sokulacak fikirlerin ve yeni yaşam anlayışlarının belirleyeceği asla unutulmamalıdır.

Öte yandan gerçekliğin aciliyetleri büyük bir baskı unsuru olarak dikkatlerimizi şimdiye çekmektedir. Türkiye'nin manzarası giderek karanlık bir hal almakta ve zifiri karanlıkta ışığın varışına dualar edilmektedir.

Atatürkçü düşünce hattı doğrultusunda, teknolojik ve eleştirel aklın dünyasını kat eden ve Anadolu insanıyetini tüm boyutlarında yeniden keşfeden bir eylem alanı açılmalıdır. Başka bir deyişle zamanın ruhunu anlarken, zamanın ruhunu bizzat Anadolu'da oluşturacak bir örgütlenme modeli kurulmalıdır.

Gezi Olayı bu eylemliliğe ve örgütlenmeye yönelik deneyimlerin ilkiydi.

Sivillığın, özgürlüğün ve yaratıcılığın eşsiz bir bileşkesi olan Gezi Olayı, Atatürkçü düşünce açısından gençlerin hayatlarına ve özgürlüklerine sahip çıktığı ve yeni bir yaşam iddiası ortaya attığı devrimci bir patlamadır.

Bu patlama özgün bir deneyim olarak Atatürkçü düşüncede ve bu düşüncenin takipçilerinde de etkiler yaratmıştır. Bu etkilere kapalı olmak değil, açık olarak etkileşmek ve gelişmek her zaman hayatın temel ilkesidir.

Bizim şimdiki görevimiz Atatürkçü düşüncenin yeni sorularını sormak ve yeni ufuklarını çizmektir.

Metin AKPINAR

Sinema ve tiyatro oyuncusu. Pertevniyal Lisesi'nde eğitim gördü. Daha sonra İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi ve Edebiyat Fakültesi'nden mezun oldu.

İlk olarak 1964 yılında Ulvi Uraz tiyatrosunda "Gözlerimi Kapatırım Vazifemi Yaparım" la profesyonel oyununa imza atan Akpınar, 1967 yılında Türkiye'nin ilk kabare tiyatrosu olan Devekuşu Kabare Tiyatrosu'nun kurucuları arasında yer aldı. Kurulduğu andan itibaren kapanana kadar tiyatronun idari müdürlüğünü yaptı.

Birçok filme de imza atan sanatçı, Zeki Alasya ile birlikte oynadığı toplumsal içerikli komedi filmleriyle tanındı.

ATATÜRK VE ELEŞTİREL AKILCILIK

Gazi Mustafa Kemal Atatürk (1881 – 1938). Tüm zamanların En Büyük Asker ve Devlet Adamlarından biridir. Bu görüş Dost – Düşman herkes tarafından kabul edilmiştir. Dostun ya da Düşmanın, iyi ya da kötü, doğru ya da yanlış; Atatürk'ü taklit etmeğe çalışması bunun en net kanıtıdır. Ancak yaptığı işler mucize değildir. Yani doğaüstü güçler yardımıyla başarılmamıştır. Dâhi Atatürk, dehâsını belli bir yöntem izleyerek kullanmış ve başarıya ulaşmış, üstün yetenekli bir İNSAN'dır.

İyi bir öğrenci; iyi bir öğretmen; hatta çok iyi bir başöğretmendir. O yüzden hançeresini yırtarak, “Medeniyet yolunda ilerlerken Türk Milletinin elinde ve kafasında tuttuğu meşale “Müspet İlimdir” diye haykırmıştır. Bu yüzden Atatürk'ün başarılarının nedenleri felsefi açıdan, özellikle bilgi bilimsel (Epistemolojik) açıdan incelenmelidir.

Kanımcı Atatürk Düşünce Derneği'nin görevi, Bugün 'de Yarın' da “Bu olmalıdır. Bu olacaktır.” Doğal olarak bunu yapabilmek; bunu yapabilecek kapasitede kadrolara sahip olmak demektir.

Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün, “Yurdu düşmanlardan kurtarmak ve ulusu çağdaş uygarlık düzeyinin üzerine çıkarmak” diye özetlenebilecek sorunu veya sorunlar yumağını çözerken kullandığı yöntem “Eleştirel Akılcılık 'tır”

“Eleştirel Akılcılık” , sorun çözmek için varsayım önermek ve önerilen varsayımları, gözlem raporlarıyla kontrol ederek, gözlemlerle çelişenleri elemek demektir. Şimdiii; Atatürk'ün kullandığı yöntem “Eleştirel Akılcılıksa” bilimsel bir yöntem demektir. Bu yöntemi kullanan kişide doğal olarak bilim insanı sayılabilir.

Gazi Mustafa Kemal Atatürk, bilimin tezlerinin bireylerin keyfinden bağımsız olarak kontrol edilebilme özelliklerinin önemini görmüştür. Bilimin tezlerinin günlük hayatta en nesnel, en doğru kılavuz olarak kabul edilmelerinin gerekli olduğunu da görmüştür.

ADD

Bu nedenle bilim dışı, yani kontrol edilemeyen tüm diğer yollara sapmayı gaflet ve delâlet olarak nitelemiştir.

Bütün bu doğrular; nedeniyle “Eleştirel Akılcılık” doktrinler ’in yani yanılmaz ilkelerin bulunduğu inancına dayanan tüm yaklaşımların bir yanığı olduğunu göstermiştir.

Sevgili ADD’liler, bugün yine biliyorsunuz hepimiz dar bir geçitten geçmekteyiz. Bugünde Kurtuluş Savaşını gerektiren koşullara benzer koşullar var. Bu yüzden göreviniz, “Yeni Türkiye’de, Yeni Kurtuluş Savaşını Başlatmak ve Sürdürmektir”

Başarı dileklerim, sonsuz sevgi ve saygılarımla.

Önemli Not: Bu bilgiler için yararlandığım A. M. Celâl Şengör Hoca’ma saygılarımı sunuyorum (M.A).

Prof. Dr. Metin FEYZİOĞLU

Türk ceza hukuku profesörü ve Türkiye Barolar Birliği'nin 8. Başkanı. 1986 yılında TED Ankara Koleji'nden, 1990 yılında Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun olmuştur. 1992 yılında Kamu Hukuku yüksek lisansını tamamlamıştır. Kamu Hukuku alanında 1995 yılında doktor ünvanını almıştır. 1996 yılında mezun olduğu fakülteye Ceza Hukuku alanında Yardımcı Doçent olarak atanmıştır. Columbia Üniversitesi'nde Hukuk İngilizcesi sertifikasını almıştır. 2000 yılında Doçent, 2005 yılında Profesör olmuştur. 2007 yılında Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dekanı olmuş ve bu görevi bir yıl sürdürmüştür

1991 yılından beri kayıtlı olduğu Ankara Barosu'nun, 10 Ekim 2010 tarihinde gerçekleşen 61. Olağan Genel Kurulu'nda başkanlığa seçilmiş, Ankara Barosu 62. Olağan Genel Kurulu'nda da ikinci kez Ankara Barosu Başkanlığı'na seçilmiştir. 18 Temmuz 2012 tarihinde Bilim Yönetim ve Kültür Platformu kontenjanından CHP Parti Meclisi üyesi olmuştur. 26 Mayıs 2013 tarihinde yapılan Türkiye Barolar Birliği 32. olağan genel kurulunda Türkiye Barolar Birliği'nin 8. başkanı seçilmesinin ardından parti meclisi üyeliğinden istifa etmiştir.

ATATÜRKÇÜLÜK

Tarihin en acımasız savaşlarla imtihan ettiği; “...dahilî ve haricî bedhahların, cebren ve hile ile bütün kalelerini zapt ettikleri, bütün tersanelerine girdikleri, bütün ordularını dağıttıkları ve her köşesini bilfiil işgal ettikleri”, yorgun, yenik ve bitik bir milleti ayağa kaldıran dâhinin adıdır Mustafa Kemal Atatürk.

En barışsever asker, en sağduyulu devrimci, en akılcı devlet adamıdır.

Kendi ifadesinde yer aldığı gibi, “Milletin vicdanında ve geleceğinde sezdiği büyük gelişme yeteneğini bir sır gibi vicdanında taşımış”, milletin kendisine olan güven ve sevgisinden aldığı destekle; esarete de, cehalete de meydan okumuştur.

O nedenle; aklın, bilimin, vicdanın ve sağduyunun sesiyle; umudu cesarete, adam sendeciliği vatanseverliğe, teslimiyeti mücadeleye dönüştürmektir Atatürkçülük. “Benim karakterim bağımsızlıktır” diyebilmektir, “Yurtta sulh, cihanda sulh” ilkesini benimseyebilmektir. Savaşlarda öksüz kalmış çocuklar için yuvalar yaptırmak, dertli köylüyü Çankaya sofrasına davet etmektir. Bir halk adamı olmak kadar bir dünya adamı da olmak, “Düşmanınız kimlerdir” diye soran yabancılara, “Biz kimsenin düşmanı değiliz; yalnız insanlığın düşmanı olanların düşmanınız” cevabını verebilmektir. Batakılıkta çiftlik kurmak, yanmış yıkılmış bir kasabayı başkent yapabilmektir. Cephane sandıklarında kitap taşımak, dinler tarihinden devrimler tarihine, romanlardan şiirlere dek okumak, öğrenmek, araştırmaktır.

Savaşın en acımasız koşullarında işgal kuvvetlerince dağıtılan Millet Meclisi’ni toplayan, bütün kararlarını bu meşruiyet temeline dayandıran Atatürk, Cumhuriyet Devrimini de hukuk temellerine oturtmuştur.

Avrupa’da faşizmin ayak sesleri yükselirken, onun bütün özlemi Genç Cumhuriyeti demokratik bir düzene kavuşturmaktır.

Onun önderliğinde eşit yurttaşlığa, kadın erkek eşitliğine, laik devlet sistemine, eğitim birliğine geçiş yönündeki bütün düzenlemeler, demokrasinin gelişmesi için atılmış temellerdir.

Özel sektörü, sermaye birikimi ve teknolojisi yetersiz olan genç Türkiye Cumhuriyeti'nin, sadece kamu eliyle fabrikalar kurarak kalkınamayacağını bilinci içinde, çok ihtiyaç duyulan eğitimli kadroların da yetiştirilmesi amacıyla, eğitim ve öğretim sistemini tamamen yenileyen, böylece bilimsel düşüncenin de yaygınlaşmasını sağlayan, çağını aşmış bir liderdir o.

“Sanayileşmede, hammaddesi Türkiye’de bulunan ürünlerin üretilmesine öncelik verilmelidir” diyebilen, ileri sanayiye dayalı yerli üretimin özendirilmesinin hayati önemini bilen gerçekçi bir devlet adamıdır. O nedenle kendi uçağını, otomobilini ve tankını yapabilecek düzeye gelmiştir genç Türkiye Cumhuriyeti...

Atatürkçü düşünce, her şeyden önce Atatürk’ü anlamaktır.

Ne yazık ki erken ölümünden sonra onu anlamayan devlet yöneticilerinin verdiği kararlar, Türkiye Cumhuriyeti'nin yönünü hızla değiştirmiştir.

İkinci Dünya Savaşı'na (1939- 1945) girmeyerek büyük bir yıkımdan uzak kalmayı başarmış Türkiye Cumhuriyeti, 1940'lı yıllardan itibaren imzalanan ikili yardım ve kredi antlaşmaları, Truman Doktrini, Marshall Planı, NATO, Yeşil Kuşak, Türk İslam Sentezi ve İlimli İslam derken bugüne gelmiştir. Tarihte emperyalizme karşı verdiği savaşı kazanan tek ülke olan Türkiye Cumhuriyeti'ne, bugünün küresel güçleri “ileri karakol” görevi uygun görmektedir.

Üretime dayalı halkçı anlayış yerine “tüketime dayalı büyüme” modelini dayatan, “özelleştirme güzellikleri” ile başta KİT’ler olmak üzere millet malı olan 90 yıllık birikimini kontrol edemeyeceği ellere teslim eden politikalarla; üretmeden tüketen, sömürülen ve yağmalanan bir Türkiye'nin temelleri atılmaktadır.

Dünyada özellikle tarımsal üretimiyle kendine yeten 7 ülkeden biri olarak gösterilirken, meyvesini, fasulyesini, mercimeğini, bulgurunu, samanını, etini, balığını ithal eden bir Türkiye'dir bu.

Atatürkçülük bu politikaları toptan reddetmek demektir.

Türkiye gibi sermaye birikimi yetersiz, gelir dağılımı dengesiz, can yakıcı bir işsizlik sorunu yaşayan, bölgeler arası gelişmişlik farkı endişe verici boyutlara ulaşmış bir ülkede, Cumhuriyetin zorlu dönemlerinin yükünü omuzlamış olan önemli kuruluşları satmayı değil, milli gelire ve toplumsal refaha daha çok katkı yapabilmelerini sağlayacak şekilde yapısal reformlarla yenileyerek hayata geçirmeyi gerektirir Atatürkçülük.

Atatürkçülük, özellikle savunma, enerji, iletişim, finans gibi sektörlerin, stratejik önemleri dikkate alınmaksızın “özelleştirme” adı altında “yağmalanması/yağmalatılması”nın ülke geleceğine ipotek koyulması ile eş anlama geldiğini görebilmektir...

Dış dayatmalara yenilerek milli ekonominin tasfiye edilmesine göz yummamaktır Atatürkçülük...

Daha 1919 yılında “Hangi istiklal vardır ki yabancıların nasihatleriyle, yabancıların planlarıyla yükselebilin. Tarih böyle bir olay kaydetmemiştir” diye haykırabilen kişidir Gazi Mustafa Kemal Atatürk... İşte Atatürk budur. Atatürkçü düşünce budur. Atatürkçülük budur.

Nutuk'ta yer alan “Temel ilke, Türk milletinin onurlu ve şerefli bir millet olarak yaşamasıdır. Ne kadar zengin ve bolluk içinde olursa olsun bağımsızlığından yoksun bir millet uygar insanlık karşısında uşak durumunda kalmaktan öteye gidemez...” sözlerinin sahibi, tam bağımsızlığın ödünsüz savunucusu bir vatanperverin adıdır Atatürk.

Atatürkçülük; “aklın ve bilimin öncülüğünde sürekli yenilenebilme” anlamına gelen “sürekli devrim” anlayışına da uygun olarak, “tutuculuk” ve “statükoculuk”tan uzak, çağdaş medeniyetler seviyesinin üstünde bir toplum yaratmaya yönelik bir dünya görüşüdür.

“Bağımsızlık benim karakterimdir” diyen, mazlum milletler için umut olan Gazi Mustafa Kemal Atatürk’ten; kendi inisiyatifi dışında program, bütçe yapamayan, dış politika oluşturamayan ve hatta sınırlarını dahi korumakta zaafa düşen bir Türkiye’ye geldik. Bir hukuk devrimiyle kurulan ülkemizde, hukukun üstünlüğü derken, üstünlerin hukukunun hakim kılınmaya çalışıldığını görüyoruz. Sonuç: “Bekleme odasına alınan Parlamenter sistem ve adalet üretemeyen yargı” gerçeği!

Geçmiş-geleceğe rakip; feodalite-çağdaşlıkla çarpışıyor.
Cehalet ve hurafeler, aydınlanma ile bilimi yok etmeye çalışıyor.

Bütün bunlar karşısında Atatürkçülük;

Demokratik-laik, sosyal hukuk devletinden yana taraf olmaktır.

- Her türlü ayrımcılığa karşı çıkmak, eşit yurttaşlık temelinde barış içinde yaşamının koşullarını yaratmaktır.
- Baskıya karşı özgürlüğü, hurafelere karşı bilimi, şiddete karşı barışı savunmaktır.
- İnsan hakları, özgürlüğü ve onuru; hukukun üstünlüğü, kadın erkek eşitliği için savaşımdır.
- Bütün bunları başarabilmek için milletin vicdanına güvenmektir.

İrkçılığı ve mezhepçiliği reddeden Atatürk Milliyetçiliği ülke içinde toplumsal barışın anahtarıdır. Hiçbir millete üstünlük taslamayan, üstünlüğü de kabul etmeyen anlayışıyla dünya barışının da anahtarıdır.

Ve nihayet;

- Atatürkçülük dogmalarla savaşıyor; birbirinin devamı çağdaş yorumlar bütünüdür. Özünü kaybetmeden günün koşullarına uyarlanabilecek bir dünya görüşüdür.

- ‘Devrimlerin sürekliliği’ karakteri ve özelliği ile de günümüz Türkiye’sinin aydınlatıcı ışığıdır.

- 21. yy’ın engin ufuklarında bayrak dalgalandırmak isteyen bir Türkiye’nin yol haritasıdır Atatürkçülük.

Gerçek bir Atatürkçü, demokratik, laik, sosyal bir hukuk devleti olarak Türkiye Cumhuriyeti’nin vatanı ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü savunur.

Hoşgörü, şeffaflık, hesap verebilirlik, uzlaşma gibi olgun demokrasilerin karakteristik özelliklerinin ülkemizde de uygulama alanı bulabilmesi için çaba gösterir.

Atatürkçü düşünce, kimseyi ötekileştirmeyen, değişik görüşlere açık ve saygılı, barışçı, hoşgörülü çocukların ve gençlerin yaratıcı yeteneklerini özgürce geliştirmelerine uygun bir eğitim düzeninin gereğine inanır...

“Dindar ve kindar” değil, “aklı ve vicdanı hür” nesiller yetiştirecek politikalar üretir.

Demokratik, katılımcı, özgür ve özerk olması ve bu özellikleriyle toplumsal gelişmenin öncüsü olması gerekirken; özgür düşünceye alan bırakmayan ve bilimsel üretime olanak tanımayacak kadar baskıcı bir anlayışla yönetilen bir üniversite yapılanması ile “Ey yükselen yeni kuşak! Gelecek sizindir. Cumhuriyeti biz kurduk; onu yüceltecek ve sürdüreceksiniz” diyerek “en büyük eserini” emanet ettiği gençliğin heder edilmesine seyirci kalmaz!

Bu görsel ve yazılı medya yapısı ve neredeyse yok olma noktasına

gelmiş basın-yayın özgürlüğü ortamında toplumsal barıştan da söz edilemeyeceğini değerlendirir...

“Onlar” değil, “biz” der; ötekileştirmez, eşit yurttaşlık temelinde birleştirir; ortak geçmişten gurur duyarken, geleceği birlikte kurmaya özen gösterir.

Barışın hayat bulacağı, evrensel ölçütleriyle çoğulcu, özgürlükçü, eşitlikçi, katılımcı ve demokratik bir Türkiye yapılanmasına odaklanır. Gerçek bir Atatürkçü, “Ben manevi miras olarak hiçbir donmuş, kalıplaşmış kural bırakmıyorum. Benim manevi mirasım ilim ve akıldır...” sözlerinden hareketle Atatürk'ü bütün yönleriyle ve eserleriyle tanır, bilir, öğrenir, anlar, özümser, benimser, sever; tanıtmaya ve sevdirmeye çalışır.

Ve nihayet;

Anadolu'nun hafızasını, geleneklerini, yaşam biçimini oluşturan, iz bırakan Veliler ile Atatürk'ün akılcı, bilimci ışıklı yolu, bir değerler sistemi olarak gerçek Atatürkçülerin “ÇIKIŞ YOLU” dur.

Muazzez İlmiye ÇİĞ

Ailesi köken olarak Kırmırlı göçmenlerdendir. Ailesi İzmir'de yaşamaktayken, 15 Mayıs 1919 tarihinde İzmir'in işgali ardından daha güvenli bir yer olan Çorum'a yerleşti.

15 Şubat 1936 tarihinde Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Hititoloji bölümüne kaydoldu. 1940 yılında Ankara Üniversitesinden mezun olduktan sonra İstanbul Eski Şark Eserleri Müzesi Çiviyazılı Belgeler Arşivine uzman olarak atandı. Aynı yıl Kemal Çiğ ile evlendi. Müzede çalıştığı 31 yıl boyunca meslektaşı Hatice Kızılay ve Dr. F. R. Kraus ile birlikte müzenin deposunda bulunan Sümer, Akad ve Hitit dillerinde yazılmış on binlerce tableti temizleyip, sınıflandırıp numaralandırdı, 74.000 tableten oluşan çivi yazılı belgeler arşivini oluşturdu, 3.000 tabletin kopyasını yapıp katalog halinde yayımladı.

Emeklilikten sonra bir süre yurtdışında yaşayan Muazzez İlmiye Çiğ, Prof. Kramer'in History Begins at Sumer adlı kitabını Türkçeye çevirdi ve kitap 1990'da "Tarih Sümerle Başlar" adıyla Türk Tarih Kurumu tarafından yayımlandı. Kitabın çok ilgi görmesi üzerine 1993'te çocuklara yönelik, Zaman Tüneliyle Sümerlere Yolculuk da dahil Sümer ve Hitit kültürlerini tanıtan 13 kitap yazdı.

KİTAPLARIM VE ATATÜRK

Muazzez İlmiye Çığ'la 14 Ocak 2015 tarihinde Yapılan Söyleşi.

Çağatay Tüzemen: Çok önceleri yazdığınız ve pek çok baskı yapan “ Atatürk Düşünüyor” kitabınızla neyi anlatmak istemiştiniz aradan geçen 12 yıl sonra bu konuda nasıl düşünüyorsunuz?

Muazzez İlmiye Çığ: O zaman Atatürk'ün kendi yaptığı şeyleri tekrar hatırlattım fakat gelecek için orada fazla bir şey söylemedim. Yani onu gelecek hakkında düşündürmedim, daha doğrusu yapmak istemedim. O bakımdan o zamanki düşünceler halen devam ediyor tabi ki benim o zaman Atatürk neler yaptı, gençlere göstermek istedim. Onun için fazla bir şey söylememe imkan yok.

Ç.T : Atatürk'ün Türklerin tarihi ve Sümer-Türk ilişkisi üzerindeki düşünceleri nelerdi?

M.İ.Ç: Atatürk Türk tarihi üzerinde ilk defa bize Türklüğü hatırlattı, Türk olduğumuzu çünkü Osmanlı devrinde asla Türklük mevzu bahis değildi. Ümmet vardı yani İslam, din ümmeti vardı. Nedense padişahlar kendilerine yabancı eşler almış ve Türklüklerini unutmuş vaziyettedirler. Atatürk ortaya çıktığı zaman gördü ki bu topraklar içinde asıl konuşulan dil Türkçe, binaenaleyh burada Türkler var, biz Türkler. Peki, biz acaba hep burada oturuyor muyduk? Yoksa Asya'dan mı göç ettik? Kültürümüz ne? Tarihimiz ne? Bunlar hiç bilinmiyordu. Atatürk bunları ele almak istedi. Gençlerimize bunları öğretmek istedi, kendi dillerinde. Sümerlilere ait ilk kitapta, Sümerlilerin Asya'dan gelmiş olabileceği, dillerinin Türk diline benzediği yazıldığını Fransızca bir kitapta görüyor ve çok ilgileniyor, altını çiziyor, yanına çok önemli diye yazıyor. Bu tarih araştırmalarında Sümerlileri ön plana koymak istiyor. Onun için, tabi sadece bunun için değil, Türk tarihini araştırmak için eleman lazım. O elemanların yetişmesi lazım. Bu yüzden Dil Tarih Coğrafya fakültesini açıyor.

Dil Tarih Coğrafya fakültesinde okuyan gençler orada Türk kültürünü ve dilini araştırmak için Türklerin beraber olduğu bütün milletlerin dillerini ve tarihlerini kurduruyor. Çin, Hint, Arap, İran, Rus, Latin ve Yunan tüm dilleri kurduruyor. Orada yetişen gençler bütün o dillerde yazılan belgelerden yararlanarak Türk tarihini ve kültürünü yazacak. İşte bu maksatla Dil Tarih Coğrafya fakültesi açılıyor ve orada bu dillerin hepsi konuyor. Bununla beraber Sümerce de konuyor ama yurtdışında bir Sümeroloji bölümü yoktur. Yurtdışında Asuroloji bölümü vardır çünkü Asur dili ve yazılarından evvela çözüm yapıldı. Sümerler daha sonra ortaya çıktı. O yüzden tüm dünyada Asuroloji vardır ama Atatürk diyor ki “Bırakın şu Samileri (Asurlar Samidir), Sümeroloji olacak bu bölümün adı”. Ondan sonra Hititler var, o zaman kazılar yapılıyor. Atatürk bununla da ilgilenmiş. İç Anadolu’da 500 yıllık saltanat kuruyorlar, koca bir arşivleri ortaya çıkıyor. Bunların acaba Türklerle bir ilgisi var mı? Anadolu’da yaşadıklarına göre dilleri Türklerle benziyor mu diye araştırıyorlar. Bunların hepsinin araştırılması gereğini ortaya koyuyor ve bu fakülte kuruluyor. Burada yetişen gençlerin kitaba ihtiyacı var, gidip o yerlerde araştırma yapması lazım, bunun için paraya ihtiyacı var. O yüzden onlara yardımcı olsun diye Dil ve Tarih kurumlarını kuruyor. Bu kurumların sermayesini kendi cebinden karşılıyor, devlete bağlamıyor. Neden? Başa gelen hükümetler kendi kafalarına göre tarih yazdırmaya kalmassınlar diye. Sonradan bu bozuldu. Onun o istediği maalesef 1980’de, parti içinde gruplarının içinde hatta üye olan arkadaşlarımız “olursun” diyorlar, bunu yapmayacaklardı ama yaptılar. Kabahat askeriyenin içindekilerinde olanların değil, parti içindekilerinde büyük kabahatleri var.

Ç.T. : Sizin ve arkadaşınız Hatice Hanımın Sümeroloji’yi seçmenizde Atatürk’ün nasıl bir etkisi oldu?

M.İ.Ç: Atatürk’ün bir etkisi olmadı ama Atatürk bu bölümü açtı. Biz tesadüfen öğretmenliği bırakıp gittik, bu bölümün açıldığını duyduk. Bu bölüme başladık. O zamanlar farkı değildik ne olduğunun, bu bölüme girdik. Girdik ama başardık demek ki.

Ç.T. : Adını taşıdığı ve İlke ve Devrimlerini korumayı kendine görev sayan Atatürkçü Düşünce Derneği hakkında ne düşünüyorsunuz onlara ne tür görevler vermek istersiniz?

M.İ.Ç : Atatürkçü Düşünce Derneği'nin çok büyük görevleri vardı, fakat maalesef yapmadılar. Ben her zaman bunu söyledim. Atatürkçü Düşünce Derneği eski halkevleri gibi olabilirdi, gerçi hala olma imkanı var. CHP finanse edebilirdi, fakat maalesef yapmadılar. Ben birkaç defa toplantılarına gittim, fakat etkin olmadığını fark ettim. Halbuki, orası tam bir halkevi gibi olacaktı. Gençleri, yaşlıları yani herkesi içine alacak, orada çeşitli konferanslar verilecek, el işleri öğretilecek, bir takım dersler verilecek, bir yığın işler yapılabilirdi, fakat bunların hiç birisini yapmadılar, yapamadılar.

Ancak son günlerde bir hareketlenme salonlardan çıkarak toplumu bilinçlendirme, yapılan haksızlıklara karşı direnme hareketliliği gözliyorum. Yaptıkları çok şey vardır eminim ama bunları her yerde yaygınlaştırıp çözüm önerilerini de bir yolunu bulup tüm ülke ile paylaşmalılar. Dediğim gibi bir halk evi gibi çalışmalı: biçki- dikiş kursundan Nutuk'un okunmasına kadar toplumla kaynaşmalılar. Yoksa içinde bulunduğumuz durum çok kötü. Birleşme, örgütlenme ve cesaretlenme zamanı şimdi.

Röportajı Yapan: Çağatay TÜZEMEN

Ali Nasuh MAHRUKİ

Dağcı, yazar, fotoğrafçı.

İki yüz yıldan beri İstanbul'da yaşayan köklü ve varlıklı Mahruki ailesinden gelmektedir. Osmanlı döneminde Sultan II. Mahmut'a hizmet etmiş Kaptan-ı Derya Ali Paşa'nın 6. kuşak torunudur. Şişli Terakki Lisesi'nin ardından 1992'de Bilkent Üniversitesi İşletme Fakültesi'nden mezun oldu. Dağcılık sporuyla 1988 yılında Bilkent Üniversitesi Doğa Sporları Topluluğu'nda tanıştı. Üç yıl boyunca topluluğun başkanlığını yaptı. Dağcılık dışında mağaracılık, aletli dalış, yamaç paraşütü, sporları, bisiklet ve yelken sporuyla ilgilenmektedir.

1992-1994 yılları arasında eskiden Sovyetler Birliği'nin sınırları içinde kalan 7000 metreden yüksek beş dağa tırmanarak Kar Leoparı unvanını aldı.

1995 yılında Everest Dağı'na tırmanan ilk Türk dağcı oldu. 1996 yılında yedi kitanın en yüksek dağına tırmanarak Yedi Zirveler projesini tamamlayan 45. sporcu ve en genci oldu. Sonraki yıllarda da birçok zorlu tırmanış gerçekleştirdi. En önemlileri, Oksijen desteksiz olarak gerçekleştirdiği Cho Oyu, Lhotse ve K2dağlarıdır. 15 yıl aradan sonra bir kez daha Everest Dağı'na tırmandı.

Liderlik, takım çalışması, kişisel gelişim, kendini tanıma, hedef odaklılık, kararlılık, disiplin, risk yönetimi gibi konularda isteklendirme konuşmaları ve seminerler düzenlemektedir ve Bahçeşehir Üniversitesi'nde "Takım Çalışması ve Liderlik" dersi vermiştir. Çeşitli gazete ve dergilerde köşe yazarlığı yapmıştır ve çeşitli televizyon kanallarında belgesel programları hazırlamıştır.

AKUT'un kurucu üyesidir ve halen yönetim kurulu başkanlığını sürdürmektedir.

ATATÜRKÇÜLÜK, TÜRK LÜK VE ULUSAL EGEMENLİK

Atatürk'ü sözcüklere sığdırmak çok zordur. O, tanımak için yakınında olunması gereken insanlardandır. Atatürkçülük de bir siyasi duruş veya tercih değildir. Atatürkçülük soluduğumuz hava, içtiğimiz su, yediğimiz yemek gibi yaşam, mutluluk, özgürlük, gelişme ve ilerleme kaynağımızdır ve olmazsa olmazımızdır. Her zaman akıl, bilim ve çağdaşlığı hedefleyen, bunu yaparken de özgürlükçülüğü, eşitlikçiliği ve çoğulculuğu benimseyen, yüksek insani ve ahlaki değerlere sahip, gerçek demokratisiyle, sürdürülebilir sosyal demokrasisiyle yaşamın her anına, her alanına nüfuz eden, gurur duyulması bir duruş, anlayış ve eylem biçimidir.

Atatürkçülük, CHP'li, MHP'li, AKP'li veya herhangi bir siyasi partili olmaktan öte bir şeydir. Namuslu olduktan sonra bu siyasi partilerin herhangi birinin veya başkalarının izleyicisi olup da Atatürkçü olunur. Atatürkçülük, tam bağımsızlığı ve Ulusal Egemenliği merkeze alan bir anlayıştır. Sürekli çağdaşlığı hedefleyen ve çağa ayak uyduramayan her şeyi geride bırakarak önüne bakmayı salık veren ilerici, gerektiğinde de devrimci bir duruştur. Kendi kaderini kendi ellerine almak ve muhtaç olduğun kudreti kendi damarlarında bulmaktır...

Atatürkçülük, Türkiye'yi çağdaş dünyanın layık olduğu bir parçası yapmayı hedefleyen, kaynağını Atatürk'ün ilericiliğinden ve devrimciliğinden alan fikirler ve eylemler bütünüdür. İçinde Ne Mutlu Türküm Diyene'yi, Türkiye Cumhuriyetini Kuran Türkiye Halkına Türk Milleti Denir'i, Türkiye Devleti, Ülkesi ve Milletiyle Bölünmez bir Bütündür'ü, Türkiye Cumhuriyeti Devletine vatandaşlık bağıyla bağlı olan herkesi, hangi etnik kökenden gelirse gelsin, Türk Milleti'nin asli bir unsuru olarak benimsemeyi ve daha bir çok birleştirici, bütünleştirici unsuru barındırır. Özgürlük ve bağımsızlık karakteridir. Türkiye'mizin, çağdaş medeniyetler içinde layık olduğu yere ulaştırılmasını hedefler.

Atatürk İlke ve Devrimleri ve Atatürk Milliyetçiliği çerçevesinde, Cumhuriyetin kazanımlarıyla birlikte, laik, demokratik, sosyal bir hukuk devleti olarak, sürekli ve düzenli iyileştirme, geliştirmeye ileriye, çağdaşığa, daha fazla demokrasiye ve daha fazla birey hak ve özgürlüklerine ulaşmaya çalışan, insan merkezli bir fikirler ve eylemler bütünüdür. İçinde çağdaşığa, bilime, insana, doğaya, varoluşa aykırı bir tek satır, bir tek fikir bile yoktur. Her şeyi, her düşüncesi, her uygulaması yaşama, yaşamın doğasıyla, doğanın kurallarıyla uyum içindedir.

Atatürkçülük, bu ülkede yaşayan herkesin, her şeyini borçlu olduğu Cumhuriyeti kuran, kahraman, çağdaş, akılcı ve ilerici iradedir. Yaşamın kendi doğası gibi bir yaşam boyu süregiden bir duruş, anlayış ve eylem biçimidir.

Varoluşun en temel dinamikleri değişim, dönüşüm, gelişim ve rekabettir. Her şey değişir ve dönüşür, buna bağlı olarak da gelişir. Evrimin işleyişini kavrayanlar bu gelişim sürecini hızlandırabilirler, yönlendirebilirler. Yaşam oyununda tekamül etmek yani gelişmek, evrilmek birinci kuraldır. Bu tekamül, adil ve eşitlikçi olmayan yaşam denilen sonsuz etkileşimli bir rekabet ortamı içinde yaşanır. İnsan türü ve toplulukları, diğer tüm türlerde ve topluluklarda olduğu gibi, Evrim sürecinin her aşamasında çatışarak, dövüşerek, zayıfları yok ederek, en iyi uyum sağlayabilenlerle, güçlülerle ve ayakta kalmayı başaranlarla yoluna devam etmiş ve bugünlere gelmiştir. Bundan sonrası da aynı böyle devam edecektir. Mücadele etmenin araçları, yöntemleri ve içerdiği şiddetin biçimi, dozu çağına göre değişkenlik gösterse de özü aynıdır...

Benim katıksız bir Atatürkçü olmamın en önemli sebebi, Atatürkçülüğün Evren'in ve Evrim'in işleyişini en sağlıklı bir şekilde karşılayacak sistem olmasından kaynaklanır. Atatürkçülük doğayla ve doğa yasalarıyla uyumludur. İçinde dogmalara, bağnazlıklara, kalıplara, eskimiş, köhne fikirlere, ömrünü tamamlamış düşüncelere yer yoktur. Atatürkçülük her daim ilericiliktir.

Atatürk; Biz, ilhamlarımızı gökten ve gaipten değil, doğrudan doğruya hayattan almış bulunuyoruz, der. Atatürk ve Atatürkçülük hayat kadar, doğa kadar gerçekçidir ve gerçek her zaman en iyisidir...

ATATÜRK VE TÜRLÜK

Atatürk, katıksız bir Türk Milliyetçisidir ama onun çağdaş ve akılcı milliyetçiliği ırkçılığa değil, Misak-ı Milli sınırları içinde yaşayan Türkiye halkına dayalıdır. Türkiye Cumhuriyeti Devletine vatandaşlık bağıyla bağlı olan herkesi, hangi etnik kökenden hangi mezhepten gelirse gelsin, Türk Milleti'nin asli bir unsuru olarak benimser.

- Atatürk; Biz doğrudan doğruya milletteveriz ve Türk milliyetçisiyiz. Cumhuriyetimizin dayanağı Türk topluluğudur. Bu topluluğun fertleri ne kadar Türk kültürüyle dolu olursa, o topluluğa dayanan cumhuriyet de o kadar kuvvetli olur, der.
- Türk, Türk olduğu için asildir. Çoğumuz, büyükbabamızın babasını hatırlamayız. Bütün soy gururumuzu, Türk olmanın içinde buluruz, der.
- Beni olağanüstü bir kişi olarak yorumlamayınız. Doğuşumdaki tek olağanüstülük Türk olarak dünyaya gelmemdir, der.
- Türklük, benim en derin güven kaynağım, en engin övünç dayanağımdır, der.
- Türk Milletinin karakteri yüksektir, Türk Milleti çalışkandır, Türk Milleti zekidir, der.
- Türk çocuğu ecdadını tanıdıkça daha büyük işler yapmak için kendinde kuvvet bulacaktır, der.
- Biz Türkler tarih boyunca hürriyet ve istiklale timsal olmuş bir milletiz, der.

- Türk Milleti bağımsız yaşamış ve bağımsızlığı var olmalarının yegane koşulu olarak kabul etmiş cesur insanların torunlarıdır. Bu millet hiçbir zaman hür olmadan yaşamamıştır, yaşayamaz ve yaşamayacaktır, der.

- Yurttaşlarım! Az zamanda çok ve büyük işler yaptık. Bu işlerin en büyüğü, temeli Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürü olan Türkiye Cumhuriyeti'dir, der.

- Bu dünyadan göçerek Türk Milleti'ne veda edeceklerin çocuklarına, kendinden sonra yaşayacaklara son sözü bu olmalıdır: Benim Türk Milletine, Türk Cumhuriyetine, Türklüğün istikbâline ait ödevlerim bitmemiştir. Siz onları tamamlayacaksınız. Siz de sizden sonrakilere benim sözümlü tekrar edersiniz.

Bu sözler bir ferden değil, bir Türk Milleti duygusunun ifadesidir. Bunu, her Türk bir parola gibi kendinden sonrakilere durmadan tekrar etmekle son nefesini verecektir. Her Türk ferдинin son nefesi, Türk Milletinin nefesinin sönmeyeceğini, onun ebedî olduğunu göstermelidir. Yüksek Türk... Senin için yüksekliğin hududu yoktur. İşte parola budur, der.

Daha ne desin? Atatürk, kendini Türkoğlu Türk hisseder ve bundan büyük bir gurur duyar. Türklük bir şuurdur, kendini Türk hissetmek ve öyle adlandırmaktır, daha fazlası veya daha azı değil. Bu şuur Atatürk'te en yüksek seviyede biçimlenmiştir. Tüm başarısını, tüm gücünü, tüm doğal üstünlüğünü Türklüğüne bağlamıştır. Ama bunun içinde ırkçılık ve diğer etnik unsurları aşışlamak yoktur, sadece kendi soy tarihinin ve Ata kültürünün bilinci ve bundan duyduğu derin hoşnutluk ve gurur vardır. Atatürk'ün Türkçülüğü ve milliyetçiliği de, Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk Milleti denir ve Ne Mutlu Türküm Diyene anlayışı üzerine kurulmuştur. Dayandığı yer de, etnik veya mezhepsel milliyetçilik değil, Türk Milleti'nin bir parçası olma şuru ve Anayasal vatandaşlıktır...

ATATÜRK VE ULUSAL EGEMENLİK

Atatürk; 1 Kasım 1922'de, TBMM açılış konuşmasında; Huzurlu toplum, güvenli toplum, insan kişiliğine saygılı toplum, tam ulusal egemenlikle sağlanır. Toplumda en yüksek hürriyetin, en yüksek çeşitlik ve adaletin sağlanması, istikrarı ve korunması, ancak ve ancak tam ve kesin anlamı ile ulusal egemenliğin sağlanması ile devamlılık kazanır. Bundan dolayı, hürriyetin de, eşitliğin de, adaletin de dayanak noktası ulusal egemenliktir, der. Atatürk; Vatan hiçbir kayıt ve şart altında ayrılık kabul etmez ve bütündür, der ve bu konudaki tavizsizliğini, 1923'te şöyle ifade eder; Ulusal egemenliğimizin bir zerresini dahi vermeye yeltenenlerin kafalarını koparacağınızdan eminim...

Atalarımızın kahramanca fedakarlıkları sayesinde, doğduğumuz an itibarıyla, tüm milli servetimizde, memleketin her bir karış toprağında, toprağın altındaki ve üstündeki, suyundaki, gölündeki, deresindeki hatta gökyüzündeki, kıta sahanlığındaki, her şeyinde, her türlü zenginliğinde doğal olarak sahip olduğu tam yetkili egemenlik haklarımızdan, hiçbir şart altında taviz vermemeliyiz ve gerekirse bunlar için mücadele etmeye de hazır olmalıyız. Atatürk; 1 Mart 1932 günü TBMM açılış konuşmasında; Yetiyecek çocuklarımıza ve gençlerimize, görecekleri öğrenimin sınırı ne olursa olsun, ilk önce ve her şeyden önce Türkiye'nin bağımsızlığına, kendi benliğine, milli geleneklerine düşman olan bütün unsurlarla mücadele etmek gereği öğretilmelidir, der.

Atatürk; Bir millet, varlığı ve hukuku için bütün kuvvetiyle, bütün fikrî ve maddî güçleriyle alâkadar olmazsa, bir millet, kendi kuvvetine dayanarak varlığını ve bağımsızlığını temin etmezse, şunun, bunun oyuncağı olmaktan kurtulamaz. Millî hayatımız, tarihimiz ve son devirde idare tarzımız, buna pek güzel delildir. Bu sebeple teşkilâtımızda millî güçlerin etkin ve millî iradenin hâkim olması esası kabul edilmiştir. Bugün bütün cihanın milletleri yalnız bir egemenlik tanırırlar: Milli Egemenlik..., der.

Atatürk; Milli benliğini yitirmiş uluslar başka milletlerin avıdır, der. Hangi istiklal vardır ki, yabancıların nasihatleriyle, yabancıların planlarıyla yükselebilirsin. Tarih böyle bir olay kaydetmemiştir. Türkiye bu yanlış zihniyetle malul olan bazı yöneticiler yüzünden her saat, her gün, her yüzyıl biraz daha çok gerilemiş, daha çok düşmüştür. Bu düşüş, yalnız maddi şeylerde olsaydı, hiç bir önemi yoktu. Ne yazık ki, Türkiye ve Türkiye halkı ahlak bakımından da düşüyor, diyerek sanki bugünlerimizi anlatmış. Ama onun da çözümünü vermiştir; Bir ulus kendi gücüne, yalnız kendi gücüne dayanmazsa, şunun bunun oyunağı olur, der. Türk milleti, milli birlik ve beraberlikle güçlükleri yenmesini bilmiştir, der. Her mücadelede olduğu gibi bugün de ihtiyaç duyulan tek şey, milli birlik, beraberlik ve dayanışmadır, 77 milyonluk Türk Milleti'nin enerjisini sinerjiye dönüştürebilmektir.

Atatürk; Tarihimizi tetkik ediniz. Türk'ün çektiği bütün felâketler, maruz kaldığı tehlikeler ve musibetler hep kendi öz benliğini, millî varlığını ihmâl ederek nereden geldikleri ve ne oldukları, hangi nesle mensup buldukları belirsiz bir takım kimseleri kendilerine reis tanıyarak onların şuarsuz bir vasıtası olmak mevkiine düşmüş olmasındandır, der. Yanlış liderler imparatorlukları bile devirebilirler, doğru liderler ulusların kaderini bile değiştirebilirler...

Atatürk; Asla şüphem yoktur ki, Türklüğün unutulmuş büyük medeni özelliği ve büyük medeni kabiliyeti, bundan sonraki gelişmesi ile geleceğin yüksek medeniyet ufkunda yeni bir güneş gibi doğacaktır, der. Hayatını bu topraklarda sürdüren, mutluluğu burada bizlerle arayan, kaderi bizimkiyle ortak olan her bir yurttaş, her birimiz buna tüm kalbimizle, beynimizle ve ruhumuzla inanmalı ve bunun için çalışmalıyız. Ne kadar çok çalışırsak o kadar kolay gerçekleştiririz. Bunun da en doğru ve en güvenli yolu Atatürkçülük ve Atatürk milliyetçiliğidir...

Onur Başaran ÖYMEN

Diplomat ve siyasetçidir. Diplomat olarak uzun bir süre dış ülkelerde Türkiye Cumhuriyeti'ni temsil eden Onur Öymen, daha sonra siyasete girmiştir. Türkiye Büyük Millet Meclisi 22. dönem İstanbul ve 23. dönem Bursa milletvekili olan Öymen, aynı zamanda 5 Kasım 2003'ten 23 Mayıs 2010 tarihine kadar Cumhuriyet Halk Partisi genel başkan yardımcısıydı.

18 Ekim 1940 tarihinde İstanbul, Kadıköy'de doğdu. Babası felsefe öğretmeni Mahmud Münir Bey, annesi coğrafya öğretmeni Nebahat Hanım'dır. İlk, orta ve lise öğrenimini Galatasaray Lisesi'nde yaptıktan sonra Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi (1963), aynı fakültede doktora yaptı. 'Teknolojik Gelişme ve Savunma Politikası' başlıklı bir doktora tezi hazırladı

1964 yılında Dışişleri Bakanlığında göreve başladı.

Kopenhag Büyükelçisi (1988), Bonn Büyükelçisi(1990) görevlerinin ardından 1995 yılında Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı olarak atandı. 1997'de NATO Daimi Temsilcisi oldu. 2002 yılının Ağustos ayında Dışişleri Bakanlığındaki görevinden emekli oldu.

İngilizce, Fransızca, Almanca ve İspanyolca dillerini bilmektedir.

ATATÜRKÇÜLÜĞÜN DÜNÜ VE BUGÜNÜ

Atatürk, son 200 yılında gerileme dönemine girmiş, yenilgilere uğramış, medeni ülkelerin gerisinde kalmış, ömrünü tamamlamış ve en sonunda tarihteki yerini almış olan Osmanlı İmparatorluğu'nun yerine nasıl bir Türkiye kurmak istiyordu? Temel görüşleri ve hedefleri nelerdi?

Atatürk her şeyden önce milletin egemenliğine dayalı, özgür, demokratik ve her alanda tam bağımsız bir Türkiye yaratmak istiyordu. Türkiye'nin temeli ulus-devlet olacaktı ve bütün vatandaşlar Türk milletinin asli unsurları olacaktı. Bu anlayışla Atatürk, "Türk Cumhuriyetine kuran Türk halkına Türk millet denir" diyordu. 1924 Anayasası'nın 88. maddesinde "Türkiye'de din ve ırk ayırt edilmeksizin vatandaşlık bakımından herkese "Türk" denir" ifadesi yer alıyordu.

Türkiye milliyetçilik prensibini benimseyecekti, ancak bu milliyetçilik o devirdeki bazı totaliter Avrupa devletlerinin savunduğu ırkçılığa dayalı olmayacaktı. Atatürk milliyetçilik anlayışını şöyle dile getiriyor: "Gerçi bize milliyetçi derler, ama biz öyle milliyetçileriz ki işbirliği eden bütün milletlere hürmet ve riayet ederiz. Onların milliyetlerinin bütün icaplarını tanırız. Bizim milliyetçiliğimiz bencil ve mağrurane bir milliyetçilik değildir."

Atatürk'ün Cumhuriyetin Onuncu Yılındaki nutkunda dile getirdiği düşünceler Türk milletini nasıl gördüğünü, nasıl değerlendirdiğini göstermesi açısından dikkat çekicidir. Atatürk nutkunda şunları söylüyor: "Türk milletinin karakteri yüksektir. Türk milleti çalışkandır. Türk milleti zekidir. Türk milleti milli birlik ve beraberlikle güçlükleri yenmesini bilmiştir. Türk milletinin yürütmekte olduğu terakki ve medeniyet yolunda elinde ve kafasında tuttuğu meşale müspet ilimdir." Atatürk işte bu şekilde tanımladığı Türk milletinin en kısa zamanda çağdaş medeniyet içindeki yerini alacağına inanıyordu. O "Memleketler çeşitlidir, fakat medeniyet birdir ve bir medeniyetin gelişmesi için bu tek medeniyete katılması lazımdır" diyordu.

Ona göre “Medeniyet yolunda geriye bakmak gaffetinde bulunanlar medeniyetin coşkunu seli altında boğulmaya mahkûmdular.” İşte bu anlayışla Atatürk o dönemin en uygar ve en ileri sayılan milletlerinin yasalarını benimseyerek çağdaş Türkiye’nin temellerini atıyordu.

Atatürk toplum hayatında dinin önemini çok iyi takdir ediyor ve bütün inançlara saygılı bir dünya görüşünü benimsiyordu. Yalnız dinin Allah’la kul arasında olduğuna inanıyordu. Onun karşı olduğu dinin istismar edilmesiydi. “Din ve mezhep hiçbir zaman politika aleti olarak kullanılamaz” diyordu. Bunu yapmaya çalışanlara tepkiliydi. “Türkiye Cumhuriyeti, şeyhler, dervişler, müritler, meczuplar memleketi olamaz. En doğru ve hakiki tarikat medeniyet tarikatıdır” diyordu.

Çağdaş bir Türkiye’nin var olabilmesi ancak bağımsızlık hedefine sıkı sıkıya bağlı kalınarak gerçekleştirilebilirdi. Onun için Atatürk “Biz haysiyet ve şerefiyle yaşamak isteyen bir milletiz. Tam bağımsızlık denildiği zaman tabii ki bu siyasi, mali, iktisadi, adli, askeri ve her hususta tam bağımsızlık demektir. Bunlardan herhangi birinde bağımsızlıktan yoksun olmak milletin ve memleketin gerçek anlamda bütün bağımsızlığından yoksun olması anlamına gelir” diyordu.

Tabii ki milletin refahını yükseltmek önemli bir hedefti, ama bağımsızlık ondan da önemliydi. Atatürk şöyle diyordu: “Ne kadar zengin ve müreffeh olursa olsun, bağımsızlıktan mahrum bir millet medeni insanlık karşısında uşak olmak mevkiinden yüksek bir muameleye layık sayılmaz” diyordu.

Atatürk, geçmiş dönemdeki olumsuzluklara değinirken “Artık vaziyeti düzeltmek için mutlaka Avrupa’dan nasihat almak, bütün işleri Avrupa’nın emellerine göre yapmak, bütün dersleri Avrupa’dan almak gibi bir zihniyetler belirdi. Halbuki hangi istiklal vardır ki ecnebilerin nasihatleri ile, ecnebilerin planları ile yükselebilirsin. Tarih böyle bir hadiseyi kaydetmemiştir” diyordu.

Atatürk'ün bu ve benzeri düşünceleri Kemalizm prensipleri olarak nitelendiriliyordu. CHP'nin 14 Mayıs 1935 tarihli 4. büyük Kurultayında kabul edilen programın giriş bölümünde şöyle deniliyordu: “Cumhuriyet Halk Partisinin programına temel olan fikirler Türk devrimini başlangıcından bugüne kadar yapılan işlerle yalın olarak ortaya koyulmuştur... Yalnız birkaç yıl için değil geleceği de kapsayan tasarılarımızın ana hatları burada toplu olarak yazılmıştır. Partimizin güttüğü bütün bu esaslar Kemalizm prensipleridir.”

Atatürk'ün esas hedefinin ülkeyi gerçek bir demokrasiye ulaştırmak olduğu Batı ülkelerinde de anlaşılmıştı. Tekin Alp'in yazdığı ve 1937 yılında yayınlanan Kemalizm isimli kitabının önsözünde Atatürk'le ilgili görüşlerini açıklayan, Fransa'da Meclis Başkanlığı ve Başbakanlık yapmış olan Edouard Herriot “Atatürk'ün bir demokrasi şampiyonu olduğunu, halk için halkla beraber çalıştığını söylüyor, Osmanlı İmparatorluğunu ve hilafetin kalıntıları üzerinde demokratik ve laik bir düzen ve kalkınma cumhuriyeti kurduğunu” belirtiyordu.

Atatürk yalnız Batı dünyasında değil, Asya ülkelerinde ve Ortadoğu'da da büyük saygınlık kazanmıştı. İran devlet Başkanı Rıza Şah ve Afganistan Kralı Emanullah Han Türkiye'ye yaptıkları ziyaretlerde Atatürk'ün temellerini attığı Türkiye Cumhuriyeti'nin sağladığı başarılarını hayranlıkla izlemişler ve Türkiye'yi örnek almaya çalışmışlardı. Hindistan Başbakanlarından Nehru “Atatürk, gençliğimde benim kahramanımdı” demişti. Fransız yazar Pierre Benoit 1939 yılında Filistin'de İngiliz askerleri camilerin minarelerine yerleştirdikleri makinalı tüfeklerle halka ateş açarken Filistinlilerin meydanlara fırlayıp “Yaşa Mustafa Kemal Paşa!” diye haykırdıklarını anlatıyor.

Atatürk'ün ölümünden sonra da özgürlük için savaşılan milletler Atatürk'ü bir esin kaynağı olarak görüyorlardı. Fransızlarla savaşılan Cezayirli bağımsızlık savaşçıları ceplerinde Atatürk resmi taşıyorlardı.

Cumhuriyetin kuruluşundan sonra büyük bir kalkınma seferberliği gerçekleştirilmiş; demiryollarının uzunluğu iki misline çıkarılmış; karayollarının uzunluğu da %100'den daha fazla artmıştı. Bütçe hemen hemen her yıl fazlalık veriyor; enflasyon kontrol altında tutuluyor; birçok yıl Türkiye'nin dış ticareti de fazlalık veriyor; paranın değeri korunuyor; bazı yıllar kalkınma hızı %10'u aşıyordu. Bütün bunlar hemen hemen hiç dış borç almadan ve Osmanlı borçlarının ödendiği bir dönemde yapılıyordu. Sanat ve kültür alanında da devrim niteliğinde atılımlar gerçekleştiriliyordu. Atatürk'ün temellerini attığı büyük eğitim reformu onun ölümünden hemen sonra Köy Enstitüleri Projesiyle ülkenin en uzak köşelerine kadar ulaşıyor. Özetle, Atatürk'ün öncülük yaptığı reformlar Türkiye'ye çağ atlatıcı bir nitelik taşıyordu. Bugün maalesef Atatürk döneminin ilkelerini sürdürdüğümüz söyleyemeyiz. Tam tersine tek parti dönemi sürekli olarak eleştirilerek Atatürk döneminin gurur verici atılımları küçümsenmeye hatta kötülenmeye çalışılıyor. Cumhuriyetin temel direklerinden biri olan laiklikten hızla uzaklaşıyor ve Türkiye'yi otoriter bir din devletine götürebilecek adımlar atılıyor. Osmanlı İmparatorluğunun özlemini çekenler devlet yönetiminde, toplum hayatında ve dış politikada Atatürk'ün koyduğu sağlam ilkeleri aşındırmaya çalışılıyor.

Dış politikada tam bağımsızlık ilkesinden adım adım uzaklaşıyor ve büyük devletlerin Türkiye'nin dış ilişkilerine yön vermeyi hedefleyen baskılarının etkileri hissediliyor. "Ülke savunması için yapılmadıkça savaş bir cinayettir" diyen Atatürk'ün bu ilkesinden uzaklaşarak Türkiye'yi Ortadoğu'da çatışmalara sürüklenme riski taşıyan adımlar atılıyor. Cumhuriyet döneminde dikkatle izlenen bölge ülkeleri arasındaki çatışmalarda ve özellikle iç çatışmalarda taraf olmama ilkesinin yerini bölgedeki bazı devletlere karşı açıkça husumet politikası alıyor ve bir kısım silahlı gruplara destek verme yoluna gidiliyor.

Ekonomide büyük bir borç yükü altına giren ülkenin kalkınma hızı süratle düşüyor. Böyle bir ortamda bazı bölge ülkelerine veya bu ülkelerdeki silahlı gruplara büyük parasal destek sağlanıyor ve devletin kaynaklarının ve halkın pek çok temel ihtiyacı karşılanamazken prestij yatırımlarına büyük kaynaklar aktarılıyor.

Atatürk döneminde devlete karşı silahlı ayaklanmalarda bulunanlar övülüyor, hatta onlardan devlet adına özür dileniyor. Atatürk'ün heykellerine saldırılar oluyor, onun Türk milletini yücelten sözlerinin yazılı olduğu tabelalar kaldırılıyor. Çağdaş sanat ve kültür küçümseniyor, sanatçılar baskı altına alınıyor. Atatürk'ün basın özgürlüğünden kaynaklanan sorunların yine basın özgürlüğü ile çözülebileceği yolundaki sözleri unutuluyor, basın da yönlendirilmeye çalışılıyor ve gazeteciler kendi kendilerini sansür etme zorunda bırakılıyor. Demokratik tepki hakkını kullanmak isteyen gençler, aşırı güç kullanılarak engelleniyor, yargı bağımsızlığı zedeleniyor; üniversiteler ve sivil toplum örgütleri ses çıkarılamaz hale getiriliyor. Atatürk döneminde demokrasi ve özgürlükler alanında pek çok Avrupa ülkesinin ilerisinde olan Türkiye düşünce, insan hakları ve basın özgürlüğünde, kadın-erkek eşitliğinde, dünyanın geri ülkeleri arasında yer alıyor.

Devlete karşı silahlı ayaklanmada bulunanlarla mücadele yerine müzakere yolu seçiliyor. Onların beklentileri karşılanarak terörün sona erdirilmesine çalışılıyor. Bütün Türk vatandaşlarının Türk milletinin bir parçası olduğu gerçeği unutturulmaya çalışılıyor. Atatürk'ün en önemli eserlerinden biri olan eğitim birliği anlayışı zedeleniyor. Pek çok ülkenin gözünde Türkiye çağdaş Batı ülkeleri arasındaki yerini kaybedip Ortadoğu'nun otoriter, din devletleri arasında görülüyor.

Cumhuriyetin değerlerinin savunuların siyasette, basında, üniversitelerde etkin rol oynamaları engellenmeye çalışılıyor. Atatürk'ün cumhuriyetini yıkıp ikinci bir cumhuriyet kurma iddiasında olanlarla, özerklik kisvesi altında Türkiye'nin milli birliğini ve toprak bütünlüğün zedelemek isteyenler ön plana çıkarılıyor.

Ancak olumsuz yöndeki bütün bu çabalara rağmen, Türk milletinin büyük çoğunluğu Atatürk'ü bugün de kutup yıldızı gibi bir yol gösterici olarak görüyor ve onun eserlerine, ilkelerine bağlılığını sürdürüyor. Atatürk ölümünden 77 yıl sonra bile Türk milletine yol göstermeye devam ediyor.

Dr. Patt WALSH

İrlandalı Dr. Pat Walsh yazar, öğretmen ve tarihçidir. İrlanda Cumhuriyet hareketi üzerine olan doktorasını Belfast Queen's Üniversitesi'nden almıştır. "İrlanda Perspektifinden Birleşik Krallığın Türkiye ile Dünya Savaşı" ve "Ermeni Ayaklanması ve Dünya Savaşı - İhanetin Uyarıcı Öyküsü" gibi Dünya Savaşı ve İrlanda siyaseti ve tarihi üzerine birçok kitabın ve yayının yazarıdır.

Dr. Walsh yakın zamanda Erzurum ve Ankara'da Ermeni sorunu hakkında konferanslarda konuşmacı olarak bulunmuştur. Bu konuşmaları ve editörü olduğu kitaplarda

(Preposterous Paradoxes of Ambassador Morgenthau -Büyükelçi Morgenthau'un Inanılmaz Paradoksları) Osmanlı İmparatorluğu'nun hiçbir topluma soykırım uygulamadığını belirtmiştir.

İrlandalı Dr. Pat Walsh Ermeni iddialarının gerçeği yansıtmadığını söyler ; "Avrupa sömürgeciliği tarafından tatbik edilen 'yok ediş' benzer bir olayı, Osmanlı İmparatorluğu, Ermeniler veya başka azınlığa karşı uygulamamıştır", demektedir.

İRLANDA'DAN ATATÜRK ÜZERİNE BAZI DÜŞÜNCELER

Mustafa Kemal Atatürk'ün 1915-1922 yılları arasında İrlanda tarihine üç önemli etkisi olmuştur.

İlk olarak Gelibolu'daki büyük Türk direnişi İngiliz Liberal, Asquith Hükümeti'nin sona ermesinde etkili olmuştur. Bu olay İrlanda için çok büyük bir öneme sahipti, zira savaş bittikten sonra İrlandalı liderlere özerklik verileceği sözünü veren ve Westminster'da İrlanda Partisinin Büyük Savaş'ı desteklemesini teşvik eden bu Liberallerdi.

Bu gerçekleşmeyecek bir sözdü, fakat ülkenin bunu anlaması zaman aldı. Asquith Hükümeti düşüp anti-özerk sendika taraftarları Asquithlerin yerine geçince İngiliz Ordusuna İrlandalı asker alımı da durdurulmaya başlandı.

Gelibolu'da İngilizlerin yenilgisi İrlanda politikasındaki güç dengesini değiştirdi ve bir yıl sonra 1916'da İrlanda gittikçe tam bağımsızlık talebini istemeye ve anti-emperyalist duruşa doğru hareket etmeye başladı.

Büyük İngiliz Savaşı'nda Hıristiyan sempaticianlarını Yunan ve Ermeni tarafında tutmak isteyen İrlanda destekçilerinin (Charles Masterman'a Wellington Evini kurmayı öneren T.P.O'Connor gibi) Gladstonian Liberizminin iftiralarına dayanarak ortaya çıkan, Türklere karşı çok büyük önyargıları vardı. Fakat dikkate değer bir istisna söz konusuydu.

“Britanya'nın Türkiye'deki Büyük Savaşı” kitabımı yazarken bazı İrlandalı Cumhuriyetçilerin Atatürk'ü bildiğini ve O'nun büyük hayranı olduklarını keşfettim.

O tarihlerde, İrlanda Cumhuriyetini destekleyen düzenli olarak çıkan dini ve popüler dergi 'Katolik Bülteni', İngiltere'nin kendi yararları doğrultusunda başlattığı anlaşmazlıkların ve kışkırtmaların yol açtığı felaketle sonuçlanan savaşlarda İrlanda'nın yer almaması gerektiğini ve İrlanda'nın bağımsızlığı hak ettiğini düşüncesini savunuyordu.

Dublin'deki Üniversite Kolejinde Profesör olan Fr. Timothy Corcoran, Katolik Bültenin temelini atan ve dergiye asıl kaynak sağlayan kişiydi. İrlanda'nın bağımsızlığını elde etmesi için çok çalışmış ve sonra da İrlanda milletinin lideri olan Eamon DeValera'nın hem öğretmeni hem de çok yakın arkadaşı olmuştur.

DeValara 1916'da yer alan ayaklanmada savaşmış ve yakalandığında İngiltere tarafından idama mahkum edilmişti. Amerika'da doğduğu için kurtulmuş ve cezası ertelenmişti. O, sonra da Sinn Fein'nin ve İrlanda Cumhuriyeti'nin başkanı oldu. DeValera , İrlanda'nın bağımsızlığını elde etme çabasında, hem bir asker olarak hem de bir devlet adamı olarak her hangi bir bireyin yapabileceğinden çok daha fazlasını yapmıştır.

Katolik Bülteni Büyük Savaş'ın sonundaki olaylar ile Türkiye'nin bağımsızlık için verdiği savaşın sonuçlarına büyük ilgi gösterdi. Emperyalist güçlere karşı verdiği mücadelede Türkiye'yi destekledi ve çoğu Batılı Hıristiyan basın Yunanlılara sempati gösterirken Yunan işgalinde Türk'leri savundu. Ayrıca Lozan Antlaşması'nı ilgi ile takip etti ve 1922-1924 arasında yer alan olaylar ile ilgili bir değerlendirme yayınladı.

Çanakkale'de Atatürk'ün İngiltere'yi yenmesi ve bu zafer anında Emperyalist Güçler tarafından empoze edilen Sevr Antlaşması'nı Türkiye'nin başarılı bir şekilde geri çevirmesi, İrlanda üzerinde ikinci ve üçüncü etkiyi oluşturdu.

Katolik Bülteni Atatürk'ün İngiliz Hükümet'ini yenmesine oldukça büyük yer ayırdı ve Türkiye'nin başarısını İrlanda için bir ilham olarak gördü. İngilizler 'in gücünün tam doruk noktada iken, tüm dünyayı sanki ayaklarının altındaymış gibi görürlerken, Atatürk'ün İngiliz İmparatorluğunu Çanakkale'de düşürdüğü utanç verici durumu bu Bülten de övdü. Katolik Bültenine göre Atatürk İngiliz İmparatorluğunun yenilmez olmadığını kanıtladı ve İrlanda da dahil olmak üzere özgürlüğü elde etmekte kararlı olan diğerlerine de umut verdi.

Her ne kadar olay günümüzde İrlanda'da ve Britanya'da unutulmuş olsa da, Türklerin Çanakkale'deki zaferlerinin İngiliz İmparatorluğunun ve Emperyalizmin tarihinde çok önemli bir olay olduğunu söylemek abartı olmaz. Bu savaşın, Lloyd George, Winston Churchill, Lord Curzon, Austen Chamberlain ve Arthur Balfour'un da içinde bulunduğu en büyük İngiliz devlet adamlarını devirmede etkisi olmuştur. Churchill, bu olayın önemimin çok büyük olduğunu ve bundan sonra Britanya'nın asla aynı Britanya olmayacağı yorumunu yaptı.

Katolik Bülteni İrlanda'nın İngilizler ile 1921'de yaptığı Anglo-İrlanda Antlaşmasındaki başarısızlığın sonucunda ülkeyi Britanya İmparatorluğunun bir parçası olarak bırakması ve milli güçleri bölüp birbirine düşürmesinin karşısında Türkiye'nin özellikle Lozan Antlaşmasındaki becerisinden çok etkilenmişti. Ayrıca Türklere zorla kabul ettirilmeye çalışan Sevri Antlaşmasını geri çevirmesi de İrlanda üzerinde üçüncü önemli etkiyi yaratmıştır. Türkler başarılı bir şekilde Emperyalist gücü yenmiş ve 'Katolik Bülteni' 1923'te Atatürk'ü "yılın adamı" ve aynı zamanda Büyük Britanya Savaşının tüm dünyayı sürüklediği felaketi yenen "iyimser düşünceyi doğuran kişi" ilan etmişti.

Türkiye, daha sonra ülkeyi bağımsız ve demokratik ilan eden Lozan'da yeni bir antlaşma imzaladı.

Büyük Savaş'ın Türkiye üzerinde en olumlu etkisi Atatürk'ün Türk milletini Emperyalist güçlerden bağımsız kılması ve Türk Devletini kurması olmuştur. İrlanda Cumhuriyet'inin sonu olan ve Britanya İmparatorluğunun içinde bir İrlanda Devleti yaratan 1921 Antlaşması yüzünden Türklerin başarısı İrlanda Cumhuriyet'inin hayranlık duyduğu bir durum olmuştur.

Yıllarca, Cork'ta bağımsızlık savaşında en az büyükler kadar mücadele etmiş çocuklardan sokakta oynarken "İşte iyi bir çocuk, tıpkı Atatürk gibi" anlamına gelen "Attaboy, Atatürk!" sesleri yükselmiştir.

Bağımsız İrlanda Parlamentosu (Dáil) ile Türkiye Büyük Millet Meclisi Arasında Mustafa Kemal tarafından kurulmuş olan bir

iletişim söz konusuydu. Bu iletişim Dáil'in devrimci Ankara Büyük Millet Meclisine 10 Ağustos 1921'de Gönderdiği "Dünyanın Özgür Milletlerine Gönderilen Mesaj" aracılığı ile kurulmuştu. Bu bildirme Dáil'da, daha sonrasında Atatürk'ü övecek makaleler basacak olan Katolik Bültenin editörü olan J.J.O'Kelly tarafından Ocak 1919'da İrlandaca okundu.

İrlanda'nın 10 Ağustos 1921 tarihli bir Dış İşleri Raporuna göre; mesaj Dáil'a her ne kadar Ocak 1919'da okunmuş olsa da, İrlanda Milletvekillerinin çalıştığı zor koşullar, sürekli İngilizler tarafından tutuklanıp hapse atılma tehlikesi yüzünden, diğer milletlere 1921'e kadar ulaşmadı. Bu esnada Son Osmanlı Monarşik Parlamentosu, Britanya tarafından 18 Mart 1920'de sona erdirilmiş ve Türkiye'de seçilen tek kurul 23 Nisan 1920'de törenle açılan Türkiye Büyük Millet Meclisi olmuştu.

1919 başlarında, Britanya, 1918 seçimlerinden sonra ortaya çıkan İrlanda demokrasisini bastırmaya başlamıştı. Yaklaşık bir yıl sonra Türkiye için de aynı tutumu takındı. Britanya, İstanbul'da İngilizlere esir olan Osmanlı Sultan'ını, Mustafa Kemal Atatürk'ü Doğu Anadolu'ya Ermeni Devletini kurmaya karşı direnen Türk güçlerine engel olsun bahanesi ile oradan uzaklaştırmaya ikna etti. Fakat oraya giden Kemal, ordudan istifa edip bu güçlere katıldı ve 9 Haziran 1919'da Sultan'a bağlı olmayı reddetmek ve işgale karşı direnmek için Amasya Protokolünü imzaladı. Bu durum, Constantinople'de kukla rejimine karşı bir rekabet güç oluşturdu ve yeni Türk milletinin gelişmesi için de ilk temeller atılmış oldu.

Atatürk 1919'da önce Erzurum'da sonra Sivas'ta Milli Kongre'de başkanlık yaptı. Bu konferansların sonucunda Misak-ı Milli ortaya çıktı. Ocak 1920'd, Constantinople'deki Osmanlı Parlamentosu Misak-ı Milli'yi destekleyeceğini beyan etti. İngiliz işgal güçleri bu gelişmeyi endişe ile karşıladı ve Sultandan bunu geri almasını istedi. Churchill açıkça: " Türkler müttefik devletin kurallarına sadıklardı.

Fakat maalesef meclisteki vekillerin hemen hemen hepsi yanlış oy verdi” dedi. (David Walder, The Chanak Incident, p.76)

İngilizler Osmanlı devletini Müttefiklerin taleplerine boyun eğmeye zorlamak ve Türkiye'deki olayları kontrol etmek için, 16 Mart 1920'de Constantinople'un işgal edilmesi için Mondros Mütarekesine karşı gelerek tüm askeri güce yetki verdi. İngiliz güçleri Constantinople'a girdi ve Şehirdeki Türk milli liderleri tutukladı ve çeşitli Osmanlı Bakanlıkları işgal etti. Constantinople Parlamentosunda önde gelen milletvekilleri ve liderler İngiliz İstihbaratı tarafından tutuklandı ve Parlamento kapatıldı. Türk demokrasisinin birçok temsilcisi Malta'ya sürüldü. Ve Lloyd George, Sevr Antlaşması'nı Türkler tarafından kabul edilmesi için Yunanlıları kullandı.

Görüldüğü gibi, 1920/1'de hem Dublin'deki hem de Ankara'daki meclis İngiliz işgalci güçler tarafından kapatılmak üzere saldırıya uğradı. Britanya her iki ülkenin de demokratik haklarını elinden almak için askeri güç de kullanmaya hazırlıydı.

İşte bu yüzden Atatürk'ün sadece Türk Devletinin babası değil aynı zamanda da bağımsız İrlanda milletinin doğmasında etkili olan kişi olduğunu söylemek abartı sayılmaz.

Çeviri: Naki Selmanpakoğlu

Sabih KANADOĞLU

Yargıtay Onursal Cumhuriyet Başsavcısı.

Kabataş Erkek Lisesi'ni bitirip, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden 1959 yılında mezun olmuştur.

19 Temmuz 1984 tarihinde Yargıtay Üyeliğine seçilmiştir. Yargıtay Büyük Genel Kurulu'nca; ilki 26 Aralık 1994 tarihinde, ikincisi de 28 Aralık 1998 tarihinde olmak üzere iki kez Yargıtay Onbirinci Ceza Dairesi Başkanlığına seçilmiştir. Yargıtay Büyük Genel Kurulu'nca gösterilen adaylar. arasından 21 Ocak 2001 tarihinde Ahmet Necdet Sezer tarafından Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığına seçilmiştir. 20 Mayıs 2003 tarihinde yaş sınırı nedeniyle emekliye ayrılmıştır.

26 Mayıs 2012 tarihinde Türk Hukuk Kurumu Başkanlığına seçilmiştir. Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Hukuku, Alaturka Demokrasi ve Unuttuk adlı üç eseri ve çeşitli yerlerde yayımlanmış makaleleri vardır.

ATATÜRK İLKELERİ ÜZERİNE

“Hiçbir faaliyetin Atatürk Milliyetçiliği, İlke ve İnkıpları karşısında koruma göremeyeceği” ilkesi, Anayasanın Başlangıç bölümünde yer almaktadır. 176.maddede ayrıca Anayasanın dayandığı temel görüş ve ilkeleri belirten başlangıç kısmının, Anayasa metnine dahil olduğu gösterilmiştir. Anayasanın 4.maddesi ile değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez 2.maddede düzenlenen Cumhuriyetin nitelikleri arasında “başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan” ibaresi vurgulanmaktadır. O halde, “Atatürk İlkeleri”, “Atatürk Milliyetçiliği” ile birlikte Anayasanın açık ve kesin güvencesi altındadır. A’dan Z’ye yeni Anayasa yapma arzu ve heveslerinin altında yatan amaç, Atatürk ilkelerinin bağlayıcılığından kurtulmak olmalıdır.

Atatürk Devrimlerine ilişkin kanunların yine Anayasanın 174.maddesi ile güvence altına alınması dışında, “Atatürk İlkeleri”nin açık biçimde vurgulanmasında yarar vardır. Bu ilkeler, Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin “Kurtuluş” ve “Kuruluş” aşamasını kapsayan, çağdaş, laik bir ulus devletin oluşumunu içeren sürecin ürünüdür. Başlangıç noktası, işgal ile başlayan ve bağımsızlığımızı yok etme sonucuna varacağı anlaşılan güce karşı başkaldıran, Anadolu’da yanan çoban ateşlerini bir araya getirmek için Aziz Atatürk’ün 19 Mayıs 1919 da Samsun’a çıkışıdır. 22 Haziran 1919 da Amasya’da Saraydüzü Kışlasında hazırlayıp ülkeye ve dünyaya karşı “ulusal egemenliği” ilk kez O dile getirmiştir. “Vatanın bütünlüğü ve milletin bağımsızlığı tehlikededir. Milletin bağımsızlığını yine milletin azim ve kararı kurtaracaktır”.

Bu ifadeler, saltanata karşı milli iradeyi ortaya koyan, açıklanmamış Cumhuriyeti içeren bir ihtilal bildirisidir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin kuruluş felsefesi ve temel ilkesidir. Temel ilke, 20 Ocak 1921 tarihli Anayasanın 1.maddesinde pekiştirilmiş ve içselleştirilmiştir. “Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir”. Milli irade, her dört yılda bir ülkeyi yönetecek siyasi erki seçmek değil, kuruluşun temelinde yer alan değişmez iradedir. Ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlük ifadesidir. Aynı bağlamda diğer önemli ilkeler tam bağımsızlıktır ve Antiemperyalist olmaktadır.

Atatürk ilkelerinin başında laiklik gelir. Cumhuriyetin kuruluş ve varoluş felsefesinin temel taşı, demokrasinin önkoşulu, Türk devriminin ve Cumhuriyetin özüdür. Aydınlanma ve sanayileşme devrimlerini yaşamamış ülkemizde, çağdaşlaşmayı, toplumun akıl ve bilim dışı yargılardan korunmasını sağlar. Toplumsal barışın ve huzurun güvencesidir. Dinin, devlet işlerinde etkili ve giderek egemen olmamasını amaçlar ve sağlar.

Atatürk İlkeleri arasında “Ulus Devlet” ilkesi büyük önem taşımaktadır. Bu ilke, etnik ve dinsel ayrımcılığı önler. Ayrıştırıcı değil, birleştiricidir. Aşiret, mezhep ve tarikat ilişkilerinin sosyal ve siyaset yaşamını ve seçim sonuçlarını etkilemesini engeller. Küreselleşme denilen yeni emperyalizmin hedefi “ulus devlet” ilkesidir.

Atatürk İlkelerini, “Altı ilke” yi değişmez bir gerçek kabul ederek sınırlandırmak hatalı olur. Bizzat O, manevi mirasının ilim ve akıl olduğunu belirtmiş ve “Benden sonrakiler, bizim aşmak zorunda olduğumuz çetin ve köklü zorluklar karşısında belki gayelere tamamen eremediğimizi, fakat ödün vermediğimizi, akıl ve ilmi rehber edindiğimizi tasdik edeceklerdir. Zaman süratle ilerliyor, milletlerin, toplumların, kişilerin mutluluk ve mutsuzluk anlayışları bile değişiyor, böyle bir dünyada asla değişmeyecek hükümler getirdiğini iddia etmek, aklın ve ilmin gelişimini inkar etmek olur” demiştir. Kaldı ki Devletçilik, milliyetçilik, devrimcilik, halkçılık ve laiklik ilkeleri, Anayasanın değişmez 2.maddesinde, Cumhuriyetin nitelikleri arasında, akıl ve bilimin rehberi altında çağdaş bir yorumla yer almaktadır.

O halde Atatürk İlkelerini oluşturan ulusal egemenlik, tam bağımsızlık, antiemperyalizm, ulus devlet, laiklik, Atatürk milliyetçiliği ekseninde akıl ve bilimin rehberliğinde sonsuza kadar yaşatmak, ulus olarak görevimizdir.

Bu yolda, 25 yıldır üstün bir gayretle, çaba gösteren Atatürkçü Düşünce Derneği'ni yürekten kutluyor ve başarılarının devamını diliyorum.

7 Haziran'da yapılacak Milletvekilleri Genel Seçimi, Cumhuriyetin niteliklerini, devletimizin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü korumak ve yaşatmak isteyenlerin güçlerini yine akıl ve bilim rehberliğinde birleştirme günüdür. Özellikle yüce Atatürk'ün 1921'de söyledikleri bugüne de ışık tutmaktadır. "Bir milletin yönetiminden sorumlu bulunan yöneticilerin kişisel ihtirasları, kişisel tartışmaları, milli ve vatani vazifelerin gerektirdiği, yüce duyguların üzerine çıkacak dereceye varmış olan memleketlerde, dağılmaktan ve batmaktan kurtulmak mümkün değildir."

Prof. Dr. Sina AKŞİN

ADD Bilim, Danışma Kurulu Üyesi ve Yayın Kurulu Başkanı Türk tarih akademisyeni.

1955'te Robert Kolej'den mezun oldu ve 1959'da İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Fulbright Bursu ile ABD'ye gitti. Boston'daki "Fletcher School of Law and Diplomacy"den Uluslararası İlişkiler alanında iki farklı yüksek lisans diploması aldı. 1961-1967 arasında Robert Kolej Yüksek Okulu'nda Uygarlık Tarihi öğretim görevlisi olarak çalıştı. Askerlik görevini yaparken İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nden Son Çağ Tarihi alanında doktor unvanını aldı (1968). Doktora tezi olan 31 Mart Olayı ilk kez bu dönemde yayımlanmıştır (1970, 1972). 1969 yılında Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde Türk Siyasal Hayatı kürsüsüne asistan oldu. 1971-1972'de bir yıl süreyle ve bir Birleşmiş Milletler bursuyla İngiliz Devlet Arşivleri'nde çalışmalar yaptı. 1975'te doçent oldu. Doçentlik tezini "İstanbul Hükümetleri ve Milli Mücadele" adıyla yayımlandı (1976, 1983). 1978-1979'da bir yıl süreyle ve Fransız Hükümeti'nin bursuyla Fransız Dışişleri Bakanlığı arşivinde çalıştı. 1980'de Türk Siyasal Hayatı kürsüsü başkanlığına seçildi. O yıl "Jön Türkler İttihat ve Terakki" kitabının ilk basımı yapıldı. Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi, Toplum ve Bilim gibi dergilerde ve gazetelerde birçok yazı ve denemeleri çıktı. 1989'da profesör oldu. 2004 yılında aynı Fakülteden emekli oldu.

MUTLU BİR YILDÖNÜMÜ

Ne mutlu bize! Çeyrek yüzyılı doldurdu ADD. Emperyalist-şeriatçı ittifakının onca saldırısına, verdiğimiz şehitlere karşın ADD bugün dimdik ayakta. Gittikçe de güçleniyoruz!

Dünyaya egemen olan emperyalist Batı her yere egemen olmak, her yeri sömürmek istiyor. Fakat kimi yerlerde sömürmeyi değil, yerli halkın oradan gitmesini, hatta gitmiyorlarsa onları yok etmeyi amaçlıyor. Filistin bu yerlerden biri. Siyonistlere göre 2000 yıl önce Filistin Yahudilerin yurduydü, o halde Araplar orada olmamalıydı. Aynı biçimde Batı'ya göre Anadolu ve Rumeli Hıristiyan topraklarıydı. Sonradan gelen Türkler "barbardı", onların bu topraklarda yeri yoktu. Osmanlı'nın başkalarıyla birlikte yaşama ve yaşatma ilkesi çerçevesinde Rumeli Anadolu kadar Türk'tü. Fakat Batılılar allem ettiler kallem ettiler, sabırla çalıştılar ve Rumeli Türklerini etnik temizliğe uğrattılar. Bugün Trakya dışında Rumeli artık bir Türk yurdu değildir. Sevr Antlaşması uygulansaydı Anadolu da aynı akıbete uğrayacaktı. Türkler çok büyük ölçüde "buharlaşacaktı".

Neyse ki inanılmaz bir dahi önderliğinde Türkler Sevr cenderesini başlarından attılar. Sakarya Savaşından sonra bile hala barış modeli hafifletilmiş bir Sevr iken, Büyük Zafer ansızın ufukumuzu açtı. Lozan başarıldı. Ama Atatürk uzak görüşlüydü. Dünya egemeni Batılıların ilk fırsatta mutlaka dayatacakları yeni bir Sevr'e karşı önlem olarak Zafer'in ona sağladığı büyük olanaklardan yararlanarak Atatürk Devrimi dediğimiz programı yürürlüğe soktu. Amaç ortaçağda yaşayan halkımızı en kısa zamanda çağcılaştırmak (modernleştirmek) ve böylece yeni bir Sevr olasılığını ortadan kaldırmaktı.

Atatürk Devrimi felsefi açıdan bir aydınlanma hareketiydi. Yani ortaçağ, şeyhlik-ağalık düzeni, feodalizme karşı bir hareketti. Suat Sinanoğlu'nun dediği gibi zihnin sınırsız özgürlüğünü öngörüyordu. Kalkınma modeli ise bütünsel (topyekûn) kalkınmaydı. Akla gelen her alanda, spor, müzik, ahlak, demiryolları vb. derhal kalkınılacaktı. Öncelik yoktu, her alan öncelikliydi.

Siyasal-ideolojik programı ise Altıok'tu. Yani, Cumhuriyetçilik, Milliyetçilik, Laiklik, Devletçilik, Hakçılık, Devrimcilik. Cumhuriyetçilik demokrasiyi de kapsıyordu. Milliyetçilik yurtseverlikti, ırkçılık ve şovenizmi dışlıyordu. Laikliğe göre din, bireyle Allah arasında bir ilişkiydi, ona kişiler toplum ya da devlet karışmazdı. Öte yandan din de devlet ve topluma karışmazdı.

Devletçilik karma ekonomi demek. Yani, özel kesimin yanında kamu kesiminin de var olması. Ayrıca devletin planlamayla bütün ekonomiye yön vermek rolü vardır. 1980'den sonra dünyayı kapitalizme sokmak için bir hareket başladı (küreselleşme). Rusya 70 yıl tam sosyalizm sayesinde sanayileşmiş, ABD'ye kafa tutabilen, uzaya ilk çıkan bir devlet olmuştu. Fakat Ruslar durumlarından hoşnut değillerdi. Tam sosyalizmden tam kapitalizme geçmeye kalkıştılar (1985-1990). Ve mahvoldular. Toplum düzeni çöktü. Aç kaldılar, ömürleri kısaldı. Sonra 1999'da Putin iktidara geldi. Bizim devletçilikle, yani karma ekonomiyle Rusya'nın durumunu düzeltti.

Çinliler daha akıllı davrandılar. Kapitalizme kapı açtılar, fakat kamu işletmeciliğini sürdürdüler. Böylece Atatürk Devletçiliği sayesinde bugün dünya önderliğine adım atmış durumdalar. Demek ki tam kapitalizm ile refah sağlamak yalnızca kapitalizmin anayurdu olan Batı'nın harcıymış. Ne yazık ki bugün Türkiye kamu işletmeciliğini tasfiye etmeye yönelmekle Rusya'nın hatasını işlemektedir.

Halkçılık halktan yana siyaset ve üretim yapmak demektir. Oysa küreselleşmeyle halkçılık (popülizm) bir gericilik, rüküşlük olarak değerlendirildi. Devrimcilik, Devrime sınımsız sarılmak demektir.

Türkiye'de temel çelişki Atatürk devrimiyle Karşıdevrim arasındaki çelişkidir. Karşıdevrimin hedefi Atatürk devrimini yıkmak ve Şeriat diktatörlüğü kurmak, Türkiye'yi tümüyle ortaçağa döndürmektir. Batı emperyalizmi her zaman Karşıdevrimi desteklemiştir. Türkiye'de barınamayan şeriatçı önderler Müslüman ülkelerden birine sığınacak yerde, Hıristiyan olan Batı emperyalist ülkelere sığınmışlardır. Cemalettin Kaplan, Esat Coşan, Fethullah Gülen örnektir.

Temel çelişki Atatürk Devrimi ile Karşıdevrim olduğuna göre komünizm, sosyalizm, sosyal demokrasi, faşizm gibi ideolojiler ütopyik, ilgisiz öğretiler (doktrinler) sayılmalıdır. Çünkü bunlar, ortaçağ defterini çoktan kapatmış, sanayileşmiş, çağcıl Batı toplumlarında doğup oralarda geliştirilmiş öğretilerdir. Ne yazık ki ülkemiz ortaçağ defterini kapatmış olmaktan çok uzaktır.

Tek parti yönetimi 1945'ten sonra 15-20 yıl daha devam etseydi sanırım ortaçağdan büyük ölçüde çıkmış olacaktık. Ama çok-partili sistem 1945'te gelince hemen çoğunlukta olan Ortaçağlı seçmenlerin oyları için yarış başladı. Köy Enstitülerini kuranlar onların yıkıcılığına soyundular. Hasan Âli Yücel tasfiye edildi, yerine faşist, Enstitü düşmanı Reşat Şemsettin Sırer geldi. Çok partili sistem gelmişti ama demokrasi gelmemişti. Düşünce özgürlüğü, hukuk devleti, kadın-erkek eşitliği bakımından tek-parti yönetimi çok daha demokratikti. 1933'te Hitler'in zulmünden kaçanlar Türkiye'ye sığınıyor, üniversitelerimizde çalışıyorlardı.

1946-1950'de Karşıdevrim'e alıştırma hareketleri başladı. 1950'de CHP seçimi yitirdi. Karşıdevrim dört adımla başladı: Halkevleri, Köy Enstitüleri kapatıldı, İmam Hatip okulları açıldı, öğretmenlik ikinci sınıf meslek oldu. (Ne hazin ki CHP de bu değerli kurumları unuttu.) CHP'ye de benzeri bir parti tek başına iktidar olmak anlamında, bugüne dek hiçbir genel seçimi kazanamadı. Karşıdevrimin sürekli iktidarda oluşu bir bakıma başka bir tek-parti dönemi gibi yorumlanabilir.

Türkiye'nin sürekli Karşıdevrimle yönetilmesinin bedeli çok ağır olmuştur. Bugünkü Türkiye'nin durumu çok hazindir. Türkiye'ye ve Türklere yazık olmuştur. Türkiye borca batırılmış, bu yüzden 19. yüzyıl Osmanlı Devleti gibi yarı-bağımsız duruma düşmüştür.

Böyle bir Türkiye'ye karşı Batı, daha çok ödünler elde etmek için, aslında sorun olmayan ya da çözülmesi zor olmayan Kıbrıs, Kürt ve Ermeni sorunlarını bize karşı psikolojik savaş malzemesi yapmıştır. Karşıdevrimin Türkiye'ye nelere mal olduğunun listesi çok uzundur.

Fakat en vahimi Karşıdevrimin şu sıra Sevr'i hortlatması ve Türkiye'yi parçalanmaya götürüyor oluşudur.

Türkiye için Atatürk Devriminin yaşamsan önemi ortada olmasına karşın uzun zaman Atatürkçülük bir ideolojiye dönüşmemiştir. Necmettin Erbakan'dan Kenan Evren'e varıncaya değin pek çok insanın kendini Atatürkçü diye tanımlaması bir kavram kargaşasına yol açıyordu. Bu yüzdendir ki ünlü Atatürkçülerden Nadir Nadi "Ben Atatürkçü Değilim" (1982) diye kitap yazdı. Bu ideoloji kargaşalığının ardından, 19 Mayıs 1989'da Muammer Aksoy ve arkadaşları Atatürkçü Düşünce Derneği'ni kurdular. Bu, Atatürkçülüğün ideoloji haline gelmesinin işaretiydi. Yani Atatürk Devriminin anlamı belirginleşiyor ve bir eylem planına dönüşüyordu. Şeriatçı- emperyalist ittifakı Derneğin doğumundan telaşa kapıldı. ADD'nin kuruluşundan 8,5 ay sonra Muammer Aksoy'u şehid etti. (31 Ocak 1990)

Verdiğimiz şehitlere, her adımda karşılaştığımız baltalamalara karşın ADD'nin tarihi parlak bir başarı öyküsüdür. Arif Çavdar'ın Emek İş Hanındaki yazıhanesinde bize sağladığı yerde başladık, sonra yüzlerce şubesi, on binlerce üyesi, kendi mülkü bir Genel Merkezi olan, Türkiye'nin en büyük kitle örgütü olduk. 14 Nisan 2007 Tandoğan mitingiyle başlayan Cumhuriyet mitinglerinde milyonlarca Atatürkçü'yü seferber edebileceğimizi gösterdik. Merak edenler Anıl Çeçen'in "ADD'nin Kitabı" (2010) adlı çalışmasında ADD'nin tarihini okuyabilirler.

Şimdi, Türkiye'de 65 yıldır sürmüş olan Karşıdevrim karabasanının artık sonlanmasını umutla bekliyoruz. Çünkü Karşıdevrim bize çok zarar veriyor, yeni bir Sevr'in kapısını açıyor.

Türkiye'de yarım yüzyıldan fazla sürmüş olan Karşıdevrim tamamen çürümüş ve ülkemizi de önemli ölçüde çürütmüş bulunuyor. Bundan sonra ya Atatürk devrimine dört elle sarılacağız. Ya da yok olacağız!

Prof. Dr. Şengül HABLEMİTOĞLU

Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. 1986 yılında Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi Ev Ekonomisi Yüksekokulu'ndan mezun oldu. "Farklı Sosyo-Ekonomik Düzeydeki Yaşlı Kadınların Ekonomiye Yönelik Tutumları ve Tüketim Davranışları" konusundaki tezi ile 1989 yılında yüksek lisansını tamamladı. "Kırsal Ailede Kadının İş Modelleri ve Kararlara Katılımı" konusundaki araştırması ile 1996 yılında doktor oldu. 1997 yılında ABD'de Purdue Üniversitesi Kadın Çalışmaları Programı'nda misafir öğretim üyesi olarak bulundu. 1998 yılında doçent, 2005'te profesör unvanı aldı.

Ankara Üniversitesi Ev Ekonomisi Yüksekokulu'nda müdür yardımcısı oldu. Aynı okulun, Aile ve Tüketici Bilimleri Bölümü'nde öğretim üyesi olarak görev yaptı. Uluslararası Ev Ekonomisi Federasyonu (IFHE)'na üye. Bu kurumda ayrıca delege olarak Türkiye'yi temsil etti. Ayrıca çok sayıda ulusal ve uluslararası konferans, panel, kongre ve sempozyumlara katıldı.

A.Ü. Sağlık Bilimleri Fakültesi Dekanı iken emekli oldu.

Eşi Necip Hablemitoğlu suikast sonucu öldürüldü. Çocukları Kaniye ve Uyvar'ın annesidir.

OSMANLI'DAN CUMHURİYET'E VE BUGÜNE TÜRKİYE'DE KADIN

Cumhuriyet'in 89 yılı tamamlayan geçmişine ve daha öncesine bakınca elbetteki kadınların Türkiye Cumhuriyeti'nde ayrı bir tarihi var denemez. Kaldı ki; dünya tarihine ve ulusların tarihinden böylesi ayrımcı bir bakış açısı ile söz etmek de son derece yanıltıcı olur. Toplumların tarihi ve toplumsal düşüncenin evrimi bir bütündür. Dolayısı ile bu noktada bir kadın erkek ayrımcılığı yapılamaz.

Ama şu da bir gerçektir ki, kimi tarihi süreçleri kavrayabilmek için kadınların bakış açıları ve yöntemleri ile zenginleşen bu süreçlerin içindeki "kadınlık durumu"nu (genel anlamdaki insanlık durumunun dışında ve bunun yanı sıra) dikkate almakta yarar vardır, ben de tam olarak böyle yaparak kısaca Türkiye'de kadınlar açısından olup bitene değinmeye çalışacağım. Yaşadığımız, Osmanlı'dan Cumhuriyete geçirdiğimiz tarihsel süreçten bazı seçilmiş kadın durumlarını aktardıktan sonra, yaşadıklarımızla içinde olduğumuz kadınlık durumunu mümkün olursa kadın bakış açısı ile tek bir cümlede tanımlamaya çalışacağım...

Kadın bakış açısı; kimi tarihi süreçlerde daha da önem kazanır, özellikle de içinden geçtiğimiz şu günlerde olduğu gibi... Öncesi, hazırlayıcı koşulları ve ilanını ile 92nci yılını kutlayacağımız Türkiye Cumhuriyeti böylesi bir tarihi süreçtir. Ki, bunu çok iyi bilen Mustafa Kemal Atatürk, Anadolu'yu kuşatan kan ve ateş içinde en ufak fırsatı değerlendirerek kadınlara hitap eder. Kadınların Halide Edip'le Kara Fatma ile Kurtuluşa katılımını teşvik eder. Mustafa Kemal Kuruluş yıllarında da aynı şeyi yapar Afet İnan'dan Sabiha Gökçen'e, üniversite kürsülerinden gökyüzüne kadın için süregiden kısıtları, Cumhuriyet'in yeni getirdiği kurallar zincirini de zorlayarak kadını sosyal yaşamın içine katmak ister. Bunun için öncü kadınları yüreklendirerek büyük bir özenle yol açmaya çalışır.

Atatürk'ün her yaptığını eleştirmek eğilimi de 80'lerde ortaya çıktığı söylenen ki, ben buna katılmıyorum, Türkiye Kadın Hareketi içinde yer alan bazı aktivist ve teorisyen kadınlar tarafından başlatılmıştır.

Söylem şu olmuştur; kadınlar haklarını elde etmek için mücadele etmemişler gümüş tepsi ile bu haklar onlara sunulmuştur, kadın resmi devlet ideolojisinin belirlediği ölçülerde modern bir ev kadını anne eş olmaya zorlanmıştır vs. diyerek kadın devrimi ağızlarda paramparça edilmiştir. Oysa bugün Cumhuriyetin kuruluş yıllarında yapıldığı söylenen bu "dayatmacı jakoben kafanın kadın devrimi"ni ki bunu tırnak içinde söylüyorum mumla aratacak bir gerileme döneminden geçilmektedir, özellikle kadınlar açısından, toplumu etkileyen sosyal haklar açısından yapılanları saymıyorum bile...

Mustafa Kemal Atatürk dayatmacı kadın devrimi yapmıştır diyenlere kadınların zamanında yeterli tepkiyi göstermediğini kabul etmeliyiz. Oysa Mustafa Kemal'in kadın devrimi bir tesadüf değildir, bu sürecin tarihsel hazırlayıcı koşullar bütünü vardır. Elbette ki, kadınların bu topraklardaki çağdaşlaşma atılımları Cumhuriyetle başlamadı. Bunu Tanzimata kadar götürmek mümkün ve doğrusu da bu zaten... Çünkü Cumhuriyet Türkiye'si kadınıyla erkeği ile Tanzimat'ın çizdiği yörüngede çağı yakalamaya çalışmıştır. Osmanlı'da kadının özellikle II. Meşrutiyet'le birlikte sorunlarını dile getirme ve çözüme önemli mücadeleleri var. Meşrutiyet yılları Osmanlı'da çok canlı yaşanmış kadınlar açısından, kadınlar buldukları eşitsiz ve yasaklı konumdan sadece yakınmakla kalmamış bu dönemde örgütlü çalışmalar yapmışlardır;

Osmanlı Türk Hanımları Esirgeme Derneği,
Asri Kadın Cemiyeti,
Mamulat-ı Dahiliye İstihlakı Kadınlar Cemiyeti Hayriyesi,
Kırmızı Beyaz Kulübü,
Osmanlı Müdafaa-i Hukuk-ı Nisvan Cemiyeti gibi... Ayrıca dönemin kadın dergileri var, okuma-yazma oranının çok düşük olduğu bu dönemde dergilere talep var, 3bin baskı yapan dergiler var...
Terakki,
Hanımlara Mahsus Gazete,
İnsaniyet,
Şükufezar,
Alem-i Nisvan ve başkaları...

Bu dergiler ve örgütlenmelere bakıldığında kadınların sorunlarını daha önceleri erkeklerin yazdığını biliyoruz, özellikle Batıcılık, İslamcılık, Türkçülük gibi çeşitli siyasi akımlarda kadın konusu hep önemli olmuş. Kadının ne giyeceği, nasıl ve ne kadar eğitim alacağı, nasıl yaşaması gerektiği erkekler tarafında belirlenmeye çalışılmış. Kadınlara yönelik ilk dergileri çıkaranlar daha çok Batıcılık akımı içinde yer alan erkeklerdir. Amaçları kadının toplumdaki yerini değiştirerek erkeğin de bundan yararlanarak gelişme göstermesini sağlamaktı. Ancak kadınlar yayın yapmaya başladıktan sonra durum farklılaştı. Hatta erkeklerin kadın dergilerine yazılar göndermeleri üzerine de kadınlar diyorlar ki, "bize yardımcı olmak istiyorsanız yazılarınızı erkek dergilerinde yayınlayın, o vakit bizim davamız için hayırlı bir iş yapmış olursunuz..."

Tanzimat döneminde yayınlanan Kadınlar Dünyası dergisinin başında şöyle yazıyor; "Hukukumuz eşit olarak tanınmadıkça bizim sayfalarımızda erkeklere yer yok..." Dönemin kadınlarının esas mücadelesi önce aile içindeki roller, karı koca ne demek, evlenme nasıl olmalıdır konularının yanı sıra lise ve üniversite eğitimi alma taleplerini dile getiriyorlar. Çalışmak için mücadeleleri var. Kendi aralarında para toplayarak doküman tezgahları, terzihaneler açıyorlar.

İlk kez bir kamu kuruluşunda çalışma mücadelesi veriyorlar. Müslüman kadınların çalışamayacağı gerekçe gösterilse de 7 kadın Telefon idaresinde çalışmaya başlıyorlar. Kadınların cesur olmadıkları inancını yıkmak için Belkıs Şevket üstü açık tek motorlu tayyare ile İstanbul üzerinde uçuyor. Bu sadece Osmanlı toplumunda değil tüm Müslüman dünyasında yankı buluyor. Örgütlü çalışmalar var, Balkan Savaşları sırasında yersiz, güvencesiz kalan kadınlara yemek ve barınma sağlanıyor. Mesleki eğitim verilerek kadınların terziilik yapmaları sağlanıyor. Bugün hala çok sayıda insandan duyduğumuz şu sözler o dönemde dile getiriliyor, "kadınlar (da) akıllıdır..." Kadınlar bunca geçen zamana rağmen bu (-da) ekinden bugün hala bir türlü kurtulamadılar.

Kadınların siyasi hakları konusunda çalışmaları... 1908'de Meclis-i Mebusan toplantılarını dinleme talepleri var. Ve diyorlar ki, "bizi içeriye almazsanız biz de Batılı kadınlar gibi gösteriler yapacağız..." Hatta 1913'te kurulan Osmanlı Müdaafa-i Hukuk-u Nisvan (Kadın) Cemiyeti'nin kuruluş programında "şu an için siyasi hak istemek ana hedefimiz değildir. Öncelikle toplumsal yaşamda dönüşümü gerçekleştirmek ana hedefimizdir, bu demek değildir ki siyaseti istemiyoruz zamanı gelince onu da isteyeceğiz..." demişlerdir. Cumhuriyet ilan edildiğinde kadınlar artık ne Osmanlı'daki gibi haklarına yönelik bir mücadelenin başlangıcında ne de zorlu savaş yıllarında olduğu gibi ülke savunmasındadırlar.

15 Haziran 1923 tarihli Süs dergisinde Kadınlar Halk Fırkası'nın kurulduğu haberi veriliyordu. Ancak Partinin yasal geçerlik kazanması için vilayetten izin alması gerekmektedir. Valiliğin yanıtı 6ay sonra geldi. Siyasal haklarını elde etmemiş kadınlara parti kurma izni verilmemişti. 5 Şubat 1924'te Kadınlar Birliği adıyla yeni bir dernek kuruldu, derneğin programından siyasi içerikler çıkarılmıştı, ancak bu kadınların mücadelesini engellemedi.

Kadınlar Birliği'nin kurucularından Nezihe Muhittin kadınların siyaset, hak ve özgürlük mücadelesinin devam ettiğini herkese duyurdu. Hatta 20 Temmuz 1927 tarihli İstanbul Gazetesi'nde "biz seçim hakkımızı elde etmeye dayalı idealimizden vaz geçmiş değiliz, zira bundan vazgeçersek derneğimizin hiçbir varoluş nedeni kalmaz. Davamızın zaferi için ölünceye kadar çalışacağız. Bizim yaşamımız buna yetmez ise, hiç olmazsa bizden sonra gelenler için ortalığı temizlemiş oluruz..." diyordu. Tabii kadınlar adına bu kadar açık ve yürekli bir mücadeleyi deklare eden kadınların mücadelesinin güçlenmesini beklemenin her dönemde saflık olduğunu anlamak gerek.

17 Şubat 1926 Medeni Yasa'nın kabulü ve aynı yıl Beyoğlu Evlendirme Dairesi'nde 14 Ekim 1926 tarihinde ilk medeni nikah kıyıldı. Kadınlar 1934 yılında siyaset yapmaya hak kazandıktan sonra 1935'te Kadınlar Birliği kendini fesh etti. Gerçekten mücadele edilecek hiçbir konu kalmamış mıydı...

1934'te kadınların seçme ve seçilme hakkı yasallaştıktan sonra basında, örneğin Cumhuriyet Gazetesi'nde kadınların bütün haklarını elde ettikleri vekil olabildikleri, ayrı bir kadın örgütlenmesine gerek kalmadığı yönünde yazılar ve “.. artık bu birliği kapatalım mı?” şeklinde yönlendirici makaleler yayınlandı. Kaldı ki, bu dönemde sadece Kadınlar Birliği değil diğer dernekler de kapatıldı. Kapatılan derneklerin Halkevleri çatısı altında çalışabilecekleri söylendi ve 1935'te Kadınlar Birliği kendini fesh etti. Savaş sonrası erkekler eve döndüğünde dışarıda çalışan kadınların eve dönmesi teşvik edildi. Dönemin kadın dergilerinin adı birden değişti; Ev Kadını, Ev Hayatı, Ev İşi ama buradaki mantığı da anlamak gerekmele birlikte, biraz abartıldığını da Kabul etmemiz gerekiyor. Yeni Cumhuriyetin sosyal yaşamının aile yaşamı ile inşaa edilmesine yapılan atif biraz fazla kaçmıştı.

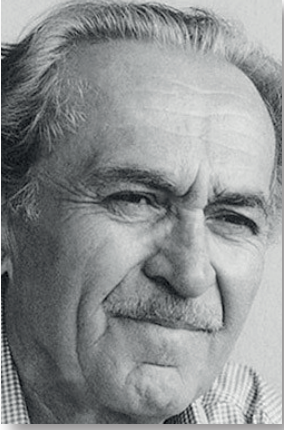
Türkiye'de 60'larda ve 80'lerde kadınlar hep siyasetin içinde var olmaya çalıştılar. Hatta 80'lerde ve 90'larda yaşanan küresel süreçte Türkiye'de çok sayıda kadın derneği bir kadın hareketlenmesi ile önemli çalışmalara imza attılar. Bunların çoğu uluslararası sözleşmelerin altına imza koyan bir ülke olmamızdan ve bunun hükümetler üzerindeki bağlayıcı niteliğinden kaynaklandı, ancak kadınların hakları için mücadeleleri hiç nitelik değiştirmeden bugüne kadar sürdü.

Maalesef 80 darbesi kadınların da mücadelesine de zarar verdi. Özellikle 80'lerin ikinci yarısında kadına yönelik şiddet ve siyasete katılma Medeni Yasa'da kadını güçlendirecek yasaların düzenlenmesine yönelik mücadele öne çıktı. Günümüzde Radikal Feministler, Sosyalist Feministler, İslamcı Feministler, Kemalist Feministler gibi bir çok parçalılık var. Kadınlar birbirini kadından saymaz hale geldiler, bunda son 10 yıllık süreçte ülkemizde yaşanan ayrışmacı siyaset çok etkili oldu. Siyasette ciddi bir maço erkekleşme var. Hatta Türkiye "eril bir güç restorasyonu" sürecinden geçiyor. Bu süreç kadın üzerinden yürütülüyor. Ve ne yazık ki erkeklerin benimsediği yöntemlerle siyaset yapan kadınlar görüyoruz.

Toplumun tümünü kuşatması sağlanan ayrıışmışlık durumu kadınlar arasında da var. Cumhuriyetin92nci yılında Türkiye’de kadınlık halleri Meşrutiyet döneminin ve Cumhuriyetin başlangıç yıllarının gerisine mi düştü diye de düşünmüyor değilim.

Hala kadınların giyimi tartışılıyor,
Hala kadınların kaç çocuk doğurması gerektiğine erkekler karar veriyor,
Hatta çocuk doğurup doğurmayacağına,
Hala kadın yöneticiler tüm yönetim kademelerinde eşit temsil edilemiyorlar. Mecliste nüfusun yarsısını oluşturan kadınların oranı ilk defa son seçimlerde ilk seçimlerdeki %4ten %14e ulaştı.
Kadın Belediye Başkanı iki elin parmakları kadar bile değil, 92 yılda 2 Vali oldu,
Müsteşar, Bakan kadın sayısı göstermelik, Yargının başı kadın yok.
Kadın dövülüyor, öldürülüyor, korunmuyor, çalışması çok güç annelik koşullarına ilişkin iyileştirmeler hep ağırdan alınıyor.
Eğitimde sağlıkta eşit değil.

Ama bir konuda çok önde kadın, kadınlık hallerinden her yerde yararlanan bir zihniyet var. Yani kadının mücadelesi bugün geçmişten çok daha güç koşullarda sürüyor, sürdürülmeye çalışılıyor. Osmanlı’dan 92 yıl sonra hepimizi sevindirmesi gereken tek şey kadın haklarına ilişkin ciddi bir farkındalık var. Mücadeleye hazır bir kadın potansiyeli ve düşünsel alt yapı var. Tek eksiklik erkek desteği; karar mekanizmalarında kadının görünürlüğü için erkeği razı etmek zorunda olduğumuz uzun bir yoldan gelip yine uzun bir yolda olduğumuzu da söylemek istiyorum...

Talip APAYDIN

İlkokuldan sonra Çifteler Köy Enstitüsü'ne, ardından Hasanoğlan Yüksek Köy Enstitüsü'ne kaydoldu. Daha sonra Gazi Eğitim Enstitüsü Müzik Bölümü'nü bitirdi. Yüksek Köy Enstitüsünden arkadaşı Halise Sarıkaya ile evlendi. 1979 yılından emekliliğine kadar Turhal ve Amasya'da öğretmen olarak görev yaptı.

Edebiyata şiirle başlayan Apaydın daha sonra öykü ve romana yöneldi. İlk şiirleri ve öyküleri Köy Enstitüsü Dergisi'nde yayımlandı. Ayrıca Fikirler, Yeditepe, Beraber, Yeni Ufuklar, Varlık, İmece ve Türk Dili dergilerinde yazıları ve şiirleri yayımlanırken, Köy Edebiyatı Akımının temsilcileri arasında yer aldı. İlk romanı Sarı Traktör ile tarımda makineleşme konusuna bir umut olarak yaklaştı. Yarbükü'nde ise köylüler arasında toprak ve su paylaşımı ile ilgili çekişmelerin olduğu zorlu yaşam koşullarını anlattı. Öykü ve romanlarında doğa betimlemeleri ve insan ilişkilerini tüm doğallığı ile yansıttı.

“YAŞAMIM BOYU YANDIĞIM, SEVDİĞİM BİR İNSANDIR MUAMMER AKSOY”

Öner TANIK: Sayın hocam, Feyziye Özberk'in Kaynak Yayınlarından çıkan ve yaşamınızı anlatan “Ortakçının Oğlu Talip Apaydın” kitabını okuyunca Mammer Aksoy ile tanışıklığınızı keşfettik. Muammer Aksoy'u nasıl anlatırsınız?

Talip APAYDIN: Teşekkür ederim. Hastalıklarım var, zor konuşuyorum. Kısa tutmaya çalışacağım. Benim yaşantımda tanışmak şerefine erdiğim, Türkiye Cumhuriyeti'nin yetiştirdiği en değerli aydınlardan, hukuk adamlarından birisidir Muammaer Aksoy. 1965'li yıllarda 27 Mayıs devriminin getirdiği rahatlıkla iyi çalıştık, Atatürkçü bir çizgide rahat öğretmenlik yaptık. Türk Gençliğini laik, akılcı bir eğitimden geçirmek için elimizden geleni yaptık. Fakat o yıllardan sonra bildiğiniz gibi seçimlerde gerici tutucu partiler tekrar iktidara geldiler. Ve birdenbire biz Atatürkçü aydınlar, laik çizgide aydınlar gözden düştük. Ve öğretmenler bende içlerinde olan Atatürkçü, devrimci, laik öğretmenler Milli Eğitim Bakanlığı'nın hedefi haline geldik. Bize olmadık baskılar yaptılar. Biz köy enstitülerinde Cumhuriyet Türkiye'sinin ilkelerini halka taşımak, halkımızı çağdaş bir uygarlığa kavuşturmak için yetişmiş Atatürkçü öğretmenleriz. Fakat karşı devrimci iktidarlar ki adı konmamış faşizmdir maalesef, uzun yıllar Türkiye'yi Atatürkçü çizgiden uzaklaştırmaya çalıştılar. Şeriatçı iktidarlar Atatürk ilkelerini okullardan, eğitimden, devlet hayatından silmeye çalıştılar. İşte o yıllarda ben, 6 ay önce Milli Eğitim Bakanlığı'nın takdirini kazanmış, davranışları, ilkeleri başarılı bulunan bir öğretmen olduğum halde, bu iktidar değişikliğinden sonra birdenbire açığa alındım. Yani meslekten atıldım. Suçumun ne olduğunu bile anlayamadım. Türkiye de birçok aydınlar hala suçum ne diyorlar. Suçlarının ne olduğu anlaşılmıyor. İşte o tarihlerde benimde içinde bulunduğum bir öğretmen kitesinin kurduğu TÖS (Türkiye Öğretmenler Sendikası), haksızlığa uğrayan öğretmenlerin haklarını arıyor, adalete taşıyor ve ülkenin en önemli hukukçuları, aydınları Muammer Aksoy, Halit Çelenk, Turan Güneş, Cemal Reşit Eyüboğlu, Nevzat Helvacı gibi çok değerli hukuk adamları bizleri savunmaya

başladılar. Muammer Aksoy ile ben bu münasebetle tanıştım. Evime geldi. “Nedir senin derdin, neden uzaklaştırıldın? Bildiklerini anlat” dedi.

Dedim ki hocam, sizin benim evime gelmeniz beni hukuk alanında savunmanız büyük bir şeref.. “bırak bunları” dedi, biz haksızlıklara karşı mücadele eden adamlarız. Eğer haksızlığa uğradıysan, seni kurtarmaya çalışacağız.”

Öner TANIK: Neler anlattınız Muammer Hoca'ya?

Benim dedim, 17 yıllık hizmetim var, takdirnamelerim var, hatta gösterdim, bakanın imzası var, bakanlık teftişleri çok başarılı çalıştığımı gösteriyor. Bana ödül verildi, hiçbir olay geçmeden 6 ay sonra hükümet değişmişti, tutucu bir hükümet iş başına gelmişti, bakan ve müsteşar değişmişti durup dururken ben bakanlık emrine alındım. Amasya Kız Öğretmen Okulu'nu biz kurduk. Kurduğumuz okulda çok sevilen bir öğretmen olduğum halde, meslekten atıldım. Tabii müthiş üzüldü. Bunun için TÖS avukatları ki Aksoy bunlardan biridir, dava açtılar. Danıştay da benim davama koşturdular. İlk duruşmada başkan suçun nedir dedi. Dedim ben hiçbir suç işlemedim. Ben başarılı bir öğretmenim. Aksoy hemen ekledi; “17 yıllık öğretmen, muntazam terfi etmiş, takdirnameler almış, hiçbir kötü puan almamış, şimdi meslekten atılıyor. En ağır suç! Biz meslektaşımızın suçunu öğrenmek istiyoruz” dedi. Bakanlık avukatı çıksın söylesin dedi, suçun nedir? Bakanlık avukatı, dosyada yazılı dedi. Dosyayı açıp okudular, “fikirleri ve davranışlarıyla öğretmenlikte çalıştırılması sakıncalı görüldüğünden” neymiş o sakıncalar? Belli değil.

Öner TANIK: Muammer Aksoy tüm duruşmalara geldi mi?

Hepsine değil. Zaten Danıştay'da iki duruşmam oldu, sonuncusuna geldi ve çok etkili oldu.

Öner TANIK: Bir de hocanın “devrimci öğretmen kıyımı” isimli kitabı var.

İki cilttir o kitap bende de var. En az 5-6 sayfası bana ayrılmıştır. Benim neden bakanlık emrine alındığım uzun uzun anlatılır.

O yıllarda ilaç gibi gelmişti o kitap bize. Atatürkçü öğretmenlerin neler çektiği o kitapta anlatılıyor.

**Öner TANIK: Sizin kazandığınız ama aslında kazanamadığınız(!)
bir yarışma var Onuda anlatır mısınız?**

Bakanlık değişmeden önce, Milli Eğitim Bakanlığı bir okul oyunları yarışması açmıştı. Okullarda oynanacak oyunlar yarışması. Benim zaten bir çalışmam vardı, oturdum, 5 nüsha daktilo ettim, isim belli değil, kapalı bir zarfın içinde gönderdim. Aradan işte zaman geçti. Seçim oldu, bakanlık değişti. İlan edilen tarihte bildirilmedi. Zaten hükümetin değişeceğini bilseydim katılmazdım. Yaz tatili girmişti. Burgaz da öğretmenler kampına gitmiştik, orada Talim terbiye de görevli yaşlı bir ağabeyimiz beni kıyıya çekti, dedi ki Talip, benden duymuş olma ama senin gönderdiğin kitap ödül kazandı. Müsteşarın önünde zarflar açıldı, senin adın çıkınca müsteşar adını söyleyin, Adnan Adıvar, kültür müsteşarı hiç karşılaşmadığım bir insan, ama biliyorum bize karşıydı. Arkadaşlar demiş, bu köy enstitüsü mezunu solcu bir öğretmen, ben buna ödül modül vermem. Aman efendim eseri kazandı, kendisi değil, adı belli değil. Hayır demiş sizin işiniz bitti, bundan sonrası bize ait yalnız hiçbir yerde bunu söylemeyin demiş. Şaştım. Hayret ettim. Bir devlet adamı bunu nasıl yapar? Bir süre geçti acaba dedim ki başka bir arkadaş katılmış olabilir mi? Fakir'e mektup yazdım. Bu yarışmaya katılan arkadaş var mı tanıyor musun? Sen katıldın mı? Hayır dedi. Katılanı duymadım. Benim olduğu anlaşıldı. Fakat ben bir dilekçe gönderdim. Şu tarihte bakanlığınızın açtığı okul oyunları yarışmasını kazandığımı öğrendim. Ödülünün verilmesini talep ettim. Aradan bir ay geçti ses yok. Bir dilekçe daha yazdım. Yine ses yok. Çetin Altan o günlerde TİP milletvekili. Tanışıyoruz ve yazar olarak beğenirim. Etkin bir milletvekili. Ona bir mektup yazdım. Çetin bey dedim, Milli Eğitim Bakanlığı bir yarışma açmıştı katılmıştım, benim kazandığımı öğrendim bir yerden, bir incelesiniz, sorsanız. Oda çok sert bir yazı yazdı. Akşam gazetesinde. Bilseydim böyle bir yazı yazacağını o mektubu yazmazdım. Ben Milli Eğitim Bakanlığı'nun bir öğretmeniyim. Bakanlığa nasıl hakaret ederek, adam gibi bir Türk yazarının alınını teriyle kazandığı ödülü verin, orası sizin babanızın çiftliği değil. Bir süre geçti. Ben bakanlık emrine alındım.

Öner TANIK: Ve sizin için “Düşünceleri ve yazıları öğretmenlikte çalıştırılmasına sakıncalıdır” denildi. Muammer Aksoy’u aydınlanma mücadelesinde nereye koyuyorsunuz?

İşte o olayda Aksoy dişiyle tırnağıyla Danıştay da (Turan Güneş’te içlerinde Nevzat Helvacı, Halit Çelenk) bunlar çok değerli hukukçular. Benim tanıdığım sevdiğim, tanıdıkça daha çok sevdiğim insanlar. Şunu söyleyeyim, Muammer Aksoy Türkiye’nin yetiştirdiği en değerli aydınlardan birisi. Ve Türkiye de en değerli aydınlara ya öldürüldüler, ya hapselere atıldılar, ya meslekten atıldılar, bir kıyıya çekildiler, çekmedikleri işkence kalmadı. Aksoy da onlardan birisi. Dünya çapında bir şair Nazım Hikmet, bu devlet tarafından 13 yıl hapiste yatırıldı 13 yıl!. Dünyanın yetiştirdiği en büyük şairlerden birisi. Bu nasıl bir devlet? Bunun adını koymak lazım. Sola, sosyalizme karşı bir iktidar. Sola karşı olan kimdir, faşisttir. Adı konmamış bir faşizm. Bugünde maalesef Türk aydınları laik, aydınlanmacı, bilimsel açıdan solcu yazarlar hep aynı baskı ve işkenceler altında. Nice aydınlarımız çekiyor hala. Bir Sabahattin Ali öldürüldü, hapislerde yattı. Bir Aziz Nesin neler çekti şu ülkede. Defalarca mahkemeye verildi. Ben Sabahattin Ali’yi de, Aziz Nesin’i de, Cavit Orhan Tütengil’i de, Muammer Aksoy’u da yakından tanıdım. Tanıdıkça daha çok sevdim. Çünkü birçok şair ve yazarları sonradan tanıyınca eski hayranlığım kalmadı. Ama bu adını andığım insanlar bende gittikçe daha derin bir sevgi ve saygı uyandırdı. Benim yaşamım boyu yandığım sevdiğim hayran kaldığım insanlardan birisidir Muammer Aksoy. Ölüm haberini de gazeteden öğrenmiştim. Gazetede Hanımına telgraf çektim ve üzüldüğümü söyledim.

Öner TANIK: Hocam bize biraz TÖS’ün kuruluş sürecini anlatır mısınız?

Biz Türkiye’nin her yerinden 40 öğretmen Ankara’da toplandık ve TÖS’ü kurduk. Çünkü Atatürk’ün, laik kültürle, Cumhuriyet Türkiye’sinin değerlerini savunan öğretmenler büyük baskı altındaydı. Kimimiz açığa alındık, kimimiz dövüldük, sürüldük, öldürüldük. Öğretmenler bunalım içindeydiler. Son çare olarak dedik ki sendika kuralım. O güne kadar kamu çalışanları sendika kurmamış hiç. İşçi sendikaları var fakat memur sendikası yok.

Fakir Baykurt o dönemlerde çok önemli bir kişi. Tanınan bir arkadaş. Ona dedik ki sen başkan ol. Dedi ki ben sendikanın ne olduğunu bilmiyorum.(gülüyor) dedik ki “hem öğreneceğiz, hem uygulayacağız” Çünkü bakanlık ve sağ kesimler sendikacılığın sosyalizm olduğunu söylüyorlardı her yerde. Böyle bir itham altındaydık.

Öğretmenler doğal olarak çekiniyorlardı. Çünkü başta gerici bir iktidar var. Onun için hep çekingen bir hal vardı. Ben, Fakir Baykurt ve arkadaşlarım Türkiye'nin hemen her tarafını gece gündüz yollarda otobüslerde, birbirimize yaslanarak uyuyarak Türkiye'nin her yerini dolaştık. Öğretmen topluluklarına sendikacılığın gereğini anlattık. Dedik ki bakanlık bizi eziyor. Sendikalaşırsak hakimler, avukatlar herkes bizi savunacak. Dernekçilikle olmuyor bu iş, sendikalaşalım. İşte ilk defa TÖS'ü kurduk. TÖS çok başarılı bir sendikacılık yaptı. Hatta bir öğretmenimiz hiç unutmam “ben partilerden umudu kestim TÖS'e geldim” dedi. Partiler kadar etkili bir sendikacılık yaptık.

Yazılar yazdık, demeçler verdik, dergiler çıkardık her yerde sendikacılığın ne olduğunu anlattık. Osmaniye de öğretmenler topluluğuna sendikanın ne olduğunu Fakir ve ben anlattım. İlk kez yaşlı saf bir arkadaş kalktı “anlaşılan bu sendika iyi bir şey” dedi, “siz kurun biz sonra gireriz” dedi. Fakir dedi ki, “arkadaş senin anan o kadar güzel mi” dedi. “Biz kuracağız, tehlikeye gireceğiz, tehlike geçince sen geleceksin, hayır beraber kuracağız, anladın mı arkadaş” sonradan bu arkadaşta sendikanın oradaki yöneticisi oldu. Anlata anlata Türk öğretmenlerinin büyük çoğunluğuna kabul ettirdik. Ankara da 80 bin öğretmenin katıldığı bir yürüyüş yaptık, Tandoğan'dan Kızılay'a kadar yürüdük. Bütün gazeteler yazdı. 1961 de büyük bir boykot yaptık 90 bin öğretmen boykota girdi. Türkiye eğitim tarihinde hiç olmamış etkinlikler bunlar.

Öner TANIK: TÖS'ün kurulması sürecinde sendika tüzüğüne Muammer Aksoy'da katkı verdi sanıyorum?

Evet. Muammer Aksoy, Hıfzı Veldet Velidedeoğlu, Yekta Güngör Özden, Halit Çelenk katkı verdiler, hazırladılar.

Öner TANIK: Aksoy siz boykota girmeden önce Türk Hukuk Kurumu başkanı sıfatıyla biz bunu destekliyoruz diye açıklama yapmış.

Ankara SBF deyince ilk akla o gelirdi. Bir ekoldü. Turhan Feyzioğlu da öyleydi ama o sonra sağa kaydı. Ona hep hayret etmişimdir. İnanmış insanlar sağlamdır, ayakta kalan insanlardır, güçlü insanlardır. Aksoy ömrünün sonuna kadar inanmış bir insandı. Bir sözünü hiç unutmuyorum, “Atatürkçülüğün özü soldur” dedi. Yani halktan yana, emekten yana bir Atatürkçülük bütün gerçek Atatürkçüler solcu olmak zorundadır.

Bir yerde bana sordular Lenin Rusya’da sosyalistim demiş, Atatürk niye sosyalistim demedi? Çünkü Lenin’in arkasında Rusya’da bilinçli bir işçi sınıfı vardı. Türkiye’de yok. Türkiye halkı eğitim ve kültür bakımından son derece geri kalmış bir halk. Mustafa Kemal halkını iyi biliyor, halktan kopmak istemiyor, sosyalistim dese kimse gelmez, çok zeki bir insan. Atatürkçülüğün özeti halktan ve emekten yana olduğu için soldur.

Halk partisi benim için söylemek çok acı, giderek soldan uzaklaştı. Bir Ecevit zamanında ortanın solu dendi, toprak işleyen su kullananın dendi ve halktan oy aldı. Cumhuriyet Halk Partisi’nin yapacağı iş sola meyletmektir. Emekten ve halktan yana olmaktır. Ama maalesef giderek ağaların partisi oldu. Bugünde Halk Partisi’nin dramı budur.

Öner TANIK: Hocam yakın tarihimizin unutulmuş ama bence çok önemli olaylarından biri de sizin Kayseri’de uğradığınız saldırıydı. Biraz açar mısınız?

TÖS’lü 400 öğretmenle, Fakir Baykurt başkanlığında her yıl değişik bir yerde toplantı yapılırdı. O senede Kayseri de yapmaya karar verdik. Akşam 20.30 sularında bir lokantanın balkonunda Fakir Baykurt ile birkaç arkadaş yemek yedik. Bir arkadaşta içti.

Derken patlama sesleri duyuldu. Nedir bu derken, tüm Kayseri’nin ışıkları söndü. Neyse mum yaktılar, parayı ödedik çıktık, baktık ki, Kayserililer bize ters ters bakıyorlar, toplanacağımız sinemaya doğru gidiyoruz, ama ne olduğunu anlamıyoruz hala. Ne olmuş biliyor musunuz?

İki caminin avlusunda dinamit patlatılmış ve sabaha kadar komünist öğretmenler camilerinizi bombaladı diye her yerde söylemişler. Toplantıya başladık biz. Baktık pencerelerden toplanıyorlar, genç çocuklar, ellerinde sopalara, taşlar, derken başladılar taşlamaya, şangır şungur camlar kırılıyordu, bayan öğretmenler ve çocuklar ağlamaya başladılar.

Derken, yanmış paçavralar atmaya başladılar içeriye, arkadaşlar ceketlerini çıkararak söndürmeye çalışıyorlar, Fakir teskin etmeye çalışıyor, “arkadaşlar, o gençlerde bizim öğrencilerimiz, heyecanlanmayın” yani olacak şey değil, sonradan Sivas’ta olan olayın aynısıydı.

Asker geldi ve dağıldılar. Sonra askeri cemselerle bizi Kayseri dışında bir yere götürdüler, çoğumuz bavullarımızı bile otellerden alamadık. Sonra geldik SBF de kongremizi sürdürdük. Sonradan mahkemelik oldu, 2-3 gerici partinin milletvekilleri gece cami avlularına dinamit attırmişlar, sabaha karda ev ev dolaşmışlar.

Bu tespit edildi mi?

Tabi tabi.

Ceza aldılar mı?

Onu bilemiyorum.

Öner TANIK: Muammer Aksoy’un siyasal görüşünü nasıl tanımlarsanız, Kemalist mi? Sosyal demokrat mı? Sosyalist mi? Sol eğilimli, aydınlanmacı, gerçek bir Atatürkçü.

Öner TANIK: Ülkemizde ilericiler ile gericilerin savaşımı devam ediyor ve aydınlar zulme uğruyorlar hala.

Onun için Türkiye hala geri kalmışlıktan kurtulamıyor, dünyaya 500 milyar dolar borcu var, Türk halkının % 68.5’i borçlu, yoksulluk işsizlik aldı yürüdü. Her şeyi, buğdayı, pamuğu, sabanı dışarıdan alır hale geldik. Türkiye bu kadar kötü yönetiliyor. Bir Atatürk görmüş Türkiye, 86 yıl sonra böylemi olmalıydı? Çünkü gerçek aydınlarını harcadı. En iyi yetişmiş aydınlar ya öldürüldü, ya hapislerde çürüdü, ya işsiz kaldı.

20. yüzyılın yetiştirdiği 3 şair var, Şilili Neruda, İspanyol Lorca, Türk şairi Nazım. O Nazım, 13 yıl hapislerde yatırıldı. Türkçenin en onurlu sesiyle, Atatürk hakkında, kurutuluş savaşı hakkında en güzel şiirleri Nazım Hikmet yazmış. Kurtuluş savaşı ve Atatürk hakkında tek bir mısra şiiri olmayan Yahya Kemal'i ölünceye kadar en büyük bağışlarla milletvekilliklerinde, büyükelçiliklerde besledik. Nazıma bakın, Yahya Kemal'e bakın!

"Dağlarda tek tek ışıklar yanıyordu.

Ve yıldızlar öyle ışıltılı,
öyle ferahlılar ki
şayak kalpaklı adam
nasıl ve
ne zaman
geleceğini bilmeden
güzel, rahat günlere
inanıyordu
ve gülen bıyıklarıyla
duruyordu ki
mavzerinin yanında,
birdenbire beş adım sağında
O'nu gördü
Paşalar onun arkasındaydılar
O, saati sordu.
Paşalar: "Üç" dediler.
Sarışın bir kurda benziyordu.
Ve mavi gözleri çakmak çakmaktı.
Yürüdü uçurumun başına
kadar,
eğildi durdu.
Bıraksalar
İnce uzun bacakları üstünde
yaylanarak
ve karanlıkta akan
bir yıldız gibi kayarak
Kocatepe'den Afyon ovasına
atlayacaktı.

Nazım HİKMET

Mustafa Kemal Paşayı hiçbir şair bu kadar güzel anlatmamıştır. Bu şair 13 yıl hapiste yattı kardeşim, daha ötesi var mı bunun? Ağlayacağım lütfen konuşurmayın beni.

Derneğimizin Onursal Başkanı Hıfzı Veldet Velidedeoğlu ile tanıştınız mı?

Türk Dil Kurumunda birlikte çalıştık. Hanımı Meriç Hanım ile de tanıştım. Türk Dil Kurumu kapatıldı biz yeniden dil derneğini kurmak istedik, İstanbul'da Hıfzı Veldet Bey'e gittik. "Tamamen sizinle beraberim, sizi desteklerim, Cumhuriyet'te yazılarımda yazarım, ama beni derneğe almayın, yaşıyorum, gelemem" dedi. Hocam adınız olsun yeter dedik, olmasın dedi. Kırıldım biraz, neden adı olmasın istiyor acaba dedim. Meriç Hanım bize çıkarken hiçbir dernekle ilişkisi yok, girmiyor artık, yaşlandı dedi. Nitekim bizi gazetede destekledi.

Öner TANIK: ADD kurulurken hiç duydunuz mu?

Evet, kurulurken duyduk ve destekledik. Ben de şimdi hiçbir derneğe üye değilim, Dil Derneği de dahil. Yaşlandım, hastayım, toplantılara gidemiyorum. İnanır mısın, 17 Nisanlarda belki 10 yerden çağırıyorlar gidemiyorum. Zamanında Avrupa'nın belki 10 şehrinde konuşmalar yaptım, New York'a dahi gittim. Köy enstitülerini anlattım.

Öner TANIK: Kısaca Köy Enstitülü olmayı tanımlayın desek, nasıl tanımlarsınız?

Biliyorsunuz Köy Enstitüleri bu ülkenin ihtiyaçlarına en uygun eğitimidir. Fakat sömürgeci sınıfların işine gelmedi ve bin bir iftira ile kapattılar.

Bir polis evime aramaya gelmişti. Koridorlar bile kitap dolu. Yahu hiçbir evde bu kadar kitap görmemiştim dedi. Diğer polis dedi ki, köy enstitülüymüş olur dedi. Gittim o polisin omzunu okşadım, teşekkür ederim, işte bana en büyük övgü budur dedim. Köy enstitülülük budur.

Öner TANIK: Biliyorsunuz bir Haziran direnişi yaşadık, Gençlere ne mesaj vermek ister siniz?

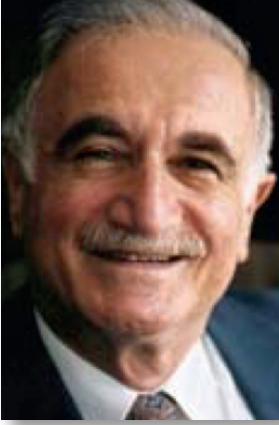
Taksim Gezi'sindeki gençler biz eski eğitimcilere gurur verdi. Onur verdi. Atatürk tekrar dirildi. Çok sevindik. Kalkmış bir tiyatro

oyuncusu durmuş, onu gören başkası durmuş, onu gören başkası derken, herkes başlamış durmaya, Paris'te Londra'da başlamışlar durmaya, dünyayı etkilediler. Atatürkçü gençlik bunca kötü eğitime rağmen, buluyor Atatürk'ü, aklın yolu bir, düşünmeye başlayan bulur. Ben Türk Gençliğine inanıyorum. 2 sene önce Konya Üniversitesinden çağırdılar. Hanım aman dikkatli konuş dedi. Bin öğrenci toplandı öyle güzel dinlediler, öyle güzel sorular sordular. Dedim ki, Konya'ya gerici diyorlar, hani gericiydi? Bir tanesi kalktı dedi ki, müsaade edin, burada 20 bin öğrenci var, bin tanesi de ilerici olsun dedi. Hala gerçek Atatürkçü aydınlar var bu ülkede.

Öner TANIK: Hocam benim sorularım bu kadar, çok teşekkür ederim.

Talip APAYDIN : Kusura bakmayın, istediğim gibi konuşuyorum. Ben teşekkür ederim.

*21.09.2013 –Köy Enstitüleri ve Çağdaş Eğitim Vakfında
Röportaj: Öner TANIK
Çözümleme: Filiz Karabulut TANIK*

Yekta Güngör ÖZDEN

İlk ve ortaokulu Niksar'da, liseyi Kayseri'de bitirmiştir. 1956'da Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirmiştir. Ankara Barosu, Türk Hukukçular Birliği ve Türk Hukuk Kurumu Başkanlığı gibi görevlerde bulunmuştur. Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nin hukuk müşavirliğini, İsmet İnönü, Bülent Ecevit ve Adnan Öztürk gibi önemli kişilerin avukatlığını yapmıştır. 11 Ocak 1979'da Cumhuriyet Senatosu tarafından Anayasa Mahkemesi asıl üyeliğine seçilip, 2 Mart 1988 tarihinde Başkanvekilliğine, 8 Mayıs 1991'de ilk olarak, 25 Mayıs 1995'te de ikinci defa Başkanlığa seçilmiştir. Yürürlüğü durdurma ilkesini Anayasa hukukuna kazandırmıştır. 1998 yılında Atatürkçü Düşünce Derneği genel başkanlığına seçilmiştir. Ankara Ufuk Üniversitesi'nde öğretim üyesi olan Özden, aynı zamanda Sözcü Gazetesi'nde köşe yazarlığı yapmaktadır.

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ GÜNLERİM

Toplumsal Barışı güçlendiren kaynaklardan biri de derneklerdir. Ülkemizde din olgusunun yanlış anlaşılmasından çok inanç sömürüsü yapılarak kötü algılanması yüzünden dincilik, tarikatçılık ve cemaatçilik daha yaygın olduğundan dernek örgütlenmesi Batının çok gerisindedir. Yaşamsal ve ulusal ilkelere sahip çıkarak oluşturulacak birlikteliklerin en yararlısı derneklerdir. Okulların geçici eğitim süreleri, komşuluk ve hemşeriliklerin günümüz koşullarında sorunlu ve sınırlı ilişkileri, beklenen düzeyi sağlamamaktadır. Kurtarıcı ve kurucumuz Mustafa Kemal ATATÜRK'ün yeterince anlaşılması, yasal ve biçimsel toplantı ve törenlerle yetinilmesi yanında Osmanlı döneminden beri süregelen gericiliğin hedefinde olması, Türkiye ve Atatürk için çabalarda bulunulmasını zorunlu kılmaktadır. Bu anlayışla ve öğretmen çocuğu olarak yetişmemdeki özelliklerle kendimi bildim bileli ödünsüz bir Atatürkçüyüm.

ATATÜRK'ü bir kişi olarak değil, ulusumuzun ve ülkemizin değerlerini temsil eden, bağlı olduğumuz ilkeleri özetleyen üstün niteliklerle anıtlaşarak kurumlaşan en büyük TÜRK büyüğü sayıyorum. Kemalizm-Atatürkçülük ayrımı yapmadan, Atatürkçülüğün, doğumundan aramızdan ayrılışına kadar geçen tüm yaşamını kapsayan bir kavram olduğunu benimsiyorum.

Zamanın en büyük öğrenci kuruluşu olan Türkiye Mili Talebe Federasyonu'nun Yayın Komisyonu Başkanı ve Devrim Gençliği Dergisi'nin yazı işleri müdürü olduğum 1953 yılında Atatürk'ün Etnoğrafya Müzesi'ndeki geçici kabrinden çıkarılıp Anıt-Kabir'e gömülmesine Türk Gençliğini temsil edecek görevli olarak seçildim. 4 Kasım 1953'de tabutunun konulduğu yerden alınması işleminde bulundum. Saat 18.10'da başlayan ilk nöbetçi grup gençlerin yönetici başkanlığını yaptım. 10 Kasım 1953'de Anıt-Kabir'e taşıyan kortejin düzeni için çalışanlardan biriydim. Toprağa verilirken Cumhurbaşkanı'yla birlikte hazır olan ilk on kişiden yaşamda kalan tek kişiyim. Atatürk'e sonsuz saygı, sevgi ve bağlılığımı bildiği için komşum Prof. Dr. Muammer AKSOY Bahçelievler 2. Cadde (şimdi adını taşıyor)'deki bürosundaki ilk kuruluş toplantısına beni de çağırdı. Muammer beyin evi 22, benim evim onun karşısında 23 no'lu apartmanda idi. Ben 1972-74 yılında Ankara Barosu Başkanlığı yapmıştım, o 1980-84 döneminin Baro Başkanı idi. CHP'nin avukatı

olarak onunla davada buluşmuştuk. Çağrısına uyarak katıldığım toplantıdan Prof. Dr. Mustafa ALTINTAŞ'ı hatırlıyorum. Tartışmalarla geçen toplantının yararlı olmadığını söyleyen AKSOY görüşmeleri sona erdirdi.

1989'da dernek kuruldu. Kendilerini kutladım. Sık sık karşılaştığımızdan çalışmalarını da biliyordum. Yasa gereği, Anayasa Mahkemesi'nin kararı olmadan (bir üyesiyken) Derneğe üye yazılamayacağım için bekledim. Kararı alınca Derneğe üye oldum.

Prof. Dr. M. Aksoy'u yitirmenin ağır üzüntüsü Dernekle ilişkilerimi artırdı. Emekli olduğum 1998 yılının ilk aylarında Dernekten kimileriyle meslektaşlarım bana gelip ADD Genel Başkanı olmamı istediler. Çağrıya sıcak bakmadım. Dinlenmek, anılarımı yazmak istiyordum. Sonra sık sık arayarak çağrılarını yinelediler. Bir ara Gürbüz Tüfekçi bana Selânik 2. Cadde'deki Erşan Oteli'nde ve Galatasaraylılar Derneği'nde yaptığımız görüşmelerde görev almamı önerdi. Bir de Suphi Bey aradı. O da durumu sordu. Düşünmediğimi söyledim. Sonra ısrarları duyup aradığımda bu kez çağrıyı kabul ettiğimi söyledim. Beni çağırıp destekleyenler içinde başta Prof. Dr. Ahmet Taner KİŞLALI, Prof. Dr. Şerafettin TURAN, Prof. Dr. Atilla TAÇOY, Vali Aydemir CEYLAN, ADD Şube Başkanı Mehmet Ali GÜRBÜZ ve daha birçokları vardı. Genel Kurula katıldım. Prof. Dr. Alpaslan IŞIKLI'nın tepki alan karşı çıkışına Prof. KİŞLALI yanıt verdi. Seçimler oldu. Genel Yönetim Kurulu'na seçildim.

Seçime katılanlar listesini arkadaşlar yapmıştı. Ben herkesi tanıımıyordum. Işık ve Leylâ adlı iki hanım dışında dokuz erkek üye idik. Karşı listeden Alpaslan Işıklı da Kurula girmişti. Genel başkan olarak beni seçtiler. Yoğun çabayla çalışmaya başladık. Döneminde askerlerin, savcı ve yargıçlarla öğretmenlerin bakanlıklardan izin almadan Derneğe üye olma kararlarını çıkardık. 150 kişilik kız öğrenci yurdu açtık. Antalya, Bursa ve Kayseri'ye dernek çalışma yerleri satın aldık. Dergi düzenli çıkıyordu.

Ancak, seçimde beklediklerini bulamayanlar sürekli güçlük çıkarıyor, kurulları karıştırıyorlardı. Gençlik kolunu üç kez yeniledik. Genel Kurul toplayıp tüzüğü değiştirdik. Gerçek dışı değerlendirmelerle eleştirdiler ve iptal dâvası bile açtılar. 2000 yılındaki Genel Kurul'da en çok oyu alarak Genel Yönetim Kuruluna seçildim ama bıktırdıkları için Genel Başkanlığı istemedim. Sayın Halil İbrahim Şahin seçildi.

Onun görev süresindeki 2002 Genel Kurulu'nun Derneğe lâıyk bir düzeyde geçmediğini görünce bir üye olarak konuşma yapıp ayrıldım. Derneğe iki kez (biri Halil İbrahim Şahin zamanında, diğeri Şener Eruygur zamanında olmak üzere) bağış yaptım. Ödentilerimi düzenli ödedim. Bir üye olarak üzerime düşen görevleri her zaman yaptım ama saygılı, vefalı bir ilgi gördüğümü söyleyemem. Ben öğüt vermeyi ve övünmeyi sevmem. Bunları örnek olarak değerlendirilmesi için yazıyorum. Arkadaşlık, dostluk, tutkunluk, dayanışma olmadan birlikte çalışılmaz, özveri gerekir. Bir siyasal partinin birlikte çalışma istemini geri çevirince aleyhime yapılan yayınları dâva ettim, hepsini kazandım. Oysa "Derneğimize siyasetçi girer, siyaset giremez. Ben bir partiyle işbirliği yapmayı düşünseydim Başhukuk Danışmanlığı yaptığım CHP ile yapardım" demiştim.

Yönetimden ayrılınca beni Danışma Kurulu'na çağırıldılar, katıldım. Üyelerini ve tutumu beğenmediğim için ayrıldım. Şimdilerde Derneği dışarıdan bir üyesi olarak izliyorum.

Dernekçilik içtenlik ve çaba ister. Derneklerin tüzükleriyle öngörülen amaçları için tüm üyeleri çalışmalıdır. Sözden çok, eylem gerekir. Üye görünmek için, rozet takmak için üye olunmaz. Verilen görevlere koşularak gelinir, nazlanarak değil. Ülkemizin içinde bulunduğu koşullarda Atatürkçü Düşünce Derneği'nin sorumluluğu daha ağırlaşmıştır. Temelini Atatürkçü düşüncenin oluşturduğu Türk Devrimi çökertilmek istenmektedir. Günümüz iktidarı hem Atatürk'e, hem ilkeleriyle eserlerine karşı tutumunu artırarak sürdürmektedir. Her üyenin bir siyasal görüşü ve yandaşlığı olabilir. Bunu dernek çalışmalarında kullanmadan, kendi ulusal ve yaşamsal ilkelerini korumalıdır. Dernek çalışmalarına katılıp yapıyı güçlendirmesi gerekir. Atatürkçü olmak başlıca onurdur. İnsanın yaşamını anlamlı, nitelikli ve değerli kılan bu bağı bir erdem olarak benimsiyorum.

Gerici ve tutucu vakıflarla derneklerin devlet desteği ile günümüzde geldikleri yere, sağlayıp kullandıkları olanaklara bakmak, yapmamız gerekenleri saptamak ve belirlemek için yeterlidir. Üye sayısı değil, yapısı önemlidir. Halkımızın ilgisini çekmek, onların maddî ve manevî desteğini kazanmak çok yararlıdır.

Özellikle yetişecek gençlerimiz üzerinde durmak, Atatürk karşıtlığına her yol ve yöntemle gereken yanıtları vererek ülkemizin ufkunu aydınlatmak, varlığımızı sonsuza değin bağımsız sürdürmek için en gerçekçi yolun Atatürkçülük olduğunu herkese anlatıp benimsetmek başlıca görevimiz sayılmalıdır.

Derneğimizin kuruluşunun 25. Yıl dönümünü içtenlikle kutluyor, etkinliklerde emeği geçen herkese teşekkür ediyor, bugün için yönetimde bulunanlara başarılar diliyorum.

Yekta Güngör ÖZDEN

() : ADD 1998-2000 Gen. Bşk.*

Wolfgang SCHNEIDER

Piyanist olan W.Schneider 1964 yılında Almanya'nın Wuppertal şehrinde doğdu, Güney Baden bölgesindeki Rheinfelden kasabasında büyüdü.

1985-1988 yılları arasında, Mainz'daki Peter Cornelius Konservatuvarı'nda Daniela Ballek'in yanında, ana dal olarak piyano eğitimi aldı. 1989-1992 yılları arasında ise Frankfurt'taki Dr. Hoch Konservatuvarı'nda, Claudia v. Lewinski'den ders aldı.

1992-1998 yılları arasında Frankfurt Johann Wolfgang Goethe Üniversitesi'nde Türkoloji ve Şarkiyat dallarında okudu.

Üniversite yaşamından başlamak üzere, Gross-Gerau ve Heusenstamm'daki Müzik Okulu'nda piyano öğretmeni olarak çalıştı.

Piyanist olarak çok sayıda tiyatro, film ve radyo yayınına katkı sundu.

Türkiye'nin çağdaş müziği, Wolfgang Schneider'in repertuarının önemli bir bölümünü oluşturur. Schneider, bugüne değin, farklı Türk müzisyen ve sanatçılar ile, ortak konser başta olmak üzere çeşitli sanat projelerinde birlikte oldu.

Bu çalışmalarda, Almanya'da pek tanınmayan Türk bestecilerin çok sayıda eserini sergiledi.

ATATÜRK VE MÜZİK DEVRİMİ

Bir sanatçı olarak, politikacı üzerine birşeyler yazmak gerçekten zor. Çünkü sanat ve siyasetin kendine özgü ölçütleri farklıdır.

Atatürk gibi, ölümünden 77 yıl sonra da, hala insanlar indinde çok özel anlam içeren bir siyasetçi üzerine yazmak daha da zor. Öte yandan uzun süredir çok severek icra ettiğim çağdaş Türk bestecilerinin piyano eserleri, Atatürk ve başlattığı müzik devrimi olmadan da düşünmek mümkün değildir.

İşte bu nedenle, Atatürk'ün, müziğin kendi yolunda gelişmesi için sağladığı katkı, benim için de hayranlık duyulacak özgün bir konudur. Bu nedenle Atatürkçü Düşünce Derneği'nin isteğine hemen "evet" dedim ve şimdi bu makalemde, Atatürk ve reformlarının, bir Alman müzisyen olarak benim için ne ifade ettiği üzerinde durmak istiyorum. Çoksesli müziğin Türkiye'ye giriş zamanı söz konusu olduğunda, 1923 yılından değil, daha 100 yıl önce Türkiye'de yayılmaya başladığını söylemek mümkündür..

Tanınmış İtalyan opera bestecisi Gaetano Donizetti'nin kardeşi Guiseppe Donizetti, 19. yüzyılın 20'li yıllarında Sultan II. Mahmut döneminde saray askeri bandosu olarak bilinen „Mızıkâ-yı Hümâyûn“ kuruldu.

Buradan yola çıkarak, çoksesli müziğin farklı yöntem ve nedenlerle Osmanlı İmparatorluğu'nun odağında hızla sevilmiş ve popüler olduğunu görmek mümkündür.

Bu arada Osmanlı'nın geleneksel sanat müziğinin tartışmasız temsilcilerinin, örneğin Rauf Yekta Bey'in, komşu Azerbaycan'daki opera sanatı alanındaki gelişmelerle yakından ilgilenmesi ve bunları hayranlıkla izlemesini de hatırlamak gerekir.

Bu açıdan "Atatürk, Türkler'e tamamen yabancı bir müziği dayattı" şeklinde sık sık gündeme taşınan iddiaların yanlış olduğunu düşünüyorum.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan bir yıl sonra, yani 1924'te Ankara'da kurulan "Musiki Muallim Mektebi" (Müzik Öğretmen Okulu) nin amacı, çoksesli müzikte geleceğin öğretmenlerini yetiştirmektir. 1917 yılında kurulmuş olan İstanbul Konservatuarı'nda geleneksel ve Batı müziği dalları vardı. Ancak 1926 yılına gelindiğinde, geleneksel müzik bölümü kapatıldı. Bu tür kararlar o yılların kamu oyu ve basınından yakından takip edildi ve bazen polemik şeklinde sürdürülen "alaturka" ve "alafranga" tartışmalarına sebep oldu.

Atatürk ve arkadaşları, Osmanlı sanat müziğinin eski sistemi temsil ettiğine inanıyordu. Bu nedenle, Cumhuriyet'in ilan edilmesinden kısa bir süre sonra, çoksesli müziğin de yaygınlaşması amacıyla ilgili kurumsal altyapının oluşturulması ve müzik enstitülerinin kurulmasına öncülük ettiler.

Atatürk birgün bir Alman gazeteciyle sohbet ederken, kendisine bir soru sorar ve: "Garp musikisi bu günkü haline gelinceye kadar ne kadar zamana geçti?" der. Alman gazeteci ise bu soruyu: "...400 sene... " şeklinde yanıtlayınca, Atatürk: "Bizim bu kadar zaman beklemeye vaktimiz yoktur" diye karşılık verdi.

İnanıldığı tek şey, yeni bir dönem başlamış ise, yeni bir müzik türü de olmalıdır. Ve bunun gerçekleşmesi, gelişmesi için de mümkün olduğu kadar erken başlamalıdır.

1920'li yılların sonunda Türkiye Cumhuriyeti devleti adına, Batılı ülkelerde müzik eğitim almaları için Türk öğrencilere burs verilir. 1930'lu yılların başında ise, bu bursiyer genç müzisyenler arasında yer alan Saygun, Erkin, Akses ve Alnar gibi isimler, eğitimlerini tamamlayıp, Türkiye'ye geri döner. Artık bu eğitimli insanlar sayesinde Ankara'da bir Devlet Konservatuarı kurmanın zamanı gelmiş demektir. Mustafa Kemal Atatürk, bu yöndeki görüşünü de, 1934 yılında TBMM'nde yaptığı açılış konuşmasında dile getirir.

Bu konuşma sayesinde, müzik devrimi, Türk devlet politikasının bir parçası konumuna erişir. Atatürk'un bu konudaki görüşü aynen şöyledir:

"...„Arkadaşlar, güzel sanatların hepsinde ulus gençliğinin ne türlü ilerlemesini istediğinizi bilirim. Bu yapılmaktadır. Ancak, bunda en çabuk, en önde götürülmesi gerekli olan Türk musıkisidir. Bir ulusun yeni değişikliğinde ölçü, musıkisinde değişikliği alabilmesi, kavrayabilmesidir. Bu gün dinletilmeye yeltenilen musık yüz ağartacak değerde olmaktan uzaktır; bunu açıkça bilmeliyiz. Ulusal, ince duyguları, düşünceleri anlatan yüksek deyişleri, söyleyişleri toplamak, onları bir gün önce, genel son musıki kurallarına göre işlemek gerektir. Ancak bu düzeyde Türk ulusal musıkisi yükselebilir, evrensel musıkide yerini alabilir..."

Bu konuşmanın yapıldığı yıl Ankara'da ilk Türk operası olan "Özsoy", Ahmet Adnan Saygun tarafından sahnelenir. Bunu,1935 yılında yine Saygun'un eseri olan "Taşbebek" operası izler.

Ancak yeni Türk müziğinin, halkın geniş katmanlarında bir hayal kırıklığı yarattığı gözlenir.

Bu eserler hakkında yapılan eleştiri ve yorumlara bakınca, tepkiler de oldukça ağır olur. Yeni bestecilerden yeni çağın hareketliliğini yansıtan bir opera beklenirken, sonuçta sahnede halktan uzak olan ileri sanat denemelerinin sunulduğu öne sürülür.

Bu çelişkili durumu değerlendiren Atatürk ve müzik devrimin yürütülmesi ile sorumlular, Avrupalı bir müzik danışmanını görevlendirme kararı alır ve kendisinden müzik reformunu, dengeli bir tabana oturtması istenir. Amaç, başlangıç döneminde müzik reformunun, kendi rayında seyrini sağlayabilmektir.

Cevat Dursunoğlu, 1935 yılında Almanya, Avusturya ve Macaristan'da eğitim alan Türk öğrencilerle o ülkelerde bizzat ilgilenen bir şahsiyettir ve müzik dalında Türk hükümetine danışmanlık yapabilecek bir uzman bulmakla görevlendirilir. Çalışmalara böylece başlar.

Cevat Dursunoğlu, önce Alman kültür birimleri nezdinde, Türkiye'nin hedeflerini anlatır, ancak buradan beklediği desteği bulamaz. Bunun üzerine Berlin Senfoni Orkestrası'nın ozamanki şefi Wilhelm Furtwangerler'in kapısını alar. Furtwangerler en sonunda bu ađırđı karşılıksız bırakmaz ve Paul Hindemith'i tavsiye eder. Paul Hindemith, o sıralar Nazi faşist rejiminin baskı altında tuttuğu ve konser yasağı uyguladığı başarılı bir bestecidir.

Hindemith 1935 yılında Türkiye'ye danışman olarak gelir ve Türk Hükümeti için "Türk Müzik Yaşamının Kalkınması İçin Öneriler" adıyla kapsamlı bir rapor sunar.

Bu rapor Hindemith'in önünü açar. Alman müzik adamı, Türkiye'deki sorumluları, orkestra ve konservatuarı düzenli bir şekilde yürütebilmek için, ilk etapta yabancı elemanlara ihtiyaç olduğuna ikna edebilir. Böylece Nazi rejiminin baskısı altında olan çok sayıda müzisyen ve tiyatro uzmanını Türkiye'ye kazandırır. Bu şahsiyetler arasında, orkestra şefi Ernst Praetorius de vardır ve bu güçlü isim, 1946 yılındaki ölümüne dek, Ankara'daki Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası'nın şefliğini sürdürür.

İkinci Dünya Savaşı'nın yoğun biçimde devam ettiği ve Atatürk'ün ölümünden sonraki yıllarda Ankara'da müzik yaşamı altın bir dönem yaşar. Gelişme dönemi diye tanımlayabileceğimiz bu süreçte, orkestra konserleri ve operalar izlenir, sevilir. Bu dönem, yeni Türk müziğinin gelişmesinin de önünü açar.

Atatürk'ün müzik reformu, bence küresel müzik tarihi içinde çok özgün ve tek bir örnektir. Çünkü izlediği politika sayesinde, o dönem yetişen genç kuşak insanlara, yaratıcı olarak evrensel müziğe katılım fırsatını sağlamış oldu.

Atatürk sonrası dönemde zaman zaman müzik yaşamının gelişmesinde kırılmalar veya belli ölçüde gerileme yaşandıysa da, müzik reformlarıyla elde edilen neticeler etkilerini sürdürmeye bugüne dek devam eder.

Aynı zamanda Alman müzik yaşamı ve kamuoyu Türk ve Alman müzisyenlerin, birlikte yaşadığı bu müzik tarihini, geleceğe yönelik bir perspektif ile değerlendirme görevini hala yerine getirmemiştir kanımca.

Kaynakça:

Ali, Filiz: Türkiye Cumhuriyeti 'nde Konservatuarlar, Türkiye Cumhuriyet Dönemi Ansiklopedisi 6.Cilt. İstanbul 1983.

Hindemith,

Paul: „Vorschläge zum Aufbau des türkischen Musiklebens“ 1936/37

Ilyasoğlu, Evin: Cemal Reşit Rey- Müzikten ibaret bir dünyada gezintiler. İstanbul 1977

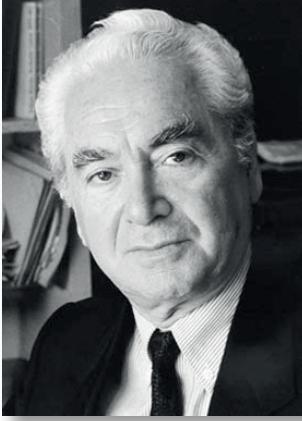
Oransay, Gültekin: Türkiye 'de Çoksesli Müzik, Türkiye Cumhuriyet Dönemi Ansiklopedisi 6.Cilt. İstanbul 1983.

Oransay, Gültekin, hzlyn: Ankara Devlet Konservatuarı, Otuzuncu Yıl kitabı, Ankara 1966

Saygun, A. Adnan: Atatürk ve Musiki: O'nunla Birlikte, O'ndan Sonra. Ankara 1980

Çeviri: Mehmet Canpolat

FOTOĞRAFLARLA
25. YIL

Kurucu Genel Başkanımız Muammer AKSOY. (1917 – 1990)

“Tansel Çölaşan, Sabih Kanadoğlu ve Av. Hakan Canduran Muammer Aksoy anma panelinde”

ADD Genel Yönetim Kurulu İlk Toplantısı- 05 Temmuz 2014

**25.yıl
ŞÖLENİ**

**ATATÜRKÇÜ
DÜŞÜNCE
DERNEĞİ**

25

Timur Selçuk
Hazal Selçuk

Ataol Behramoğlu
Haluk Çetin

25
Mayıs
2014
PAZAR
18:00

Türkiye Cumhuriyeti'nin
Aydınlık Geleceğine
Sanatla ve Sanatçılarımızla
Sahip Çıkıyoruz

Biletler

KATKILARIYLA

BİLETİX ve Atatürkçü Düşünce Derneği Şubelerinden Temin Edilebilir.

NAZIM HİKMET KONGRE VE SANAT MERKEZİ
Mehmet Akif Ersoy Mahallesi Bağdat Caddesi No: 50 Yenimahalle

25. Yıl Şöleni, Basına Ödüllerin Verilmesi- 25 Mayıs 2014

Geceye katkı koyan sanatçılara ödülleri verildi.

ADD Genel Merkez, Köyceğiz Gençlik, Eğitim ve Dostluk Kampı
20-27 Temmuz 2014

ADD'nin her yıl düzenlediği Geleneksel Kocatepe
Gençlik Kampı

ADD Genel Başkanı,
GYK Üyeleri,
Ankara Şube Başkanlarının Anıtkabir'i ziyareti.
28 Ekim 2014

“25. Yılımızda Cumhuriyet Bayramını tüm yurttta köylerde kutladık”

“25. Yılımızda Cumhuriyet Bayramını tüm yurttaki köylerde kutladık /
Yalova Sugören Köyü”

Tandoğan Meydanı- 29 Ekim 2014

Tandoğan Meydanı - 10 Kasım 2014

25. Yıl Konseri, Fazıl Say -28 Kasım 2014

25 ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ

**ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ
ANKARA 9. KİTAP FUARINDA**

SİZLERİ BEKLİYOR.

20 ŞUBAT – 01 MART 2015

<p>20 ŞUBAT CUMA</p> <p>SİNA AKŞİN (11.00 –13.00)</p> <p>ANIL ÇEÇEN (13.00 – 1500)</p> <p>NIHAT GENÇ (15.00 –16.00)</p>	<p>25 ŞUBATÇARŞAMBA</p> <p>MUSTAFA GAZALCI (13.00 – 16.00)</p> <p>IŞIK AKSOY (14.00 – 16.00)</p> <p>M. ALİ ÇELEBİ (14.00 – 16.00)</p> <p>GAZİLER (14.00 – 17.00)</p>
<p>21 ŞUBAT CUMARTESİ</p> <p>ONUR ÖYMEN(Konferans: 11.00 – 12.00) (İmza: 12.00-14.00)</p> <p>ŞAHİN MENGÜ(12.00-14.00)</p> <p>SAYGI ÖZTÜRK(14.00-16.00)</p>	<p>26 ŞUBAT PERŞEMBE</p> <p>NIHAT GENÇ (14.00 – 15.00)</p> <p>MUSTAFA GAZALCI (15.00 – 17.00)</p> <p>TÜRKKAYA ATAÖV (15.00 – 17.00)</p>
<p>22 ŞUBAT PAZAR</p> <p>TUNCAY ÖZKAN(12.00 – 16.00)</p> <p>HANEFİ AVCI (16.00 – 19.00)</p>	<p>27 ŞUBAT CUMA</p> <p>ULUÇ GÜRKAN (13.00 – 15.00)</p> <p>İSMAIL HAKKI PERİNÇEK (15.00 – 15.00)</p> <p>NACI BEŞTEPE (13.00- 16.00)</p> <p>ANIL ÇEÇEN (15.00 – 16.00)</p> <p>MUSTAFA GAZALCI (15.00 – 17.00)</p>
<p>23 ŞUBAT PAZARTESİ</p> <p>NIHAT GENÇ (14.00 – 16.00)</p> <p>BİLAL ŞİMŞİR (14.00-16.00)</p> <p>MUSTAFA GAZALCI (15.00-17.00)</p>	<p>28 ŞUBAT CUMARTESİ</p> <p>EMİN ÇOLASAN (13.00 – 14.00)</p> <p>ŞAHİN MENGÜ (13.00 – 15.00)</p> <p>MUSTAFA MUTLU (13.00 – 15.00)</p> <p>ULUÇ GÜRKAN (14.00 – 15.00)</p>
<p>24 ŞUBAT SALI</p> <p>CEM GÜRDENİZ (11.00-13.00)</p> <p>LEVENT ERSÖZ (12.00-14.00)</p> <p>MUSTAFA GAZALCI (13.00-16.00)</p>	<p>1 MART PAZAR</p> <p>MEHMET PERİNÇEK (10.00 – 16.00)</p> <p>MUSTAFA GAZALCI (11.00 – 14.00)</p> <p>NIHAT GENÇ (12.00 – 16.00)</p> <p>HANEFİ AVCI (15.00 – 18.00)</p>

ADD Genel Merkez, 9. Kitap Fuarı Afifi ve Standımızda Bir Gün.

ÇANAKKALE

GEÇİLMİZ!

Tansel ÇÖLAŞAN
ADD Genel Başkanı

Prof. Dr. Ergün AYBARS
DEÜ Atatürk İlkeleri Enstitüsü Müdürü

Doç. Dr. Necati U. UCUZSATAR
Kültür Üni. Atatürk Araştırma Mrk. Müdürü

18 MART
1915

2015
ÇANAKKALE

Tarih: 18 Mart 2015 ÇARŞAMBA
Yer : Atatürk Kız Mes. Lis. - GELİBOLU
Saat : 15:00

ATATURKÇU
DUŞUNCE
DERNEĞİ

“Çanakkale Geçilmez” Paneli ve 100.Yıl Fenerlayı - 18 Mart 2015

Panelden Görünüm - 18 Mart 2015

**ATATÜRKÇÜ
DÜŞÜNCE
OKULU**

21.03.2015 / 22.03.2015

KONUŞMACILAR

**Prof. Dr. Bayram KODAMAN
Prof. Dr. Erdinç TOKGÖZ
Uluç GÜRKAN
Mehmet PINAR
Prof. Dr. Ruhsar YANMAZ
Prof. Dr. İlker BÜYÜKYAVUZ
Prof. Dr. Lütfü ÇAKMAKÇI
Prof. Dr. Bige SÜKAN
Prof. Dr. Yıldız KUZGUN
Ahmet GÜREL**

Atatürkçü Düşünce Okulu Gül Isparta Şubemizin Evsahipliğinde
Gerçekleştirildi. 21 - 22 Mart 2015

ADD Gül Isparta Şubesi ADO,
Bazı Öğretim Üyeleri ve Öğrenciler - 21 - 22 Mart 2015

PANEL

100. YILINDA
SÖZDE ERMENİ SOYKIRIMI
VE
GERCEKLER

Açılış Konuşması
Tansel ÇÖLAŞAN
Atatürkçü Düşünce Derneği Genel Başkanı

Konuşmacılar
Prof. Dr. Esin DAYI
Uluç GÜRKAN
Prof. Dr. Ümit ÖZDAĞ

Yöneten
Prof. Dr. Seçil Karal AKGÜN

Tarih: 20 Nisan 2015 / Pazartesi
Saat 14:30 - 17:00
Atatürk Üniversitesi
Kültür ve Gösteri Merkezi Salonu
ERZURUM (Bowling salonu yanı)

Türk-Bir (Türkiye Sivil Toplum Birliği) Katkılarıyla

100.Yılında sözde Ermeni Soykırımı ve Gerçekler Paneli Erzurum şubemizin evsahipliğinde Atatürk Üniversitesinde gerçekleştirildi.

“Şube başkanları danışma toplantımız Ankara’da yapıldı.”
(28 Mart 2015)

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE OKULU SAMSUN'DA

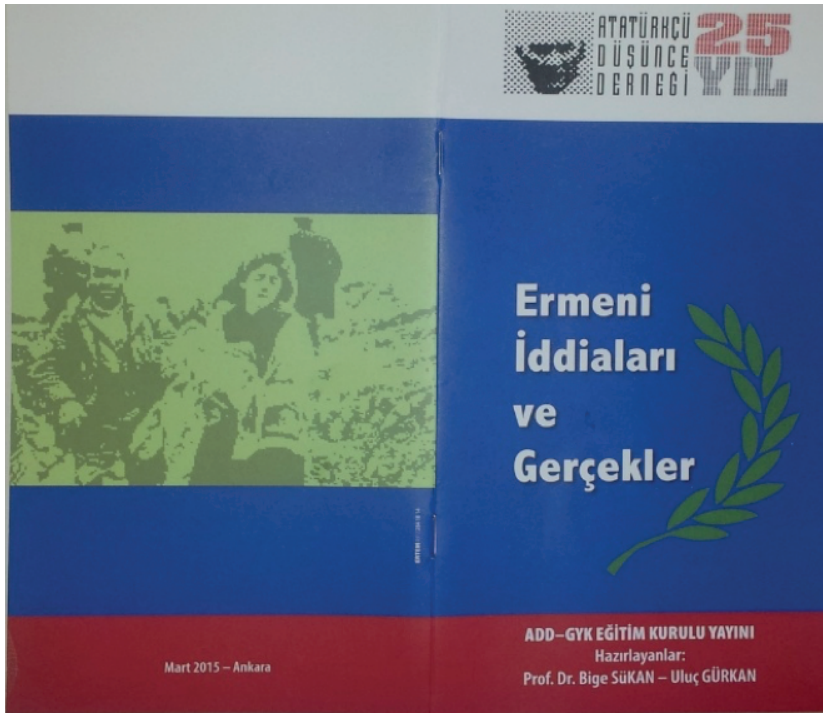
TARİH	16.5.2015	17.5.2015	18.5.2015
DERS SAATLERİ	CUMARTESİ	PAZAR	PAZARTESİ
10.00/ 10.50	ADD Tarihi Hüseyin Emre ALTINIŞIK ADD Genel Bşk.Yrd.	Düşünce Tarihi Prof. Dr. Bülent ÇUKUROVA	Kemalist İdeoloji ve Cumhuriyet'e Yönelik Saldırılar Uluç GÜRKAN
11.00/ 11.50	ADD Örgüt Kimliği ve Stratejisi Öner TANIK ADD Genel Sekreteri	Düşünce Tarihi Prof. Dr. Bülent ÇUKUROVA	Kemalist İdeoloji ve Cumhuriyet'e Yönelik Saldırılar Prof. Dr. Bige SÜKAN
12.00/ 12.50	Türk Dış Politikası Prof. Dr. Şükrü Sina GÜREL	Dünya Devrimler Tarihi Prof.Dr.Anıl ÇEÇEN	Geçmişten Günümüze Ermeni Sorunu Uluç GÜRKAN
13.00/13.50	Türk Dış Politikası Prof. Dr. Şükrü Sina GÜREL	Dünya Devrimler Tarihi Prof.Dr.Anıl ÇEÇEN	Geçmişten Günümüze Ermeni Sorunu Uluç GÜRKAN
13.50/14.30	ÖĞLE ARASI		
14.30 / 15.20	Demokrasi ve Seçim Hukuku Tansel ÇOLAŞAN ADD Genel Başkanı	Türk Devrim Tarihi Nihat ŞENYURT	Eğitim Sorunu ve Kemalist Çözüm Önerileri Prof. Dr. Ferit BERNAY
15.30/ 16.20	Demokrasi ve Seçim Hukuku Tansel ÇOLAŞAN ADD Genel Başkanı	Türk Devrim Tarihi Nihat ŞENYURT	Girişimcilik ve Liderlik Prof. Dr. Lütfü ÇAKMAKÇI
16.30/ 17.20	Anayasa, Hukuk Devleti ve Başkanlık Sistemi Prof. Dr. Süheyl BATUM	Türkiye Ekonomisi Prof.Dr. Erdiç TOKGÖZ	Kişisel Gelişim ve İletişim Prof. Dr. Yıldız KUZGUN
17.30/ 18.20	Anayasa, Hukuk Devleti ve Başkanlık Sistemi Prof. Dr. Süheyl BATUM	Türkiye Ekonomisi Prof.Dr. Erdiç TOKGÖZ	Kişisel Gelişim ve İletişim Prof. Dr. Yıldız KUZGUN

Düzenleyen: Atatürkçü Düşünce Derneği Genel Merkez Eğitim Kurulu
Yer: İncesu Mevki Kanarya Kampı (Çakırlar Korusu Karşısı)-Samsun

Üçüncü kez düzenlediğimiz Atatürkçü Düşünce Okulumuz Samsun şubemizin ev sahipliğinde gerçekleştirildi. 16 - 18 Mayıs 2015

ADD Genel Merkez Eğitim Kurulu Yayını - Mart 2015

"Eğit - Donat Projesini Kırıkkale'de ve Kırşehir'de Protesto Ettik"

"30 Ağustos'ta Onbinleri Anıtkabir'e Yürüttük"

25
YIL
AYATURKCU
DUSUNUCE
KURUCUSU

#BİZ VARIZ YASİZ?

Türkiye'yi Türkiye yapan daha pek çok insanımız bir araya geliyor.
Öğretmenler, Yönetmenler,
Sinema ve Tiyatro Oyuncuları,
Müzisyenler, Üniversite Öğrencileri,
Akademiyeşenler,
Bilim ve İş DÜnyası,
Spor Kulüpleri Yetkilileri ve
Taraftarları Sivil Toplum Kuruluşları,
Demokratik Kitle Örgütleri,
Yazar Çizer DÜnyası
Medya ve Hukuk DÜnyası
Doğa ve Çevre Gönüllüleri
Kısaca Türkiye'yi Türkiye yapan insanlarımız bir araya geliyor ve Türkiye'nin fotoğrafını çekiyor.

DUYARLI İNSANLARIMIZIN BULUŞMASI

23 MAYIS 2015 ATO CONGRESIUM

23 MAYIS 2015 Tarihli Programımız
09:30 - 16:00 Etkinliklerimiz

İlke ve Devrim Kartları

"Ulu Önder Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK'ün
İlke ve Devrimlerini Kısa Notlar ve Resimler İle Anlatan Mini Set"

ADD

ADD
ÇOCUK KİTAPLARI DİZİSİ

“ATATÜRK ANLATIYOR”

1. KİTAP

ÇOCUKLUĞUM

“ATATÜRK ANLATIYOR”

2. KİTAP

MUSTAFA KEMAL OLUYORUM

"ATATÜRK ANLATIYOR"

3. KİTAP

ÜLKEM ZOR DURUMDA BENİ BEKLER

"ATATÜRK ANLATIYOR"

6. KİTAP

SİZLERLE YAŞIYORUM

“ATATÜRK ANLATIYOR”

4. KİTAP

YURDUMU KURTARMALIYIM

“ATATÜRK ANLATIYOR”

5. KİTAP

ÇAĞDAŞ BİR ÜLKE KURUYORUM

